

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI

. M U S A E

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCH.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

HERODOTI HISTORAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi-
mini sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeo-
nibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius aptissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad Tragicī *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num *παιωνίσαι* [*lin.* 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *παιωνίσαι*
voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχσεις*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim πολλῶν *τε Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλόν *sedem* cre-
berrime occuparet. WESS.

18. *παιωνίσαι* ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες) In his observata
παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* β. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπυσθῶσαν, in *Od.* l. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὸν ἐκράτησαν,
Herodoteum est, ut πολλὸν ἐσώθησαν V. 102. Usitatius πολ-
λῶς ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibit Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουδίων διαφέρετε. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηίκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἁμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὸν δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκύθαις ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνέστι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖρος ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hecataei, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιθέσται. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοι pro φρονόιτο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γένεται, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγένηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχεσθαι, ἢ φρονεῖν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖτο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονόιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἰῶν --- φορέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναίων ex

schedis Med., Κρηστωνικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanæ vitæ varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν φόντα θνητῶν εἰς ὃν ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E. Dion. Chrys.* pag. 276. D. et *Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνυγνόμενοι τὰ ἀνθρώπινα πάντα πάθεα: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνυγνόμενοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucæ Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transcripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Καντακοὶ τοὺς μὲν γενομένους θνητοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* *VALCK.*

7. ἀνυγνόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνυγνόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis detersas. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praeceat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et; eorum vestigia premeas, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἡ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de Paenibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἢ ἰν μέρει λέχος Δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος Euripides Androm. vs. 215. Vere Strabo, ἐξ ἱστορίας in Menandri fabula Getam fari, Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκ', ἡ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἡ τις αὐτίαν ἐφίλειτο μάλιστα) Dorum Aeolumve ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ioni. Getarum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* Byz. attigit in Γετία, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime Cl. P. *Burmannus Secund.* ad Antholog. lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat Ed. revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet Dorica fuisse Φίλημι, Πόθημι: Aeolica, Φίλεμι, Πόθεμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* Indorum uxores memorat, hoc certamine Threïssis magis nobilitatas. *Cicero* Tusc. V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: --- quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* Var. Hist. VII. 18. notant *Schaeffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas Indas mulieres in Eumenis exercitu narrat *Diodorus* Sic. XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἰαντάς ἐπικατίσφραξαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χεῖρας, εὐγενές) *Artemi-*

deus Onirocr. I. 9. *ετίθενται παρὰ Θραζὴν αἱ ἐν γαστρί καὶ αἶμας*, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναικας τὰς ἐλευθέραις στιγματῶν μιστὰς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἔχουσας στιγματὰ καὶ ποικιλώτερα, ὅσῃ ἂν βασιλεὺς καὶ ἐν βασιλείᾳ ἴκοιτο, ex visu *Dio Chrysost.* proponit Or. XIV. p. 235. n. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, *Phanocles* in *Stob.* Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime *Io. Rhodius* in *Scribonii Largi* Conposit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud *Tacitum* de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἰργάνῃ ὀπποῖν, ipsisque τὸ ἔργον ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam *Herodotus* vocis respiciens significandi doctem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat *Socrates*, si dicti legitimum nobis patrem tradidit *Aelian.* Var. Hist. X. 14, Ostendere voluit *Maximus Tyr.* Diss. XXIX. ὅτι λυσιστελέστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμικοὶ ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. *Hippodamus* sive *Thurius* seu *Milesius* in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. *Stobaeam* p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάναντον, quod ut deterius deberet ἀρχεῖσθαι: τὸ ἐπικούρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide *Herod.* II. cap. 167. Quod vero *Socrati* tribuit *Aelianus*, dixerit-ne suavissima agriculturae laudator addubito: certe dixit in *Xenoph.* Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀνεγκαισιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελῆμασι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe Hunt, θάπτουσι πυρί, ut in *Aeliano* de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σίγγυνοι *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγγυνοι, sed in Asia, qui ἱππάρκιοις δὲ χερῶνται μικροῖς δασέσιν -- τίθρηππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi *Europaei*, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim *hariosolabar*, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, uti oēs *Herodotus* Φησι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμὸς ἀσθενείας ἀνθρώπου, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος Φύει τ' ἄλλα, καὶ Φαινέντα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' ἄελπτον οὐδέν. Proxima *Σιγύννας* δ' ἂν καλέουσι --- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato *Grammaticis* more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de *Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν --- τὰ δόρατα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris *Scholiastae*. Turbant certe orationis seriem, indigna *Patre historiarum*. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ *Μακεδονίας* Αἰγυες, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰβυες, *Poeni*? *Somnia grammatici*. Σιγύννους δὲ καλεῖσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύννη καὶ Σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ *Μακεδόσιν*. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rins. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum inpedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ αἰά τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄρεῖν, οὔτε διεξιέναι, ὑπὸ πτερῶν πεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσμηνα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν ἔδειν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vidē Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἡδωνός πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucydid.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῶ Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνούς semper. Scripserat Criticus Ἡραδιανός, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero*, WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem, Valla:* concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνιδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam Poëtis *Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydid.* IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶην (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτίρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιμίῳ δίδωσι κτίζαν δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πύργης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatius ἢ a novatore [*Herodoto*] veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν δ' ἐρωδιὰ μακροκαμπυλαύχενες, (καὶ, Ἡν δὲ νάρκαι, - - - ἦν δὲ ζῦγαναι) Τέτρακές τε σπερματέλογαι, καὶ γλαὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ε'. p. 1148, 41. *Integros Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praeiuit *Epitome*: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἰλάσσεαι Τὰς ψάμματα τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακάρδιοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, - - - ἐξαγρήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππον εἰς ἀρδείαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρλου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάντριάι. De sorore *Pigretis* et *Mantylis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύνης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐν τῇς ἡλακίτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώσω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμίλειον τῷ Δαρείῳ, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῇς κεφαλῇ) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrolog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* exploderunt in *Thesouro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιτάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur *Eustath.* ἤρδε, quod interpretatur ἐκόντις in *Iliad.* θ. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδιν, hic *Aeliano* εἰς ἀρδείαν ἄγειν, *potum agere*, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a *Io. Tzetze* *Chiliad.* X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορέσασα τὸν ἵππον, ἔνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, *Porto* monitore, *Homericum* Ἡῖλος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχει, *Odyss.* θ. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in *vicinia alicubi*: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit *nequaquam*, *neutiquam*; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul*.] Iocus autem in *Galeum* *Celeb.* Editoris ob *Λυδικὰ* et *πέτρας* abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae *Λυδικὰ* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Λυδικὴ λίθος Hesychie* possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Appianus* scripserit, εὐ πόλεις ᾤκουν οἱ Παῖονες, ἀλλ' ἀγροὺς ἡ κώμας κατὰ συγγένειαν, *Illyr.* p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi *Panonii Dravum* inter *Savum*que et *Danubium*: his ad *Strymonem* *Paeonibus* suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. *Paeonia*, *πεπολισμένη*, *urbibus instructa et distincta*. *Strabonis* χώραν πόλιν huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicitum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. n. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίας) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. *Duces* isti *Gallos* interpretes deceperunt, ignoantes *Herodoto* quoque *ducem itineris* dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 1004. ubi hoc praebent *margo Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iuncus* apud *Stobaeum* p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνος ὁδοῦ τυγχάνων, --- οὐ στέγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπορῶν, οὐ τραφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538. *Eurip. Phoen.* 1610. *Aristoph. Πλουτ.* 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti. Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. *Ξενοφῶν* (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖονες) Sic utcunque bene; melius Σιροπαῖονες. ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριαῖνες καὶ Ὀδύμαντες, καὶ --- Πρασιὰδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque *Παιονική Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παῖδια διαρσι τοῦ ποδὸς σπάρτω) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ἐρεγόμενον (τὸ παῖδιον) εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξέπας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπί-τρῃσι. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem* paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάρμακας: in quibus ego *Mosynum Thraciae* non novi, nisi si *lignae Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυναι, μόσσυναι, μόσυνες, *Thracum* et *vicinorum* erant sermone ξύλιναι οἰκοί in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in *frigidis* et *maritimis Europae* tractibus esse, multi inque his *Thorm. Torffæus Hist. Norveg.* Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani Παιονίδα λίμνην*, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An.* XVII. 30. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid.: δύνει τοῦ ποδὸς σπάστῳ). Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. πῦδιον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς προβαίνειν ἐπέτρεψε, καινόν τινα χειραγωγόν αὐτῷ τὸν δεσμόν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱκρίων κάτω Φερεύσης εἰς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραρυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτῇν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρης καταβάκτῃς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇ dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quae tamen eadem ac καταπηκτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallae Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitae Homeri c. 33. Habet praeterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταῖς ὄχυρῳ, quibus subito demissis ocludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταῖς) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπηκτῇν obtulissent, quae tandem querelae causa? Pertinent ad sequentia διῶσαι σχεινότενεις σπυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιεῖναι παρέντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntae F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae Philip-pus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐρός ἐστὶ ὑπερβάνα, ad structuram recte, repetundum tamen ex narrationis exordio, Ἐστὶ δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίδου) Explevi orationem, quae ἐπὶ ξένῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίδου intelligitur *promisit, spondit, daturum se ait*, sic et h. l. ταῦτα ἰδίδου reddi poterat, haec *se traditurum vel tradere dirit*. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδου; et δοῦναι idem valent ac ὑποσχεῖσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demostheneae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianeae amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπινόντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, inpudens Rubrii flagitatio, Quaesio cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγεν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando com-potiores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷον χρωμένους ἐπιπλῖον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph.* Eq. vs. 1400. T. *Hemsterh.* Miscell. Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* Dil. Thuc. p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπνυκτεῖσθαι διαπληκτιζεσθαι διαξίφισσασθαι διαρπίζεσθαι διαφιλοτιμείσθαι. In *Isoerat.* Panathen. p. 266. D. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγιστα τῶν Ἑλλήνων πόλιν αἰσχύνονται διακολαυνόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλάτων, adulando certantes. διαλοδορίσθαι habet *Herod.* II. 121. et θαναυμαχίην, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντία ἱζορτο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἱζορτο ἀντίοι lib. VI. 77. ἱζόμεθα ἀντίοι lib. IX. 26. ἀντίοι σταθίνοις *Eurip.* Orest. vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiciculum-ne κενυόμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίας ἱζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἱζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π.* Ὑψ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit *Scriptor.*] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX. 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγηδόνες ὁμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio, Fabro, Tollo, Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaci Rhetoris* verbo, quo roganti *Ardui*, εἰ ἡ δαῖνα αὐτῷ καλῇ φαίνοιο, modestissime (μάλα σοφρόνως) respondit, πίπτειν ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἐποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάσαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* I. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντη saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλεα, Μιλτιάδεα, compluresque apud *Portum.* Quod deinceps prudens, sed meticulousus, pater filio, [*lin.* 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀνακαίσιμῳ, *Valla*, uti in *Arch.* ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in *Edit.*, per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. *WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) *Talia Euripidis Hippol.* vs. 607. Ὡς πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μὴ ἐξεργάσῃ, ne me perdas quaezo. *Helen.* vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μὴ ἐξεργάσῃ. *WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit *Valla*; ista lib. I. c. 206. ἡμέκς ἀνέχου ὀρέων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομένων, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐρών, finium, esse credidit participium ion. ὀρέων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad *Eurip. Ph.* vs. 550.) *Herodoto* quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὸν ὁσφραίνόμενος. II. 37. κυάμους οἱ ἱεῖες οὐδὲ ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. *VALCK.*

CAP. XX. 12. ἰσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in *Plut. Anton.* p. 926. A. γυναικὲς εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius *Musae.* Statim [*lin.* 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi *Scriptor* delectatur saepenumero. *WESS.*

19. ἐπιδαφιλεύμεθα) Nolle *Medic.* scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιούνται, similiaque. De verbo post accuratissimam *Hemsterhusii* nostri operam ad *Luciani Dial. Mort.* XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [*lin.* 22.] ἀνὴρ Ἑλλήν Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος

χος infra c. 25. Αἰμυλίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδῶν et Ἀλεξανδρὸς ὁ Μακεδῶν, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδαφειλευόμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδῶν ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Vala. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, tanquam mulieres videlicet. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eumdem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακες παρήκων ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyæn. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἱστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσάγειν, inquit Xenoph. τὰς ἱταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθιζε παρ' ἐκάστῳ. H. Steph. corrigens ἱταιρίδια, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἱταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἡδὴ scribendum p. 359, 42. ἡ δὴ γὰρ ἡγήσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 175, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλευθεροὶ τῷ νόμῳ. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur Iarchas bibisse, οἶα δὴ θεός, tanquam Deus videlicet! Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἅμα πᾶσι κελνοῖσι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares *Libanium* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζου ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μίθης: h. e., Morello vertente, neque enim qui *Megabazum* interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρώωνος γυναικὸς, *Alcmenes* nuncius, in *Luciani Dial. Deor. X. 1.* WESS.

9. δυνὲ δὲ ταῦτα κατέλαβε) A *Suidae* interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπέσχε τῆς ὀρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in msstorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaeam*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaeam* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus intersectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διεφθάρσαν αὐτοὶ καὶ ἡ στρατιὰ αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβαρή ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολεμέ-
τους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum alias ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Parizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil daret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, et τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco posita. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθενόμενοι ἐξείργον, φάμιναι οὐ βαρβαρίων ἀγωνιστίων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίων. Macedoniae Principem antagonistae ἐξείργον. Hieronem Themistocles ἤκουε εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξῇ τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξείργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλληνα, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξίπτεται τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνιζόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἕλληνα, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνευον ἐκκριθῆναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, ἐνεκρβη τὸ στάδιον: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. B. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus*, non Macedo, ἐπειδὴ ἀπέδεξε ὡς εἴη Ἀργεῖος, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem *Graecam Macedoniae Regibus* denegat originem, *Philippum* ut barbarum *Macedonem* traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - ὁλέθρου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem *Macedonas* esse fatetur, *Macedoniae* vero *Reges* agnoscit origine *Graecos*, et reges legitimos, quippe qui non in *Graecos* at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur Ἀρχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνας Ἀργεῖάδῃσιν, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* *Regum* maiores *Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργούς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. d. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus*, *Persei* pater:) et curatio *Heraeorum Nemeorumque suffragiis* populi dicitur ad eum delata, quia se *Macedonum Reges* ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus.* VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίων εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea *Graeca* est, non prius. *Graecis* autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e *Graecia* mera et antiqua oriundis, aditum ad *Olympicum* agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνειξέπειται τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima *Alexandri* et *antagonistae* sors exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. *WESS.*

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) *Inferius* c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν *Histiaeus*; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti *Pavus* ac *Reiskius* praecoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc *Metrodori* ex *Epigram.*, *Diophanti* *Arithmetic.* lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμώεσσι ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, *Antigoni* dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ μαιράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in *Stob.* *Serm.* LXXXV. p. 497. *WESS.*

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) *Memini*, ἔγκτησιν, sive *ius possessionum acquirendarum*, saepe in foederum tabulis obviam: in *Thes. Muratorii* p. *MXLIX*, 1. ΤΗΡΑΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in *Demosthen.* *Or. de Coron.* p. 151. [p. 265, 7. ed. *Reisk.*] neque multum diversa apud *Xenophont.* *Rer. Graec.* lib. V. pag. 555. d. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in *ἐστρατοπεδεύεσθαι*, *ἐμμάχεσθαι*, *ἐμβόσκεισθαι*, aliisque pluribus. Elegans et hoc *Taciti* *Ann.* XI. 19. *ac ne iussa exuerent*, praesidium *immunit.* *WESS.*

Ibid. δούς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηκίᾳ) Neque κτίσασθαι alibi *memini* me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in *Porti Lex.* receptum. Variant in talibus scripti *Codices*, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a *Dario* petierat *Mileti* tyrannus *Histiaeus* in *Edonide* regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum *Megabazus*, et, simulatque *Sardes* venisset, daret ille *Regem* minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem *Graecum* in *Thracia* ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν *Ti. Hemsterh.* ad *Hesych.* in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. *Clar. Alberti.* Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματος significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit *Demosth.* p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et *Ulpian.* Hinc *Ammonium*, ut in *Addendis* notatum, emendavit *H. Vales.* Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur *Numeror.* xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit *Reisk.* p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτημάτων, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίοις. Verbum legitur *Genes.* xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἐγκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide* *Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii* *Biblioth.* p. 698. ed. *Hoesch.*] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτηδία: remos male *Canterus.* *Hesychius*: Κώπις, [Κωπεῖς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθιὰ ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσήγαγον εἰς στρατιὰν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῶριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunctius* fuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler.* sequutus *Scholiasten.* Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλω: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰανὸν est, sicuti *μῦρα* sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, *πίμψας Δαρειὸς ἰππία* - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris *πίμψασα κήρυκα* ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικέσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. v. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνηα) Mssti Ἀρταφέρνηα, eiusdemque filium Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φέρνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν διακοστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ αἰεταίας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit κατὰ στήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχὸν ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρις cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίῳ ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίῳ ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι δίκην δίκην ἰδίκασε, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis σωρείης, λειψείης, αἰγείης, videlicet δορᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδυμε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, αἰτ, κεύται καὶ Ἀνθρακίνη, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφάξας etc. Attigit et in Od. κ'. p. 379, 40. Latet illud apud Athenaeum alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse Brissonius docet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyzes, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in Glossar. redditum ἐκδέρας: quid sit σπάδιξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, Σπαδίξας, ἐκδέρας. Σπάδιξ γὰρ φλοιὸς ῥίζης περὶνῆς· οἱ δὲ, Φοίνικος βάθρον. Male fortasse ἐκδέρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπάδιξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., ἐντῆς σπάδιξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in Nicandri Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. huiuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρὴν δὲ τοῦτου ἦδε etc.) Lycaretum haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum αἰνῶς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex Pavii hariolatione, aut ἀνάπλευς κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἀνευ κακῶν, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scri-

ptor τιλυτᾶ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τιλυτᾶ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γενόμενος τῆς στρατηγίης Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob divezatos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τὸσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγίης, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἄφρωνι, ἐννεοί, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἦενχοι, ἄνευ ἰωῆς, τουτίστι, φωνῆς καὶ θεοῦβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτία δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἠνδραποδῆτο usque ad στρατηγίης, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβαλασίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic intercederunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractancti, quam poëticam censet λείν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπαυσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολίσματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρὸς

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. pag. 20. Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Παρίου; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζιν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ὅπως τινὰ ἴδοιεν ἀνεστηκυῖη etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖη primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praecunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηκυῖην χώρην de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκώς. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. βουνειδῆ ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅν τινὰ τρόπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσουσα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani Epigr.* apud *Stob. Serm. XV. p. 152. WESS.*

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχέων) Saepe παχεῖς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 777.* Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris, καρδία*) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati, Culte de his omnibus *Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv, 24. WESS.*

11. δύναμιν τινὰ) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὁπταμισχλίην ἀσπίδα Ναξίοισι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθοιεν εἰς τὴν ἐωῦτῶν? an ab ἰδίῳ? Non opinor: vculam πνα mutemus in ἴνα: ut exules Naxji rogarint *Aristagoram* ἢ ἕως αὐτοῖσι παρόσχοι δύναμιν, ἴνα κατέλθοιεν εἰς τὴν ἐωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedat αἰ, subiectum ἴνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis Rep. Naxiorum* narrat *Athen. VIII. p. 348. B. VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθαλασσίῳ τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25. eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi στρατηγὸς τῶν κάτω* audire solet, qualis Tisaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Naxum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus* *Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. B. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἐνὶ πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἐνὶ οὐδὲν αὐτόθι ἐνδεδυμένον: et cap. 183. ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἐνὶ κατήμενον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablatum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 117. οὕτω τέ σφι κάρτα δοτέα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατότα εἶναι τὰ πράγματα --- περιγενίσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo: Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebraeorum בית חמלך, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artazerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθεσθαι, μὴ φειδόμενος ἔλθου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ἐστι λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἐστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procat, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, ἡμώσατο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμοσάμενος quidem *Τήλυος* θυγατέρα, ψευθεὶς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Κανύκασα) Si *Casus* Chio fo-

ret vicinior, ex ea *Καύκασον* formatum putares, uti in his *Aristidis* T. I. p. 546. ed. Iebb: *καὶ νῦν Κάκπαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἱερὴν ἰδίῃ*. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum* excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Delphinium*, *Phanas*, et *Γερόντων* λεμένα insulae tribuentes: posterior est in *Hist. An. Aeliani* lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accommodatus? *Διελώντας* -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα *Ποισιτράτιδας* et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex *Hesychio* διαμειρίσαντας, διανείμαντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi *divisus*, et per foramen illud *medius interceptus*; qua notione simile huic verbum *διαλαμβάνω*, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέετο τὸν Πέρσῃ) *Persam* exorare nitebatur poëtam deprecando. Huc spectans *Schol. in Aristoph. Vesp.* vs. 1249. Παρητιῆτο, ἀντὶ τοῦ ἐλιπάξει, παρεκάλει, παρ' Ἡρόδοτου: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit *Suidas*. Plene *Xenophon*, *Ἀπομν.* II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητροῦς. *Zonaras* in *Lex. msto*: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν ἄλλ' οἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χλευάζειν. *Πενοφῶν*, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit *Suidas*, qui multa descripsit ex *Zonarae* *Lexico*, quod ex *Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius* habuit utendum: ad *Xenophontem* spectantia *Io. Leunclavius* illinc excerptaverat: haec excerpta ad *H. Stephanum* missa non recepiisse se queritur *Leunclav.* in *Append. Xenoph.* p. 1142. Per venerunt ad *Is. Vossium*, hinc in *Bibliothecam Leidensem*. VALCK.

18. ἐσπέρχετο) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμώνι δὲ θυμὸς ὀρίσθην σπερχόμενος δ' ἀνόρονσε θυῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἀλλὰ θεῶν βασιλεία σπερχεῖσθαι θυμῷ, ubi praeter alia Critici; ὑπερβουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὸ πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἔταξαν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖς πρῆγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ εἰ ἀπέρχεται etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖς delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διαμνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτην καὶ τυφλῷ κοινωνία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτισίλειον κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutata[m] malles. τί ἰστί; utique idem valet ac τί πρῆγμα ἰστί; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; et in notissimo illo τί ἡμῶν καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque σῖτα καὶ ποτὰ, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαντο σῖτα ἐρίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum commeatum inportarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam*, *Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττιν. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσάξαντο σῖτα ἐρίων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προσάξασθαι. Quae habet ἡκται et ἐσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab Herodoto scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et escuienta potulentaque curaverant intra urbem inportari. Primum ἐσενίκαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. Α. τῶν παρὰ Ναξίους εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ᾤκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διασπαρμένοι κατὰ καίμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμιων ἐκβολὰς ἐκνευαγώγησαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tueretur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκκληρῶσαι) ἐκτελίσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρεθήσεσθαι instauratum a Gron. laudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum aeumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλασσώσεσθαι: maluerunt ἐλασσώθησεσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* Τιμήσεται et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 54, 4. πολιορκητόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ *GALEUS.* Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retineat pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιάϊος βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσομένων τῶν ῥῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὃν addendum:) γράμματα λαβεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δεῖ ποιεῖν: secundum *He-*

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρα. Ἰωνίαν ἀπόστητον. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποῖες, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθὶν αἱ νῆες παρεξουσίαν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρεξουσίαν αὐτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a mssis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βρυγχίδῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τερμέρα) Auspiciis utor Sedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμα, πύλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρον. ὁ πολὺς Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

3. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum rei-publicae Mileti constituit, haud plene. Ἴσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖντες ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης - - - ἐξευρεθήναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavi molimen ἴδεις - - συμμαχίην τινός οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξεσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illz ῥῆσει, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι - - ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξεσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξεσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermone per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδης γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.)

De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum *μόνος γυναῖκάς τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ἦκεσι*. Herodotus [c. 40, 10.] *γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διξὰς ἱστορίας εἶπε, ποίων εὐδαμῶν Σπαρτιατικῶν*: quinimo nec in universum Ἑλληνικῶν. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἔξσεως de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σεαυτοῦ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, *γενὸς τὸ Εὐρυσθένης γενέσθαι ἔξιπλον*. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Procopius, sollers priscorum aemulus, Bell. Pers. lib. I. 5. *ὅτι μὴ ἔξιπλου παντάπασι γένους τοῦ βασιλείου (Persarum) ὄντος*: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi ἄπεις, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae Celeb. etiam Gronovii. sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in negotio occupatus, *τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνέβαινεν οὐ τίττειν*, ubi ἀρίστην vere Steph. Berglerus, quo καταδυμῖην doctissimus scriptor et Nostri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, *οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον*, sic edidit Wess. et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἄπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ τοῦ latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἐξέειο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἐξέσις, (dimissio, divorcium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ expressimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon* *Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσιος) *Eustath.* ἀπόσιμψιν γυναικὸς ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεισις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν προέσει, abiiciendis opibus, υπερβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόεσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάση. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἐξώσιος. Sequens ποίων οὐδαμῶς *Σπαρτητικὰ* [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, Spartae ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim proendenti, *Stromat.* II. p. 505. *Κανογαμίου* poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. Ἰφιδρον βασιλῆα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. *Putes* *Clearchi* illud apud *Xenophontem* Ἀναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλῆα τὸν μέγιστον Ἰφιδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀληθεῖ λόγῳ, sive communiore dictione σχοῦσιν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἰσχυρῶς, lucem praecedenti adspergit. WESS.

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valek.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro Herod. I. 3. oportebat Herod. I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit Gronov. idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus*: „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furem (*ὑπέλαβε αὐτὸν μανίῃ νουός*) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαργότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compositi mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv. T. II. p. 331.*) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv. T. V. p. 116.*) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (*ἐπιτέλειστερον*) vocabulum ἀκρομανής indicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας λαόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Ecquis in animum inducet, modo λαόν, modo λαῶ II. 129. hic λαόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγει *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγε ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγει debuit. Sed, ad λαόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valek.*) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare Nostrum, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, quī natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας ἦγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακοῦειν Κλεομένει μένων ἐν Λακεδαίμονι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληὸν Σπ. ἦγε dedit *Vir Cl.* ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perlegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἦγε censebatur elegantius Homérico et *Herodoteo* ἄγε? Ἀπὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ἀνός, ὁ λαός, οὗ μέμνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ παός, σπῆος, ὁ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὗτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει τὸ Ἀνός. Apud *Hom.* πῆος frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther. vs. 3.* ibi *Schol.* ἐν ἐνίοις, αἰτ, δωρίζει. VALCK.

13. ἄνδρες Θηβαῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg. vs. 213.* simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισσε. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Doricum esse ὑπὸ Μαχέων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris conserderant, *Maccæ*. *Carthaginenses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μαχέων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φείνικες* sive *Καρχηδόνοι*, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinxit? *Μάκας*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* *Macarum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλιες. Fortasse *Μαχλίων*, aut alterius *Africani* populi nomen; non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἶαν τε τὴν Κολχίδα, αἶτ, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε - ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27. 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σέ: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεις, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεις probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Pavii* Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in *Peloponneso* urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλεώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo *Peloponnesium* fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorio* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Boeotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem acquirentem, ad *Diōdori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Λαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laïum* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης; δὲ μαντοσύνη ἐκέκαστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφος. Hic vellem aequè commode τῷ Λαίου verum nomen a me posset substitui: longum *Grac-*

corum χρησματολόγων catalogum erudite contextuit *Clement Alex. Strom. I. p. 398 seq.* Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus; a quo genus ducebat πολυκλειτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμίδων; *Pindaro* celebratum *Ol. VI. 120.* sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βακίδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεωνίος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεωνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eip. vs. 1071.* vid. *Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35.* Hoc Spartiatæ consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐν τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φάς, Ἐρυκος χάριν παύσαν εἶναι Ἡρακλησίδων. *Doriea* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan. III. p. 247.* τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἐχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV. [lin. 5.]* memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro XII. c. 9.* ubi notat *Wessl. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio* data? Sic quidem percommode *Larcher* accepit; ut sit Λαίου genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907.* Λαίου παλαιὰ θεόφατα: et *Electr. 343.* ubi τὰ μὲν νυκτεῖνύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec. §. 313.* quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) *Tyrannidem* occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaci XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.]* Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus lib. XII. 9.* paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagorae* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.*
11. τῶν Ἰαμίδων μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamidaeorum vaticinium* castigavit *Faber lib. I. Ep. 19.* qui de

Iamo et Iamidis plura, et *Pet. Victorius* lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ λίσσεν καθ' Ἑλλαντας (verba sunt Pindari) ἡνός Ἰαμιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἱμπύρων μαντιᾷ uti, quorum observationi *Pausanias* adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰρὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προσιχώρει χρηστὰ θυομένη *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὗτοι λέγουσι integras sanitatis forent, modo infitians vocola, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὗτοι λέγουσι a *Pavio*, ταῦτα δὲ πού οὗτοι a *Reiskio*. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentianum* prope *Crastin*, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. *Ortelius*, *Pinedo*, et *Galeus* ob Κράστον *Arch.* comparant *Stephani* Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De *Sicula Crasto* bene *Ph. Cluverius* *Sicil. Antiq.* II. p. 391. *Crastin* (tametsi de *Sybari* et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, *Ital. Antiq.* III. p. 1265. Equidem, quod olim [in *Diss. Herod.* p. 184.] professus sum, Κράστιν et Ἀθηνᾶν ἱπώνυμω Κραθίῃ scripsisse *Herodotum*, non muto. *Sybaris* sita erat ἀνὰ μέσον δυῶν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράστιος in *Diodori* XI. 90. et XII. 9. De *Crasti* silentium. Porro ubi de *Aegis Achaiae* *Noster* I. 145. ἐν τῇ Κραθίῃ ποταμὸς αἰνναὸς ἴσται, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχει, alludente et eadem imitante *Pausania* VII. 25. Cur illum quaeso *Achaiae* perennem amnem, αἰνναὸν ποταμὸν, vocat, si idem *Italico* conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. *Torrens* hieme *Crathis* fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco *Tanagro* in *Virgilii* *Georg.* III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci* ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme *torrens*. Bene in *Glossis*: Ξηροπόταμος, *torrens*. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse *Vir* praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) *Iustum* hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῶμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἕσσεσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσταται πολλαπλήσιη: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συνέπλεον δὲ Δωριέϊ etc.*) Praeter populares Spartiatas nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συγκρίστας*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpres praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθηναίος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatæ nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριέϊ - - σταλέντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συγκρίστας* est Θέσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναίος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorieo, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic **CAP. XLVII.** periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formæ præstantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. *Ἐγεσταίων*) Variare in urbis Egestæ scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. *περιέμεντο τούτου τοῦ πάθους*) Requirebam *ἐκ τούτου*: sed praepositionem ignorant libri omnes, quæ adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. *Πειθαγόρειω*) Numero mssorum *Πυθαγόρειω* nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambizioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam *τυραννίδα ἐπεχείρησε Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem; quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Pacones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινήσιος. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραίῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχετο πλέων) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus; quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἰωὺ τοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλῆς abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται iudicemus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χάλκεον πινάκα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐνετέμντο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πινάκιον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πινάκας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στυάν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia; merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, *res sunt urgentes et praesentes*. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, *de praesenti rerum statu colloquentes*, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκοντι πρήγμασι τὰδε ποιητὰ εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθῆκον ex Cicero Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμη βραχέα) Gronovius ad haec bene. *Valla, Brissonius, Stanleius*, breves hinc arcus et breve splendulum sumentes, *βραχέα* numero multitudinis videntur intellexisse, eoque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεκρυμμένα. Hic βραχέα, loco βραχύν. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἰφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἰβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδελον πρᾶγμα, *bellum, rem adeo ancepitam, animo agitare*: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσῃ τὸν ἥλιον ὄραϊν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in *pectus demittere*, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, *ubi animo volente fueritis*, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ αὖν ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, *potiemini*, recte vertit *Valla*. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, *cupide volentes*, vel *animose desiderantes*, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν αὖν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ αὖν ἔχουσι. VALCK.

36. Κελίκων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit *Herodoti* loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum *Eudoxum*, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud *Steph. Byz.* voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπιν I. 188. tueretur τὸν Χοάσπιν, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, *Strabo* XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare *H. Vennema* ad *Danielis* Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit *Med.* sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat *Gronovius*: itaque mendosum Χοάσπιν, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπιν ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud *Eustathius* in *Dionys.* vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae *Brisson.* egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat *Herodotea*. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in oculo domum, humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta *Herodoti* loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἐστι ἐρίσαι ἄλλων; postea temporis cum illo populares certare potuissent *Lampis* et *Charops*. *Theocritus* Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκους Ἐγγύθεν ἢ Πάινεσσι κακονάμοισιν ἐρίσδει. Apud *Athen.* III. p. 75. E. *Lynceus Samius*: τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter *Callistratus* p. 894., *Indi χαίτην* dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου *Τυρία*; ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate *Horatius* Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et unam purpurae! Plura collegit *Lambin.* ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat *Bacca Venafrō*. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in *Var. Lect.* ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δι' ἑαυτοῦ ἄρχειν) Persimile vulgato est παρέχον δι' αἱ ὑποχείριμα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι' blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρέχει ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a *Porta*. WESS.

Ibid. παρέχον δι' τῆς Ἀσίνης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρέόν. Euripidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεύσαι ποτέ; Ipse Herod. I. 129. παρόν αὐτῷ βασιλεία γενέσθαι. Sed multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat. παρέχει apud alios interdum, imprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξεισι, παρέσσι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἐμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140. παρέχει ἂν σφι - - εὐπετίως ἐξεύξειν τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρίξει, per παρέσται interpretatur Dionys. Halicarn. qui nec ipse participium παρασχέν in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὖ παρασχόν, et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθον ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνον εὖ) Longe eos, qui de excelsa sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε, Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap. 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἐσθῆτα ἔχων πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλ- λην τρυφήν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἴκοι τὰ Μιδῆσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐπέα λέγεις Λακεδαιμονίοισι) Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετέα sive εὐπέετα, cui, plures si suffragarentur, patrocinium haud abnuerem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπιθήνη εὐπετέα in Stob. Sermon. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quòmodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant ἐνεία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. ἐνεία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat ἐνεία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis ἐνεία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum ἐνεία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (ἐνεία λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse ἐνεία Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (ἐνεία) intelligi par est, hunc etiam scribam ἐνεία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσήκει) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἅτε ἰκετεύων ἐπακοῦσαι, et H. Stephani παριστήκει. VALCK.

Ibid. ἐπακοῦσαι ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἰκετεύων ἐπακοῦσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id ἐπιθὼν ἴσω ἄτι κεκρίσθαι
tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut
auscultet rogat. Quae sanequam planissima, *Stephani* prae-
terea παραστήκει, assistebat, loco προϊστήκει, non equidem,
si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis
commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var.
Lect. S.*

13. διαφθερεῖ σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in di-
etis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον,
εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης, eleganter, nec sine
convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθο-
ρεῖ Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c.
41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερεῖ σε ὁ ξείνος) Ut Attice plerosque Xe-
nophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes:
multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam
quavissimum Gorgas, partim saltem, T. II. p. 240. D. Κα-
ταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας
ἐκβάλλης; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσης? sed scripserat no-
ster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστάς ἦς. Apud *Hesych.*
vulgatissima vox Ἀποστάς auctoritate legitur *Aeschyli* mu-
nita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse vi-
detur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλιον. Dorice φθαίρει diceba-
tur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* x'.
p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more ve-
stitum Milesium Spartiatae filiola ξενύλλιον vocabat, more
Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indi-
cans: ἐπύλλιον et κρεύλλιον similiter adhibentur; et ob eam-
dem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.*
V. vs. 40. φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs.
516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώ-
πιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste Μινί-
λεων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184.
Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse
monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout eius origi-
nem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur
Plutarchus, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si nu-
meris ratio constaret, forent egregia, docerentque modu-
lum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγας. In Xe-

xophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμοὺς
 τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθ-
 μούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina
 ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ
 ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim
 σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo am-
 pliùs aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique pro-
 portio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib.
 I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας ἑκοσιν comparat, ubi do-
 ctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plu-
 rima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent.
 Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem
 viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν
 εὐζώνῳ ἀνδρὶ σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτώ, πῇ δὲ τούτων
 ἑλάντους, οὐ μὲν τοι ἦσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In
 via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme
 mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam
 Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehi-
 cularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda
 mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos
 in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itine-
 rario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos,
 consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*,
 cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum
 Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik*
 etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλυσ ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τι ἔπαισι) *Portas, πύλας*,
 fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae
 caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύ-
 λαι ποταμῶν, שַׁעַר הַנְּהַר, quibus laxatis urbi Nino ex
 Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in
 ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal.
 IV. 19. Μέγα, quod sequitur, φυλακτῆριον, munimentum ad
 regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho
 norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enor-
 miter lapso. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsus,
 qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit,
 notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. po-
 nitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris
 praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in Aldi Camerariiue exemplis et msstis duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ὕστερον [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pingue itaque cum Cl. Pauw, οἱ δὲ ὕστερον ἐκ Ματινῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

28. ἐσβάλλοντες) Arch. ἐσβάλλοντι, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἐσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰσι τέσσερες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii „coniectura, σταθμοὶ εἰσι τέσσερες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἐπτά καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et abaque meliorum codicum praesidio nihil huc definiri posse censuit *Larcher*, - Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

35. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκὰ καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit *parasangarum* summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate *stadiorum* collectio congruit, bene illi habent. Vicia in mansionum et *parasangarum* numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse *msstorum* auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μενόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα) Critici ad *Comici* *Plut.* vs. 388. Κέχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδιαι ὁ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpretes ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique *Var. Lect.* et *Adnot.* S.

CAP. LV. 7. ἐτυραννίσοντο - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatum fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodius*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νῦν πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὸν συμφωνῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθεῖλε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XL. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebatur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumarentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectiones xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιῆτω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτια τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagentibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἄνθρωπον ἀδικῶν fingebat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερθέμενος ὀνειροπόλοις) Eadem τοῦ διαισιδαίμενος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπασμὸν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* istus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἶτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρυς διὰ πυχλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραίων γεγενῆσθαι λέγων ἀνέκκαθεν· τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσθήγαγον διδασκάλια) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilus M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδεξον μετ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. E. ἵνα πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἡμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῦτοισι ἐχρίωντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκες: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptiois seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscrip. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obli-
tos Aristotelis Θανμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correcta sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθερών*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρας βασιλικάς* habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est *Varronis* de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud *Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.*; melior Nostri et *Cassii Heminae* cap. XIII. eiusdem *Pliniani* libri. *Βύβλους* porro et *βύβλων*, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam *βίβλους* scriptitasse, ad *Hom. Eustathius* p. 1913, 30. [ad *Od.* pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίων ὅπων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσιν) *Vallam* sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more *Herodotus*, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse *βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον* videbatur incerto scriptori *περὶ Ἀπίστων*, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. *Galeus*. Persica sua se *Ctesias* hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερών, teste *Diodoro Sic.* II. cap. 32. ubi vid. *Clar. Wess.* et *Ti. Hemsterh.* ad *Poll.* X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant *Herodoti*, loco quem *Leopard.* excitavit. *Ἱπομνήματα βασιλικά* vocat et *Diodor.* III. 38.; *commentarios regios*, *Livius* XXXIII. 11. *Philippi* *Macedonis* *Μακεδονικά τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα*, *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* §. 26. *Arcturus* qui *Prologum* agit in *Plauti Rud.* vs. 15., (*Malorum*) *referimus nomina exscripta ad Iovem*: vs. 21., *Bonos in aliis tabulis exscriptos habet.* Istas *Iovis* tabulas *διφθέρας* dicebant: *Diogenian.* III. *Prov.* 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, *παμπάλαιος*. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. *Prov.* 11., *senarium efficiunt*, e veteri quodam *dramate* propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor *Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφείας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου)
Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὲς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαίότητι καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730.*, non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De *inscriptis litteris* in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ioniciis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαιὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Τ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript. Herod. p. 54.* in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffæium Antiq. Gall. pag. 168.*) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulo: γράμματα θανμαστὰ, ὡς *παμπάλαια* *Plutarcho* de *Socrat. Gen. pag. 577. E.*; namque additum ibidem, ἰδιὸς τις τύπος καὶ βαρβαρισμός τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. *WESS.*

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxeram olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod. pag. 167.* Quidquid a *Scaligero* super litteris his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq.*, consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat *xvi.*; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb. p. 121.* In primo versu

legi debuit ad mentem *Salmasii* MANETHEKEN EON. Unitā litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόν' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud *Pausaniam*; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλεγίων γράμμασιν ἔστιν ἀρχαίων (lege ἀρχαίοις) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἰὼν ex prisco ἰω eundi notionē, quae *Reiskii* opinio, censeatur, malle *ἰὼν* cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1. 51., *Thebas* redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰων commutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] εἰλικρινὴν ἂν εἴη κατὰ Λαίων sincera sunt. *Amphitryonem* *Laio*, *Herculem* *Oedipodi* aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis* filio nomen habens: non, *Hippocoontis* filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskio* placebat: filius *Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. εἰς τοὺς Ἑγχέλειας) Quos vocat *Ἑγχέλειας*, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo *Persas* designari putabat *Mardonius*, scribens εἰς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τοὺς

Ἐγχέλειον στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, ἐς Ἰλλυριοῦς abiisse scribit; de Cadmo antea, ἐς Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἐγχέλειας: vere; sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπτευθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ῥῆσιν istam latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse insereri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta caussam significat; ut in frequenti formula ὑπὸ θεῶν, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos secuisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, on les laissa alors tranquilles. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eiectiones. S.

11. Ἀχαιῆς Δημήτριος etc.) Cereris Ἀχαιῆς, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λειψύδριον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Λειψυδρίῳ: item in Scolio apud Athen. XV. 695. z. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique dampnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paeoniae, longissime in Macedonia remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάργης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Heyschius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrium rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. f.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμός Σημαλείου Διὸς dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaeus* Iupiter *Gyrado*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰημαλείου pluviu Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμάλῳ Διὸς. Probus in *Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus*, ait, aram Iovi Iemaeo (Icmæo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βωμόν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκαμάϊον. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργνης, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs; hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. Παιωνίης καὶ Παιονίδας coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque obcausam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium ὑπὲρ τῆς Πάργνης situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάργνης. S.

14. τὸν νηὸν -- τὸν νῦν ἑόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. παρίνον λίθον) In Iungermanni exemplo Παρίνον οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Potluc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor *Lect. Lysiac.* p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, *Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28.* et, quem ibi *Harduinus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Αἰθων* pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ἂν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) *Λακεδαιμόνιοι* requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impigisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox *lin. 4.* pro *χρησόμενοι*, praeter necessitatem, *χρησόμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήματι etc.) *Herodotum* sequutus *Schol.* mistus in *Aristid. Panathen.* Ἰππίας, αἰτ, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαίωνίδαι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τούτῳστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corrigitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τούτῳστιν τὴν ἐν Δελφοῖς) ἱέρειαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθήσας ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedaemonii* [*lin. 6.*] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρατιάς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (*T. II. p. 860. D.*) oraculorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pecunia corruptam non dubitavit ut ψευδόμαντιν traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν πρόμαντιν ἀναπαίβει τὰ Κλεισθένους ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Secundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ἀνήγατο. Quin iam olim a *Lycurgo* legislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπεισμένη αἰὲν συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin. 9.*] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes *Lacedaemonii* humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos *Socrates Platonis* in *Apolog. p. 29. c.* ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὧς ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείτομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commo- dum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. *VALCK.*

4. προφέρειν σφι) Sugillantur a *Plut. de Malig. p. 860. D.*, ac si καλλίστῳ καὶ δίκαιοτάτῳ liberandarum *Athenarum* ἔργῳ sceleris atque inpietatis calumniam *Noster* affricuerit; ultro oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert *p. 116. F.*) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos *Athenienses* vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, *Graecorum* plures. Qui mox [*lin. 8.*] ξείνους τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα *c. 90. et 91.* nuncupat. *WESS.*

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in *Thessalia* eiusque vici- nia urbem recordor tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. *WESS.* — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessalam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Lar- chero Κονιαῖον ἄνδρα* intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd. p. 666.* memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpret ostendit, *S.*

23. εἰς τὰς νέας κατέβησαν) *Laurentii* ad *naves* repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τεῖχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ τεῖχος καταρά- ξαντος. *Noster* V. 106. καὶ ἐπαράξαντες σφεις εἰς τὰς νέας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφῶς ἐς σίμβλους κατείργαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coercentes. WESS. — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελ. τείχεϊ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰσὶ ταφαί) *Unius Anchimolii* εἰσὶ ταφαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰσὶ ταφαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγγχεῦ τοῦ Ἡρακλεῖου τοῦ ἐν Κυνοςάργεϊ. De isto *Herculis fano Meursius* egit in *Athen. Att. lib. II. c. 2*. Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinis Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. VALCK. — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ ταφαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra*. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag. II. cap. 2, 9*; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sic uti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, Cl. *Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος ἐλᾶς lib. I. 207. et Poëta *Iliad.* v. 601. ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο ἦτε, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud *Stob.* Serm. XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippias* explicat in *Lysistr.* vs. 1154. *Comicus*, WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo msstorum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφίας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμῆσθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὕτη σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκυθῇσι ἀντίξουν. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τείχος Ἠελασγικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 52. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπέξθεντο τοῖς θυγατέρας παιδία εὐσας εἰς Ὀλυνθον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζεύγη ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσαίους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἀρξάντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔρεα etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγαιον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum solertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκ ἔτι δυσκίλαδος Φάσμα γυναῖκας ἔξει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινὰ

φαίνε καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τοὺτους μὲν τοιαύτη φαίνε ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsā acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. 'Ὡς εἰώθει, αἰτ., παραμυγνὺς πίστειας ἕνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τιναῖς' Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολυτικός ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κάρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπεύμενον τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Ἀπολλινεμ πατρῶον, et Iovem ἐρκείον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e cœmoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὗ μέτρεται καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴσῃ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρί κινδυνεύομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοίρᾳ θηρῆσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφυλέττευσεν ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δεκάδιον εἴπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαρῶν οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκαμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδίων μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βεβληθεῖσα τυραννῆσαι προσποίησεν αὐτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλαῖν, λαβὼν Ρ'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλευόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλαῖς ἃς μέλλει κτιζεῖν. λαβὼν τὸν χρησμόν, καὶ ἔλθων Ἀθήνησι ἐποίησε δέκα φυλαῖς, ἵνα καὶ, ἐὰν βούληται μία τῶν δέκα τυραννῆσαι, μὴ δύνηται πῦσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, Ρ' in Γ'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit *Wess.* in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παίδων γε Λέοντος. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντος ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελόντες in Αἰγυπτίως. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Γεδίοντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema Ione verba, et *Pollucis VIII.* 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, conmodissime Τελόντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΗΗΤΕΣ, tribus *Cyzicena* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, *Milesiae* coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* conmonstravit. Est quidem Τελών virile inter Atticos nomen apud *Apollon. Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργαῶδες in marium propriis nominibus, quantum recordeo, non sunt, neque Γεῖων. Aptissime, sicuti Ὀπλητῆς, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γεῖοντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατριδαί sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γεῖον, teste Hesychio, idem ac λαμπρῶν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γεῖων, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γεῖων, Syracusanus rex, hinc Γεῖοντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα] Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ultii Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthogorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἱστῶν εἶνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδῆσθαι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poëmata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θῆματα παραγαγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαψωδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρείων ἐπέων εἵνεκα, quae ad ἔκαστε βαψωδούς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐταῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκμίοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῆων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρέρχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. *Artemisiae* τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys.* Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeuntibus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eamdem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* prosecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, ut est in *Epigr. cxxcvii.* T. III. *Analect.* *Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λυστήρα) *Dio Chrys.* *Pythiae* istud responsum alludens *Or.* III. de *Regn.* p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λυστήρ* *Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli* λυστήρ μόρος, [lapidationis supplicium,] VII. c. *Theb.* vs. 205. At quid-πὶ λυστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν ἱποίμι τὸν τοιοῦτον ἔρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit ora- culum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyranno. *Herodotus* *Terpsichore*: — — — ἐκείνον δὲ ληστῆρα. Editiones *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et *Latronem* videbatur oppositio: de se et *Anibale* *Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷός μιν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός δὲ οὗτος ληστής ἔγένετο: ubi τοῦ — — ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλειυσθῆναι ἄξιός, τουτίσσι λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* conicerentur, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλίβρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιός, et Τύμβι, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* K'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐπονιδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem *Λευστῆρ* proprie idem est ac λιθοβόλος: at qui hoc ipsum, sive λαβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsan interpretum *Anglus*, plerumque tamen *Latina Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάμπρον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmannus*; adde *Valekenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἄστακος, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ὄστακος dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μνηστήα --- Τυδεία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλεία, Ὀδυσσεύα, Περσεία, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πέρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μενίσθης et Μενεσθεύς: Ἀντιφάτης et Ἀντιφάτης. VALCK.

30. τραγικοῖσι χρηστὶ) Vero bene si concinat, Sicyonios *tragoediam* invenisse primos, Athenienses consummasse: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. b. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus* *Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespi*, *tragoediam* *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poetae rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra *prolepsin* quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπίθηκε) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominatam terminationem significari in-άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt Ῥάται, Ὀσεῖται et Χωμαῖται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μεταρθεῖς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adicere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μῖντροι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosius titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλίης καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλλίης καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶντες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγυαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγυαλὼν vel Αἰγυαλῶς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικωνία, καὶ Σικωνῶν ἀγρὶ Αἰγυαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, αἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγυαλὼν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγυαλῆς, sive Αἰγυαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγυαλῆων. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύων --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος --- οἱ εἰ ἴσαν βασιλεύοντες αἰγυαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγυαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρῶτον ἀπωσμένον, τότε πάντα.

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀνωσμένοι πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepiisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δίκαι δὲ καὶ τοὺς δήμους κατένευε ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergo ne decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δήμων a Meursio collecti, et Sponii Cōrsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δίκαι decem non sibi τοὺς δήμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δήμους ἐς τὰς δίκαι φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἢν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τε, τῷ δήμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατ'ὑπερβολὴν τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθέσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθέσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεσθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκήσασθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προσθέμεθα αὐτοῖς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατέτινεν ἐς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proximè praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλεῖται Κλειμένην) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. Cleomenes στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primà quidem expeditione, *Herodoto* supra narratà, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὑστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηνῶν: ubi praestiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αἰτῇ φοιτᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξίβαλε Κλεισθίνα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* *expeditionem* adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et *voluntatem* indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios *urbe excedere iussit*: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγέας [lin. 8.] et *Κυλόνιον ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique Cl. Dukerus. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢν Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more recessisse videantur: est enim passim noster ille *dulcis et fusus, densus et brevis Thucydides*; illius *εὐθε-*

σις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπου καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδέας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνης) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydidem* nempe de *Cylon* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est Graeculi, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Δίων ἐγέλασεν ἑθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Δίων, aiebant, ἐγέλασεν ἑθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι - - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰσαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκραίων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione princepe. Nobiliss. *Palmerii Ναυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim Ναύκραροι fuerint, praeclare *P. Leopardus* Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussaeus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικά* commonstrarunt. Cur autem ἐνημον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκραίων) Ut *Magistratus* antiquitus *Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur Cylonem et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία Ἀρχουσι τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία Ἀρχοντες ἐπρασσον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκραίων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχαὶς διέφθιραν τῆς Ἀθηναίων ἰκίας τῶν Κύλων ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεληφέντων. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τοῦτους αἰνείας, pingendaque ὑποστηγὴ post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in Solone. Pactum illud de incolumitate, πιστὴν τῆς σωτηρίας ἐγγύον alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - ἰφ' ὃ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκίην ἐχέγγυον Ἐῶν μὲ κακφύλασσι, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assentus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum lolum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* Choëph. vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω Βηλὸν ἱεραίου [ἔρκειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* Epist. VII. τὸν ἀδελφοδουὶν ὑπερορᾶς θύραν ἐν θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles*. *Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τὰςδε πετρήεις στήνας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδὼν, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδὼν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* γ'. 100. WESS.

22. ἐξίππῃ μετὰ τῶν Λακεδ.) Huc spectat *Aristophanes*. *Lysistr.* vs. 273. εὐδὲ Κλεομένης, δὲ αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἄλλ', ἕμους Λακωνικὸν πνέων, Ὡχρετ' ὅπλα παραδοὺς ἱμοί. VALCK. — Ἐξίππῃ *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. *ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μῆδων.* Mox *κατίδουσιν τὴν ἐπὶ θανάτῳ*, scil. *δείσιν*: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. *Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν*) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem *Τιμησίθεον τὸν Δελφόν* Herodoto restitutum iri ex veraci Palmerii coniectura, a Clar. Wess. firmata in Diss. *Herod.* p. 165. *Δελφοὶ* et *ἀδελφοὶ* alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius ex coniectura; nam *αὐτοῦ*, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex Nob. Palmerii admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, *Τιμασίθεον τὸν Δελφόν*, Isagorae amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de fiducia animique praesentia. *Λῆμμα*, captura illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei mss̄ti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam Florentiae auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Picerson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφι Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλεγει explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi Cl. viri *Kiisterus* et *Al-*

ἔρτι. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφῶσαι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti* Charact. c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti* Lexico. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰςβαλὼς εἰς τὴν Ἑλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph.* Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἄφροδις ὑπόσπονδος, αἰπῶν οἴκαδε πάλιν Ἑλευσίνα κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῶν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηναίων. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum --- in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset *Cleomenes*, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ῥοιῶς) *Harpocrati*ni, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ῥοῖαι πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ῥοῖα, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ῥοίων καὶ Ἑλευθερῶν, urbium olim Boeotorum, ἱερίπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleutheris*

iuxta Cithacronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in Plutarchi Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οὐδὲν αἰρέονται καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi T. *Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et P. *Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius παρήκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατέειπε δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπώρεις τοῦ Κιθαιρῶνος περὶ Ῥοιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. Plataeenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant ἐς Ἐρυθραίς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καὶ κτείναν Ἀθηναίῃς διετώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de Hysiis *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad Asopum collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθραίς θ', αἱ Κιθαιρῶνος λέπας Νέβην κατακῆκασιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ῥοιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in Antiope, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit *Vir doctus*, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλάκην

se pro ῥσις maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετίβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλευσάμενοι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἄτε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειμένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρᾶγμα ποιῆν ἐπιχείρουν Ἰππίου (Λακεδαιμόνιοι) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγούμενοι τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παρανομένου δὲ τουτίων τοῦ ἐτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑπεφθταί; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπιμύχαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δέσμευσι. Responsum legatis fuit, non se copias daturus, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigetabantur apud Plutarch. περὶ Φιλιδίλ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρώματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλάγιοις ἐπεξηγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliares solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρης (ὄντες,) καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπὶ πλητὶ σφί ἐόντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessione violata, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutes: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. xi, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκούροι συμμαχῆσόντες

ἤκουεν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκυρέων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit *Hamsterh.* in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad *Lucian.* [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud *Herod.* V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐμπουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδσαν, τῶν δὲ ἄνδρῶν ἰδίοντο: ad istum locum, *Iustini* quaedam excitat *Clar. Gronov.* ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὲ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae *Codro* regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios *Pausanias* lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce *Anchimolio* parum felici successu susceptam, exposuit *Noster* cap. 63. Tertiam, quae prima fuit *Cleomenis* in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt *Pisistratidae*, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda *Cleomenis* fuit; qua arcem Athenarum *Cleomenes* occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum *Cleomenes* habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis *Herodotus* (quem admodum etiam *Pausanias*, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam *Doriensium* expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοηθούς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata *Βοιωτῶν* mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad *Herodoti* exemplum floride ornavit *Himerius* Eclog. p. 44. ed. *Steph.* Rhetoris locum adscripserat *St. Berglerus*. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἱπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime *Plutarch.* in *Camillo* p. 164. v. Χαλκιδέων δὲ τοὺς ἱπποβότας λεγομένους, σλούτω καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν *Pericles*; cui cum congruat *Strabo* X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. *Cas.*] et *Aelian.* Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex msstis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἱπποβάται, sed plus priore *Herodot.* T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρέως ἵπποβόται· ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρέως ἵπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocera ἵπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν ἄλλης ἔχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τισσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodolique τετρακισχιλίους (sic Gronovius), partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τισσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus proigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἵπποβόται ἐκαλῶντο οἱ παχέες) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἵπποβόται δὲ ἐκαλῶντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἵπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἵπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. repe-riebat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἵπποβόται dicti sint, an ἵπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἵπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἵπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἵπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἵπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμόροι, qui Syracusis et alibi, γαμόροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἱμπεδῆσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας· ἀνέθηγάν τε τοῖς παῖδας (ταῖς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοῦς αἰχμαλώτους ἔδσαν, καὶ χαλκίῃς τεθρίππου (leg. χαλκοῦν τεθρίππιν) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῶσαι, κρεμάμεναι ἐν τειχίῳ περιπεφλοισμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, ἀ περιφλαίειν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἦν σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἐδεδάτο, ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἔσαν σῶαι ἐν Τεγέῃ, περὶ τὸν νόον τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux διμνως legit, sicuti εἰκοσίμνως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχέων περιπεφλοισμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλάει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manant plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δισμῶ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχνυνθέντι quae sivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυόσεως ex ἀχλυσόσεως. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅβριν χεῖρ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pauzan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μίσσῃν ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἦγον ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum illud consultoribus non fuit obscurum*, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενεῖκας ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, Ἀσωπίδες καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολέμοισιν Ἀθηναίοις ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμαχοῦς δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἔφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίμπειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπελίδουσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis Aeacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακόν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiaeem, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntiiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλέοντο Αἰάντα τὸν Τίλαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημάρτην. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ἰβι Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξινέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἐσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssitis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινέομενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἐσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλόντο, scriberem ἰσινέατο: hoc Ionicum pro ἰσινόντο: ex utraque forma conflatum ἰσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα παρπὸν ἀπεδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in εω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προοφειλομένη) *Pristina inimicitia*, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus *debitum*: προοφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiq̃ue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προοφειλλομένη, *adaucta*? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοιῷδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῖς τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auresiae*, Αὐξήσις, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρρήτοις ἱουργίαις apud *Epidauros* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμῖς τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῖς nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξήσιην. Binis in locis Deas ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Λαμῖαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefereendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholast. Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίττεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδάυριοι γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμῖς καὶ Αὐξήσις, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἑλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod. scholion* est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδάυριοι λιμῶ διεθέρποντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἑλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δῆμητρος καὶ Κόρης, Ταμῖας καὶ Αὐξήσιας. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θεῶν Καρπεφόρων, qua adpellatione *Tegeatae* *Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Δαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μαι γράφειν κατὰ γνώμην ἢν εὖ προειρημένα πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἰδὼν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἴδυσάσθισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἑλευσῖνι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti Θερσίαις μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῆς: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίη, alimenta quoque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. κότερα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποίωνται, quia αἰὲν τὰ ἀπορίαν ἰμφοῦντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότιρον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμῶς κατ' ἐκείνους τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si absessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluijii coniectura, ξύλου ἱερῆς ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELING. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἱπακούω, Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νᾶσθω -- Φύτευμα --- Ὁ τᾷδε θεῶν μερίστα χώρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου Φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbicam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyrardo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 153. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑῶΠΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Ios. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspisor in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας --- ἐίδωσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἦκοντο τὰ τε ἄλλα, καὶ δὲ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὲ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπίδαυρον ἐίδωσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακίει τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δούναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὴ ἰόντες διάφορος) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula multiplex variatio. Διάφορος in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucydid. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεσαν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεσαν c. 98. et ἐκόμεσαν ἐς Ἀμαθύντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaefer. recepi, ἐκόμεσαν τε καὶ, rescriptum ἐκόμεσαν τε καὶ aut ἐκόμεσαν τό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσαντας cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. ἄρρητος ἱερογύας) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνθέεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaefero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμίμικται, ξυνιστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegiam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἐπειῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer *Gronovium*, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *ἐπειῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex *Med.* codice. Hoc *Vallam* legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- *conatos esse*. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πειρᾶν*, *quum tentarent*. Illud *Herodoteum* esse, *Porti* docebit *Diction.* in voce *Ἀπαρμύματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν*. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [*τούτων*, quae est] lectio *Arch. Valla* dedit *triremem* --- *cum civibus quibusdam*: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: *ἀποσταλῆναι τριῆρμι τῶν ἀστῶν*, (nempe *τινάς*) *τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κεινοῦ καὶ ἀπικόμενοι ἐς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα* --- *πειρᾶν ἐκ τῶν βάρων ἑξανασπᾶν*. Ut hic *ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν* nempe *τινάς*, sic alibi saepius, et apud *Thucyd.* IV. c. 80., *τῶν Εἰλωτῶν* --- *ἐκπέμψαι*. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit *Borh.* At post *τούτους, ἐπεὶ* --- *πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad *τούτους* relatum, quod nullibi comparet; nam *ἀποσπᾶν* quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod *τούτων* praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis *τῶν ἀστῶν* aptantium. Ad hoc *τῶν ἀστῶν*, si opus esset, intelligi *τινάς* posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post *τῶν ἀστῶν* comma posuerunt; quasi *τούτους* ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, *τούτους ἀποπεμφθέντας* --- *καὶ ἀπικόμενους* --- *πειρᾶσθαι* etc. *Πειρᾶσθαι* dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus *ἀποπεμφθέντες* et *ἀπικόμενοι*: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμθεῖς tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιῶν h. l. ex παρὰ διορθώσεϊ natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπειῶντο in περιῶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἄλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. H. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμησαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἄλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἄλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρέται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχέειν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἐμβολὴν διεναμάχουν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conviventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγίνα(ην) Videlicet ἡῆτον. Alibi ἐπ' Αἰγίνα, ἐς Αἰγίνα III. 131. Venit inde Αἰγινάιος, Αἰγινάϊη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἤκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem *Valla* et *Galeus* induerunt. Suspectum autem in πυθομένας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit *Duris Samius*, εἷς δὲ, scribens apud Scholiast. *Eurip. Hecub.* vs. 933. ἐπέστρεψεν ἄγγελος, ἐν περιστάσει τῶν τεθνάτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγησάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιέδον τῶν γυναίκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντεύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat *Duris* in opere de Finibus Samiorum: [immo, in *Annalibus Samiorum*: conf. *Animadverss. nostras* ad *Athen.* T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in *Eurip. Hecub.* vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατιζόμενους, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσει τῶν τεθνάτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt *Herodoteis*: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτέων ἐς τὴν Ἰάδα: et ἐσθῆτα *Δωρίδα* mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνεον κυθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur *Δωριάξειν*, praeter alios ibidem tradit *Schol. Eurip.* Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* in *Iliad.* ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησι, κόραι δημίρευν ἄζωστοι καὶ ἀχίτνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. *Pythaeetus* apud *Athen.* XIII. p. 589. f. *Periandrum* scribit, cum videret *Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην*, (ἀναμπεύχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ φνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις) ἐρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περονάτρίς et καταπτυχῆς ἰμπερόναμα dicitur *Theocrito Eid.* XV. vs. 21. et 34. vid. *Aeliani Var.*

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαί εἰμὲς ἄνωθεν -- Πελοποννησιστὶ καλεῖσθαι. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec non ἰσθῆτα μεταβαλλέειν, ex Pavi et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaeff. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κορίνθιῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. v. de scortillo Glycerio, Κορίνθιον παράπηχυ καὶνὸν λήδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδατὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχιτῶνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν, in Schol. Eurip., seu Δωριζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, δωριζειν· ἐπεὶ καὶ Δωριεῖς αἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδατοῖς χρώμεναι, Ἰωνίζειν· ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποκίῃσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud Athen. pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἑ. τῶν ἱστοριῶν νόμον Φησὶ Διόσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὲν κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100: [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud Athen. I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τρεχοῦ, γαίης τε, κημίνου τ' ἔργον εὖρε, Κλεινότερον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμια ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* Saturnal. V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in Epistola ad *Hagetorem* *Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λιθοκέλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpoer.* in voc. et *Demosth.* contr. Neaer. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάφλυστος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμική vel κεραμίτις, alia γῆ σμηκτική, alia σιδηρίτις, σημαντήρις, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud Athen. ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

addiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γὰρ Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι.) Olim ita, et vere. Ubi vero ἐξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδὲν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, δικάμευν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδὲν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου Cel. Gronovius iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac poxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. WESS.

15. τίμενος ἀπιδέξαν) Praecedens τίμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμενός ἐι ἀπιδέξε ἐν αὐτῷ τῷ προτανήῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπεπόνθει πρὸς Καμβύσιω ἀνάρσια. Portus plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτνητο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόῳ λαβόντες, ὡς ἐλευθερον μὲν ἰδὲν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κιβδηλοῖσι μαντηίοισιν ἐπαρθέντες ἀνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχομένους ὑποχειρίας παρίξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους: has voces e scholio natas atque eiciendas arbitror:) καὶ δῆμῳ εὐχαρίστῳ παρῶσαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus in-eundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἐὰν αὐξήσωσιν, ἔσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίβρεπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πειθαρχέσθαι ἔτοιμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem.* VALCK.

5. κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἰθακεναίον, ὡς δεσπότην ἐργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ του τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ του δαιμόνων βεβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., νῦν δ' ἐκ θιῶν του Sophoclii Oed. Colon. vs. 384., conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πειθαρχεῖν ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. *Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, Abreschio consentiente.* At illa vide, [lin. 8.] ἐς δ' καταφεύγουσι οἱ Πεισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commentato ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget.* Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget.* Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit, non inconcinne.* Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φυσήσας. Quid si pictum olim φυσας fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φυσῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσημα

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciphhr. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμεῶν καταστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρέονι Φύσας Φανῇ Φρένας ποτέ. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirment, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δεικνύν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δεικνύν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgariter emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοις δὴ βροτῶν Οὐδὲν γινώσκει βλοπτον ὠγκώσας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἴσται ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίῳ. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρητοι ποτέ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρένας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρένας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est fama nactus augescit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

Herod. T. VI. P. I.

G

ctionis δόξαν φέειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, magnos sibi spiritus sumens augecit, incrementum capit, potentiam suam auct. S.]

23. ἅμα ὑμῖν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκτώμεθα θάσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρέπω τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἄκτο: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίσσασθαι τὴν ἁμαρτάδα. [Similiter h. l. intelligitur ἀκείμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνοις δὲ ἀκείται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκεῖται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπειλόμεθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. f. Σωκλείου διελδόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσικλείου editur, et mendose Σοσικλείου olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. Hutten. T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosicrates; Sophanes et Sosiphanes; neque contraherantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγένης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21.; qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεῖο δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σικούνδος καὶ Γάϊος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὃ, τε οὐρανός) Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthii Sosiclis oratio: Ἡ δὲ ὃ, τε οὐ-

φανός ἔσται ἐνέρι τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ καὶ τῶ γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἀνείσ' ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ εἰν ἴμοι τὰ πράγματ', οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσῳ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἰσὴν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἰσῶν καὶ τῶν δικαίων ἱκαντος ἡγείται ἑαυτοῦ μετρίῃ ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότηας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθεστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, ὃς βασιλέως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθηναίους, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commodè sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. ἐδίδουσαν δὲ καὶ ἥγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφί ἐκδίδουσαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἀγισθαι ἐξ αὐτίων. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμήν: iterumque οὔτε γὰρ εἴν τοι δῶν θυγατέρα. WESS. — In istis ἐδίδουσαν δὲ καὶ ἥγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετιδίδασαι οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ταῖς οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. ε. ignorare non oportet; παρ' ὧν τί τις ἄγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδῶσι. Dicebatur plena locutione, διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. *Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χολῆ) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χολῆ οὔσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχεκράτης) Codicis Ask. Ἐχεκράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic affirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centaurus* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. *Actae* et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες γίνονται) *Commodius* delebuntur *commata* post γυναικὸς et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod alias usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδ' ἐξ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες γίνονται, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Truad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς Τρῳάς, οὐδ' Ἕλληνας etc. pro οὐς οὐδ' Τρῳάς, οὐδ' Ἕλληνας. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' αἴηρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴηρ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοσίτροχον) *Oenomaï* τίξει δ' ὀλοσίτροχον [conf. *Var. Lect.*] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοσίτροχους plerique Codd. et *Suidas*; quas quidem vocabuli discrepans originatio apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Δάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοσίτροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex *Oenomaο*, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοσίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a *Villoison* in *Scholiis Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοσίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπύκτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπεύς [ὁ Γονυπέσιος ed. *Vill.*] δασύνει, ἢ ἡ ὀλοστροχειδῆς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπῆρικτος οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμασπίας *Vill.*] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης φιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν *Vill.*] ὀλεόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικόν δὲ τὸ ἀπεριττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίται τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, *Od.* A. 52.) [καὶ ἴδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοσίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοσίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. *Wetstenio* habui utendum, Scholia complectente in *Iliada*, atque *Iliadis* *Homereae* *Paraphrasin* utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N. p. 893., excitans et *Herodotea* ex lib. VIII. c. 52., ὀλοσίτροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a *Cypselidis* mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἐκάστων ἀδικήματος ἰδικάειν: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Θρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. Strabo tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, ἂν οὐ πάντες ὁ Θρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, τὸν συνωδὸν τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσσαι) Inmane consilium; crudelius facinus. quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragicis Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρέφες τε τοῦμόν σῶ προσουδίσαις πάλῳ. Sic eleganter, loco προτουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέωρον, προσουδίζει τι καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei פרוץ 2. Reg. VIII, 12. et עבדך הן פרוץ Psalm. cxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphy. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτούδιζεν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. F. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγελάσαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. F. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiante labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. Φέρουσα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνύντο: namque addita, stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σπηλαίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λάερνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθισαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ Λάερνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένῳ [pro μαντευομένῳ, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut laterbras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam *Cypselus*, τῷ πίπτοντι, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένῳ, quod pro μαντευομένῳ veteres nonnulli codices praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invecitae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησέως βίαις ἀναφερόμενος

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαΐνον οὐδὲν

Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

"Ηλυθεν εὐνομήν διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοι

δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει

Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτῃσι· etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῆος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paula ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrare, (εἰς) πολυστεφῇ μυχὸν, Aeschilo dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κύψελος Ἡερίδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡερίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κύψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenuerit tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψελος Αἰετί-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰτός. Non itaque patronymicum Ἡετίδης, sed ab Αἰτός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad hæc, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰτός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λέοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετὸν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡεριωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός" --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ἔθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμος formatum Ἀνθεμίδης, atque ab Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συκοπᾶς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῖο Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῖο Κορίνθου, an κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὴν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba hæc postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apolliniis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γε μὴν εἰσέτι παῖδες. Quae mihi quidem violenta videtur: εἰσέτι certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέσιον est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periantrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὃν εἰς οὗτος ὁ Περιάνδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophonem, Periantri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μὴν οὐκ ἐτι παῖδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλέξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλεύσαντος postulabat διαπλώσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλόν vitæ cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον aliā figurā. At, quod in tot schedis διαπλέξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεός, γλυκὺν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habet: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκει: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a *Cl. Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλέξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλεύσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in sua lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet *Athenagoras* in libello περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Quae de *Cypselo* tradit Noster, partim firmanantur illa narratis *Polyaeno* V. 31. et *Suidae* in Κυψελιδῶν ἀνάθημα: ubi ad *Theophrasti* verba praeceptor illius comparari poterit *Aristoteles* Polit. V. p. 159, 21. et *Oeconom.* II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελείησκει, placide vitam exspiravit: hoc *Herodotea* dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Msstis *Herodoto* restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit *Herodotus*. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus *Herodoti*, cuius crudelis *Pheretima* vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῶην κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον *Herodotus* dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. κατασπινόμενος τῶν πηγμάτων) Inpeditior structura Pavio et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὅν τινα ἂν τρόπον τῶν πηγμάτων ἀσφαλέστερον κατασπινόμενος: neque adeo ὅν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὅν τινα τρόπον. Idem in *Abreschii* coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile *Aeschini* in *Ctesiph.* p. 81. καὶ πολλὰς ἀνεποδίζον τὸν γραμματέα, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo *Comment.* p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε - - τινὰ - τῶν ἀσταχύν ὑπέρχοντα imitatur *Philostratus* Vit. *Apoll.* lib. V. 36. μὴ τέμνει τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex *Aristotele* Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti *Aldrobandin.* et *Casaubon.* ad *Diogen.* I. 100.

docuerunt. Non adstruo, facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσταχύνων ὑπερέχοντα· κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utilisque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem, γίνετ' ἀνίσχυρὰ πόλις, Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἥρινου στράχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτίζῃ νέους; Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινὰ τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab Aristotele non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μεριστάντες ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives multandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμέων μὴδὲ εἰς ὀνήσις ἔστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Ἀλλ' ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμελοῦνται: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et J. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

120. ἐς Θεσπρωτοὺς - - ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄοργον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντείον αὐτῇ, *Pausan.* IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos *Comicus* propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. *Hesychius*: Θεοὶ Μολοττικοί· - - ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione *Deuteron.* c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. *Samuel.* XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. *Eustathium* inspicere, his usum ad *Homer.* p. 1667, 61. [*Od.* p. 410, 37. ed. Bas.] et *Plutarch.* T. II. p. 1104. D. ubi querelae regentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη) Nefarium et foedum *Periandri* facinus ex *Nic. Damasceno* excerptis *Suid.* in Περίαςδρος. Neque neglexit, ut opinor, *Seneca* II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquit, alios affectus ira sibi subiicit: amoram ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. *Periander* certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in *Thaliae* cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni *Med.* tribuit vir clar. [*Gronov.*] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίγη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταρχειντήν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτω γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud *Hermogenem* p. 95. ἐμίχθη τις ταρχεινμένῳ σώματι: apud *Herod.* ἐμίχθη τις νεκρῷ ταρχεινθημένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη: quibus *Periandro* non obscurum explicat *Herodotus* imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψαχρόν τὸν ἱστέον Περ. τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε. Mirifica narrat *Athen.* XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, I. *Casaub.* ad Epistolam contulit *Periandri* apud *Diag. Laert.* I. 100. qua dicitur in honorem Melissae *Periander* κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortuam Melissam μισγούν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati νεκρᾷ suo e cod. Med. νεκρῷ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ἥσιν istam sic convertit, cum Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem νεκρᾷ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῷ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρᾷ vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obrusum Herodoto esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρᾷ neque umquam legere ine memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἄ, ὄν, mortuus; foemina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. Vallae lectio Codicisque Arch. καὶ τοιούτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιούτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ὧς Λακεδαιμόνιοι. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: ἡμεῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάυμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμεῖς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, verum μὴ σφίσι ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι: necum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀμάχημα τοῦ γραφέως, ἐνθέντος τῷ κείμενῳ ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes Thucydidi subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμονίοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτὸν. Soci-
cles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte,
facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis
clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτι, quippe ad nar-
rationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις)
Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus,
ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Sosiclem
ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis
elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρῶτον γνώμην ἀπεδίδεκε
ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum
pro ἐπιμαρτυροῦντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτυροῦντο mavult
Reiskius. Ἑλλάδα vero σόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis ad-
firmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς
στολή ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere pos-
sunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπαν-
τος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis,
iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut libe-
rae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως,
et πᾶς τις dedissent, suspicari poteris loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις
oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir
doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a pa-
tre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis
eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus
a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed
Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisi-
stratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre tra-
ditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut
suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. —
Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mityle-
naeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc
agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector.
Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις
ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat.
Oppidi situm et nominis caussam, fuisseque olim in
Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. B. [p. 600. ed.]

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρῆλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρῆλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμεον γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλείου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτειχισθῆναι ἀπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμεον,

inquit, ἐν τῇ Ἀχιλλεΐου πόλει ὀρμώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συγχόν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch. Stanley*, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γινόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐν Σπάρτης ἀρπαχθεΐσαν — — γυναικα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt.* Latina *Vallae* ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice *Pass.* συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. *Paris.* vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναίων etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. *Chishull* p. 50. ΕΝ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΕΝ ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. *Cas.*] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερὸν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικαί. In quis ἀλεκτορὶν, *galeam* intelligens, *Vir* magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.*) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικαί. *Clypeum* ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυοσι Ἀθηναῖοι καὶ σφρα ἀντικρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων.* In *Alcaei* dicto ἀλεκτῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum, periculi propulsorem, transire potuit.* Si qui ἀλεκτορὶν *Casauboni*
Herodot. T. VI. P. I. H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, *ἰκτινέει ἐς Μιτυλήνην*, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, *καλεῖσθαι ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. *καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο Φιλοσόφους ἐπὶ τέρψειν*. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad lyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (*ἰκτινέει ἐς Μιτυλήνην*, dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur *καλεῖσθαι ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*, Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκικτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἡσπείδα. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτηριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχευσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφί ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγίῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum relixisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δόντος πολεμικὸς γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochō: οὐ δὲ ᾔδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, -- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περσίδης) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἰῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἰῶντας Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κέρκυρας διέπικε ἐς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σέοι σίνει) Cur σέοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλίειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλίειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior prolitur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ δις μύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius caussā, quae mihi quidem praecipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, libreriorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnium quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἑνὸς, prope, circiter) δις μύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχέκακοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* Malign. p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας Ἀρχεκάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re *Homerico* vocabulo ἀρχέκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχέκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. t. p. 395, 19. Θεοὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσι πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. ἃς Ἀθηναῖοι νῆας ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλέως ἀρχεκάκους τολμήσας προσειπεῖν, ὅτι τσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic qui primus malorum causa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἰκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμῶ ἡ Ξέρξου γυνὴ Δεραπαινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεϊσίδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς --- ἡ Ἀσία ἐχομίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελεῖν) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελῆ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παλοσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παλοσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικέστο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. b. *Herodotum* in transcurso tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παρασιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδομένον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἤδη γὰρ, ὥσπερ αἰ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλόντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παιμφυλίῳ πελάγει κατενευμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς συμμαχίαν ἐκατέρωθεν διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* vii. Sap. p. 153. e. πολλά πρᾶγματα παρασχὼν Ἐριτριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντου μάχαις ἵππουν: errat interpres: πιδὼν Ἀλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀλάντος. Nobilior forsitan illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἴμοι ἀναλκείης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀλάντου δ' ἀγαθὸν κίρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χλοισί τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατίας, --- ἂς κατ' Αἰγυπτὸν αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνεγκι. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεισθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφέρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρησος aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπεὶ τε --- ἀπίκοντο, αἰρούσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεὶ τε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρούσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρούσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. d. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχεος τοῦ βασιλείου: sic *aroem* vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardinum acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, αἰς ἣν Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεις ἐξεδόθησαν πισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias, Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, ait, εἰς Σάρδεϊς στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθέσαντες ἔχοντο: verius tamen ἰόντες scripsisset quam πορθέσαντες. VALCK.

8. ἱβήετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἱβήετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκρίετο, ubi ἐκρίετο aut ἡρίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστρίετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπίετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὤρμειετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἔπεμπε Ἰδάρνεια καὶ τῶν ἰσρατήγει Ἰδάρνης ὤρμειετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἱβήετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἰδόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avt. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπληῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἰδόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σάρδι. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλιν αὐτὸν ἐκπλέντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περισχάτα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινεμομένου habet quo commendetur. Sed περισχάτα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἑξήλυσιν, Laurentius accipit, ac si παρίχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχιν

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μίσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μίσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἔτοιμα χρήματα καμίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβήβης) Favet *Galeo*, Κυβέλης empendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὀρεστέρα καμβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πакτωλὸν εὐχρυσὸν νέμις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. Ὀρεστέρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum Gron. tenuit *Wess. S.*

3. ἀντενέπιπρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. Cambyses ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeos iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptorum *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

πύματα posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τινες (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰκοδομήσανιν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλυστίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαίθηναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices varient, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλούμενον σφίς πολλά δι' ἀγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passien. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλούμενός σφίς, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλούμενος. WESS.

6 seq. παλῆμον ἰσκεινάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἰσκεινάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλήσποντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐίδαντος) Notissimus ex Pheretima historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παραγορίστο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] Portus, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στρασιῶται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabant; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasione, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπεχείρει λόγῳ μετὰ γιν καὶ κείνων, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιῶτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli conmilitiones veri, sed συστρατιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στρατιῆς ibidem mentio. Συστρατιῶται non ignoti Herodoto. WESS. — Pro scriptura στρατ. in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκόμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Στρακούςαις πολιορκούντες προσκαθῆντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσκαθῆντο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκεαν προσκαθεζόμενοι, ubi vulgatur προσκαθεζόμενοι. πολιορκία προσκαθεζόμενοι Thucydidis est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοί γε οὐ καταπροΐξονται) In Vallae Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem H. Steph. et Portus non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a Gro-novio debuisse Vallae interpretationem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω ἱ; τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro eis scribentes.] In Eustathio εὔκατο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφίς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γένεσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mss̄i complures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γένεσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recordor. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μὴ με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι Φωνῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῃ σχῆμα τι ὁμοίον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη Δαρπίος εὐχάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γένεσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel ἀνθρώποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βέλη ἐέριξεν ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδαας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδομένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνεν τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος παίσοιμι ταῦτα; τιῷ δὲ ἐνδεής ἐὼν; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνεν φόβου φέρω. Πῶς δὴγ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπτου; Πῶς δὴγ' ἐγὼ κεῖν ἂν λάβοιμ', ἀφῆεις τάδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόῦδαμ' οὐ μὲν οὖν φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡκίστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃσι ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτες ἐὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω εἰς τὸ αὐτό) Vulgatum καταρτήσω Porcius ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρτημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτύσων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. δὲ Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην ὑποδείξας καταγεγρασθῆναι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Periplus* fine, *μεγίστη Σαρδῶ, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, *νῆσων τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias *πλεῖν εἰς Σαρδῶ, νῆσων ἀπατίων μεγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Mantichus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., *Μάντιχος ἐκέλευ - - - πλείονας εἰς Σαρδῶ κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην*. Idem X. p. 836., *ἡ Σαρδῶ, inquit, μέγιστος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὁμοία* (sic *T. Hemsterh.*) *ταῖς μάλιστα ἱπαινουμέναις*: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. *Wess. et Cluver. Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive *σύγχυσις* nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 320. Mox *ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον* [pro *προσδόκιμον*] scribentes et nectentes *Arch. et Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. *ἐπὶ δὲ Μίλτην - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος*. WESS.

11. *εἰς τὴν Κύπρον*) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequae pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα πρὶν, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina, *Act. Ap. XIII, 5.* mox dicuntur *διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου*. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traicerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, *διελθόντες δὲ ἔλθον τὴν νῆσον*, causae nihil est cur spernereinus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Msti; in Κληίδες tam men Atticorum recentiorum, de quibus Cl. Valckenarius ad Phoeniss. Euripid. vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόρον καὶ ἰσχυαῖα Σαλαμῖνος in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodaeus docte, et Io. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμενος, ἐπισιτεύμενος, pluraque hoc de genere in Musia. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἡμβαίνειν an ἐσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia; et verborum frequens conmutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἡμίας) Ordo rei hoc praeferendum suadet. Eligite, inquiunt Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμίας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [lin. 13.] a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., KOINON IΩΝΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολέων ἀπολίζαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλοι in Cypro, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, a Pessavio publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικιοὶ, Σολεῖς. Quibus concinit Diogenes Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀποδίζαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολίζας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολίζάμενος στρατοῦ Μαρδονίου, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, complura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Καρ) Una litera perperam ppsita (Καρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἐπαίων: hoc ipso cap. mox legitur, ὡς πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti, Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δούλος ἴσθι καὶ Κάρ, ὅσπερ Ἐξκιστίδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῖα ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent ὥς οὔτι μέλει πολεμῖα ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίγται) Malebat D'Orvillius, si codices addicerent, μέγα τῇ, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίση συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnantibus. S.]

CAP. CXIII. 5. περὶ μιστήρια ἄματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub. vs. 28.* Πολιμιστήρια καλεῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβίβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβιάτης alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII. 70. pag. 527. WESS.*

11 *seqq. Φιλοκύπρου δι τούτου etc.)* Plutarchus consentit in Solon. pag. 93. A., hoc amplius, Solonem tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a Solone deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor Vit. Arati, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. Io. Meursium haec non fuerunt, Cypri lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in Cypro saepius et satis diu Solonem fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidissee. Sed tradere voluit, ut opinor, Herodotus, dum moraretur apud Philocyprum, Solonem in ipsa insula Cypro carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte Elegiae, qua Regem istum alloquebatur Solon, Plutarcho conservata in Solone p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω. Τὴν τε πόλιν ναλοῖς καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν τῇ θεῇ κλεινῇ ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῇ (*Hesych. ἀβλαβῇ*) πέμποι Κύπρῃ ἰοστίφανος: detque illa mihi νόστον πατριδ' ἐς ἡμετέραν. In Solone suo, nec mirum, solito negligentior Io. Meursius carminum Solonis omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολυτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex *Aristide, Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — Solonis quotquot Fragmenta supersunt, diligenter collecta, Brunckius edidit in *Gnomicis Poëtiis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μαμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκρίας μαμαντευμένα *Aethiop. VII. princ.*, quibus nunc non adiungo λυτρά τοῖς τετραμένους μαντευτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμείης) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμείης si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοῦς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἱς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manant in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἑτέρα ἴσ' ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceuntibus Mssis una voce ἡ Παλαιπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριᾶδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριᾶς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Ἡξιοδάρου titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυῖος, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδιῖος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνιδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδιῖος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυᾶς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad Plut. *Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλικίων βασιλῆος Συναίστιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae Medic. veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρυνδα, quam utramque scriptionem Florentiae atque alibi combinarunt. Λαβρὺν olim Lydi et Cares securim adpellabant, teste *Plut.* Quaest. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρυνδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, Iupiterque Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρω καὶ πολλῶν υἱας Iupiter iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens Iovem lib. XII. de Anim. c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατεilahθησαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδῆως ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἱερὸν μέγα τε fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἱερὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργίου: τὸ ἱερὸν, et τὸ τίμενος: ubi mox ἅτε γὰρ πυκνοῦ ἱόντος τοῦ ἄλσεος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter Στράτιος* manu gestans securim. Exquirat in Quaest. Gr. *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλεκυν ἡρμένον? *Iupiter Στράτιος* aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in Caria, vel saltem a Caribus solis. Istis interiectis de Iove *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατεilahθέντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro Med. voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallem: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατεilahθέντες δὴ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὴ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in Obs. Miscell. III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πεσόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μόλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 557., οἱ Μιλήσιοι -
πανδημί τοῖς Καρσί βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γάντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληγθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληγθεὶς mutandum videtur in παταγθεὶς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγείς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγής legendum sine controversia πληγείς. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τρῶμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνεμάχ. male ἐμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πᾶ-
σαν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χεσθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀναμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque aliàs ἀναμάχεσθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam
τρῶμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν - -
ταὶ τῶν Ἀθηναίων γυναικες lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πηδάσα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοις pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus Heraclides, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λατοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πήδαςος [sive Πήδασον] in Caricae *Stratonice* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. v. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πεδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λατοῖσι ὁδόν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασεῦσι, quae facile degenerarit in Λάσοισι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* Heraclides in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Caricae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδόν. Urbem ille Πήδασα, quantum recordeor, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδασεῖς, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσοὶ Πηδασεῦσι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδασεῦσιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν *Φωκεῦσιν* ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν *Φωκεῦσι* πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν *Φωκεῦσι*, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ *Φωκίαν* τε καὶ *Δελφῶν* ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρεσιῶν καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδασέων ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολέας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλῖάδα νέμονται) *Galei* minor iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολέων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi *Λίσσον* exhibent Codices et *Valla*. Hic autem scripserat, opinor, *Herodotus* *Αιολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα*, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaci Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον *Αἰολεῦσι* μετιὸν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοισι. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum *Aeoles*, totum istum tractum *Αἰολίδα* dixerat *Ephorus*, teste *Strabone* XIII. p. 896. b. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit *Gergithios* sive *Γέργιθας*, [lin. 8.] *Teucrorum veterum reliquias*, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex *Herod.* VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἐλιάδα *Arch.* pravum est, neque cum *Galeo* *Αἰολίδα* scribendum. Persarum in *Aeolidem* post pauca sequetur expeditio, ante quam *Aeolenses*, *Iliadem* oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales *Aeolenses* cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et *Cl. Pavius*. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) *Laurentius* mentis non compos, male de *Aristagora*; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γενόμενοι *Iones* in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερεβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ἐργὴν, de quo lib. I. 73. *Pindari* ἀκρόσοφος *Od. Olymp.* XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] *Reiskius* inductum, *Pavius* οἱ παραξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποκίην) Hoc praetuli. Verba sunt consultantis et interrogantis *Aristagorae*. Qui vero ἄγει ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐτέλχισε [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus *Histiaei* significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περικατήμενος) Ἐννέα ὁδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquide ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετειμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετίω, idem valens ac μεθήμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus *Gregorius* est *Naz.*, ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a *Ioviano Imp.* in *Iulianum* verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἰστιαῖες, ὑπιδύσατο (ὑπιδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit *Nicephorus*, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus *Gronovius* est. Quod autem haec proxime antevertit εὐτὼ τοι Ἰστιαῖς, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖς [quod *Reiskio* visum erat,] non debuerat. *Artaphernes* voluit, Ita, *Histiacee*, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat *Tzetzes* *Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240.* τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπέρανεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto *Histiaceo* dixit ista satrapa, non *Dario*. Proverbii vim obtinuisse *Herodotea* liquet ex *Diogeniani* *Cent. VIII. Prov. 49.* *Cleonem* τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in *Aristoph. Eq. vs. 314.*, Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδύει τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) *Herodotea* verborum tralectio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωνῶν πρὸς Δαρεῖον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. *veram apud ipsos causam non aperuit.* Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatio consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέβαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μεταοικισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum. c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. *Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert.* Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιεύμενος Ἐρμίου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιεύμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγέλου ποιεύμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesseraarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063, F., qui Sympos. p. 678. D. quoque, δεῖ γὰρ οὕχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιδάρεως διὰ χρηστηρίων ποιεύμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνίτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἐωντοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποβιβήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἡ κτεῖναι λαβῶν. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον πρόβουλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Mar. Tyr.* XXVII. 2. vld. *Append. Vatic. Prov.* II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Λάδην) Insulam *Ladam*, e regione Miletii iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολίων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκαίων δὲ εἶχοντο Λέσβιοι νηυσὶ ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μυούσιοι) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μυησίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυθέντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειστέρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουληθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλεῖν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν φυγόντων ἤρεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐωϋτοῦ ἕκαστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἕκαστος ἐς τοὺς ἐωϋτοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mstorum praeiudicio, ut ἐμπεπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, sen ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem παραθήσεται obit, minis accomodatam manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλήσεται δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσεται. Alterius generis apud Ari-

stophaneum inveniuntur πεπράξεται, ἀποσκόφονται, κεκλαύσεται, πεπλήξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλησόμεαι, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsā in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γινήσεται, nisi praefereendum sit διδῆσεται. Hoc ubi Mogeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποίητο, ἱμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅτια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅτια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. b. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὁσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγίτικῳ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κετεσνεύσασαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androthion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. xii. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγετε ἐπηράζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. b. ὡν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longinus, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocacensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκαιμμένα λέγειν, ἀλλ' ἡναγκασμένως, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἴστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστηκότες, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locreusum legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνῆν ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἦλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἄλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίαις ἐνδέκεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢ μὲν βούλοσθε ταλαιπωρίην δέκεσθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι. ἐνδέκεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίας ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturalè sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδύως ἡγεμένον νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἔστι πόνων ὄνιον. Forte non alibi, lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν με: ἂ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteia. VALCK.

13. θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 55. WESS.

15. ἐλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent *Med.* revocareum ἐλασσώσισθαι. Mos veterum, quibus praeivit *Herodotus*, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad *Moer.* [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκαστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) πῆς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id *Thucydidi* semper, ut puto, dicitur et *Xenophonti* ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius *Herodoti* simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi *Dionysii* providentiam aemulatus *Iphicrates* exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. *Grammii* ad *Schol. in Thucyd.* p. 653. et *Davis.* ad *Max. Tyr.* [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae *Herodoto* ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad *Athen.* XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levī facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud *Thucyd.* VIII. 104. Atque ita apud *Athen.* XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως παραγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud *Nostrum* (mox c. 14, 2.) ἀνταῖον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρας τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon* Polyb. p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλην. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρας, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσι ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐστὶν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδῇ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὁπλίσεις, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὁπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετραμμένοι) Multum ab huius efficacia τετριμμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετραμμένην τι πόνῳ καὶ χρέονι: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετραμμένος et τετριμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianeae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρκοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. τὰδε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ἄδῳ, inquit, κατὰ ἀναπίμπλασιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμῶς ἰωῦτοῦς ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμῶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληΐσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους --- ἰδέκοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλέσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent *Herod.* et *Thucyd.* atque hoc nostro quoque cap. praebet margo *Steph.* [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὖ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρέσται πενταπλήτιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρεῖου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρεῖου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud *Iustin.* II. 12. [τοῦ Δαρεῖου tenui, a *Schaefero* et *Borh.* ex *Reiskii* et *Valck.* coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρεῖου scribi. In *Var. Lect.* monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et mssis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῖντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἱρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. *Wess.* *Diss. Herod.* p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet *Steph.* ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδέκοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, πᾶς μὲν ἦν Συλοσῶν

τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίοντες ὦν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέκοντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὦν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαίνεται σφι, et εἰ τε ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηττοῦς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε Φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκα νεῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρεῖον -- Σαμίων, πλὴν ἐνός τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἑδύκεε, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφεας

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. ἰδόκει legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμυνωμένοι) Tale Thucydidis μοναθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάτων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναῖξιν αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyaen. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τε etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. 1. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύναι ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριῆρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδῦσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικηίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἄκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσείειν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκην editur Malign. p. 855. d. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculâ literâ initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβαισι ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἐννευχος μολῶν Κλέφτας ἄγαλαμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν αὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶσω τοῦ νιῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν - - καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lesbomax in Protrept. p. 170, 37. ἱερά - - κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291, Miror adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τέλους ἰδεῖν Φασιν, - - καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut τέμενος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηὸς τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus eſſebat. S.

16. συληθέντα ἐν ἐπιμπρατο) Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Aeliani apud Suid. in Βραγχίδα. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? WESS.

17. πελλάκις μνήμην - - ἐποισάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeο soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθον - - Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνεῖς πέλειως, τότε δὲ εἶναι Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπ' ἀνήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. vs. 992. Δι' Ἰστιάου Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλει) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπὶς lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πᾶν. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περὶ τινὰ πόλιν Ἀμβην. Quam autem comparandam Gronovius ex

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχέεσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχέες, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων: VI. 91. Αἰγινητέων οἱ παχέες: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux III. 109. Portus, Des. Herald. ad Martial. IX. ep. 33. Küster. ad Aristoph. Eq. 1136. et G. Raphael. in Psalm. xxii, 30. Per Atticos si plebem Atticam significari voluit Suidas* [voc. Παχεῖς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχεῖς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph. et alibi et in Pace vs. 638. Τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχέες propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γεωμόροι, divites et agrorum possessores. Plutarch. in Quaest. Gr. p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. Thucyd. VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετιδίδασαν - - - οὐδενός. conf. c. 73. et Xenoph. Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque Herod. VII. 155. Hesychio interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit H. Vales. in Excerpta ex Diod. Sic. p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad Matth. XIII. 12. quum ab aliis, tum a Wetstenio congesta sunt;) voculam τι autem e scholio accessisse. S.*

11. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένη τῆς Σικελίης) Cl. de Pauw τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. Calactam Siciliae *Diodorus XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης* corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim Siculorum esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declararetur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λοκροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, *Coorum* tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se *Samiis* addidit, *Zanciam* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διάφορος) Pristinum ὅστε clar. *Reiskius* ἄρτι esse voluit; bene, nī *Msstorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai in Zancleas* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant. lib. I. p. 85.* copiosius *Ez. Spānhemius* *Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554.* commonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκῖνος, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hic tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] εἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq. I. p. 230.* omissa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai. loca: p. 282. E.* gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἐξ ἐνός γε χωρίου πάνυ μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur *ibid. p. 284. B.* Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οὐκ οἶδ' ὅς τε ἦσαν ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πόλινον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. VALCK. — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in *msstis*, Ἰνυκος hīc legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνύκου praeferre, quos nos cum *Schaeff.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et Vallae ἐκ τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἐς Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita Plato Hipp. Maior. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχμιον τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Πάβεννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz., Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον, Ἰνυκος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, ἔοικε δὲ ἐσφάλλαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur. Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem Arch. ἐκ ταύτης πὲρ ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro Aelianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης eius ὁ Ἰνυκίνος venit Var. VIII. 17. Alia cel. Iac. Perizonius. WESS.

10. ἀπονητὶ - - - περιβεβλέατο) Servo hoc, non spreturus περιβεβλέατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide Var. Lect.] Atque ita quidem Samii Zanclem Siciliae, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλῷ ὕστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἐθειλοντὴν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐθειλοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκινήσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγόντο. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἐθειλοντὴν, quam, si per librarios licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐθειλοντὸς magis fuit in usu quam ἀκοντὸς. Apud Suidam in Ἐθειλοντὴν, tertio Polybii loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθειλοντὴν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἐθειλοντηδόν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχνηαι Troadis et Cretae apud Ethnicographum, et Πολίχνα Siciliae in Diodori XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλεί δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαίνειν: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνει multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli accumulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλινὰς ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilius Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κυκλίνασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κυκλίνασι δὲ πόλεις καὶ ἄγροί καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποίησατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Πηνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐς γόνυ πεισῖν, τοῦτ' ὁμῶς, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστασθαι αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ὁ γὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθεισῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituerem λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇνεῖε ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλήνῃ) Sit-ne Μαλήνη, an Μεγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρήνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνεΐτιδος, rectius Ἀταρνεΐτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνεΐτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἀχθὴ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praëiudicant. *Notstri* sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἵχεσθαι οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέταιω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μῆτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φονεύειν etc. *sed lupi demum*, λογισάμενος ἦν εὐρίσκει πλέω τε καὶ μέζω τὰ ἀδικήματα ἰόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive *Ctesiae* potius, *Arbaces* τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βέλεσιν, --- Φήσας μείζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγεννημένας εὐεργεσίας τῶν ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, *Lysandrum* statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαι τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in *Apolog.* pro IV. viris, T. III. p. 419. Solitum autem *Darium* animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt *Democedes*, *Syloson*, *Coës*, *Histiaeus*, aliique. In *Asiam* traductos, quibus valde fuerat iratus, *Eretrienes* clementissime tractavit et *Milesios*: *Herod.* VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petitum, *Aelianus Var. Hist.* VI. 14. VALCK.

13. λούσαντας τε καὶ περιστείλαντας εὖ) Hoc si plures exhibebunt *Codices*, mihi quoque placeret prae altero, forsán interpretamento: neque εὖ nec εὐπεριπῶς legisse videtur *Valla*: εὖ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστείλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐκγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsán qui híc utrumque putet *Herodoteum*, περιστείλαντας εὖ, εὐπεριπῶς ἐντείλατο θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quoque lectum; qui híc narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, ὧς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεμένου Ὁ Εὐλού παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ιστορίαν. Male interpret ibi dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλού scribendum, vel [potius] Ὁ Αὐξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σκληνέουσιν) Vide *Cl. Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et Philo Iud. III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, Gregorius Naz., Io. Chrysost., Proclus, ad cuius Orat. xx. pag. 550. pauca Vincent. Riccardus. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτὴν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae littore, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex Med. ἐποίησαν ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίησαν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat Herodoti locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γεγένηται.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170. 15. Var. Lect.] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὀρχίᾳς, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi Euripides usus est, Androm. vs. 457., σὲ -- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειρῶν: et Theocrit. V. 150. γενοίμαν -- Μελάμβριος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς, εὐνούχους. Sic Thucyd. VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν εἶδετο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη. Supra dederat eodem sensu Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. Aeschyl. Suppl. vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. Aristoph. Θεσμ. 740., Ἀσκός ἐγένεθ' ἡ κόρη. Herod. I. c. 103., νῦξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab Herodoto scribi non potuit, quod legit in suo Cod. Theon. Soph. vid. pag. 49. Progymn. VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς) Accedo Gronovio, haesitans non nihil ob ἐν ὀρχίᾳς Arch., non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὀρχίᾳς Pass. et Ask. [vide ibi Var. Lect.] Statim καλλίστους in Ask. ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Λυδῶν, δις δὲ ἱπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae Arch. ἐπαριστερά iunctim, sicuti ἐπιδείξα pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericæ Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἰσίδοντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχνὰ) Noli tot Codicibus refragari; quamquam πολίεις [quod pro συχνὰ habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολίεις Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη origini apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. B. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἰχόντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἰκίσαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχείμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλείῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσονήσον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, crudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit. Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θρᾶκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Dolonci* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholias* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἐβη ἑμὸρα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίοις τὸν Θεόν, πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός τούτον δηλοῖ. εἰτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. πεμφάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἐὰν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ea fortasse, qua Atheniensis sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαίου τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* Φιλαίας ὁ Αἴαντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυστάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐκαινόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένῳ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθεζομένῳ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακκιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀπεταιχίσαι τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτειχίζειν eadem est potestate ac τειχίζειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀπεταιχίζειν, sive ut Diodorus διατείχίζειν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτειχισθῇ ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. v. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀπεταιχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀπεταιχίζειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocracione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτειχίσας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπιτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positae haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτόν, ὥπως ἂν μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψινθιοὶ παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουεν σφίτας (Doloncos) οἱ Ἀψινθιοὶ δηλεῖσθαι ἐμβαλλόντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἑξ τε καὶ τριήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Élaeunte, ubi longissima, stadiorum cō Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἤν δὲ ὁ Μάτ. Κρόσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. **VALCK.** — Quidni verò ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρόπον) *Diogenianus*, *Suidas*, atque alii, πύκης τρόπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, *Bod. a Stapel* ad *Theophrastum* lib. III. 10. vehementer urget. Verior *Cl. Salmasii* sententia, πύτην et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in *Homeri Vita*, quae *Herodoto* tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, *Homonym. Hyl. Iatr.* c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? *A. Gellius* et *Eustath.* eam negari, viderunt aegrius. *Theophrastus* de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτην δὲ Φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc *Croesi* verbum et *Herodoti* professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi *Kühnius* et *Perizonius* ad *Aelian.* Var. VI. 13. Porro τὸ θάλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. **WESS.**

13. ἔτι πίτυς μόνη δινδρέων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum *Herodoto* *Gellius* docuerat *Noct. Att.* VIII. 4. Cum *Herodoteis* ista iam comparavit *Io. Kühn* ad *Aeliani* Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque *Eustath.* in *Iliad.* A'. p. 32, 16. **VALCK.**

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio- neque *Eustathii* munitum. *Sophocl. Elect.* vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἑμᾶς τ' ὀλέσθαι. *Aeschyl.* VII. contr. *Theb.* vs. 71. μή μοι πόλιν γε περμύθεν πανώλεθρον ἔκβαμνίσῃ. Talium apud *Tragicos* uberrima messis. **WESS.**

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem *Vallae* a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι -- θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἤρωϊ θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐναγίζουσι, vel ἐντίμνουσι. Eodem *Brasidam* honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἡρώ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς διδάκασιν ἀγῶνας καὶ ἐπαινοὺς θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἡρώ μετὰ ἥλιον θύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμαστῆρον) θερμουργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensiss, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμασινόμενοι ἐχαλέπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοισι Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgata lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στесаγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset comoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur ἐτι πενθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένειν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχει. Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris.,

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque *ulciscens*, sive ultionem moliens. A *Gronovio* venit *puniens*. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθησόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτίμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθησόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturà. *WESS.* — Tum *IDEM*, in *Addendis*: „Elegans *Gisb. Koenii* coniecta-
 „tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
 „φὸν Στῆσαγόρεα δηλαδή ἔτι τιμίων: domi se continuit,
 „quasi fratrem *Stesagoram* adhuc honorans. Iungit ex lib.
 „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι -- ἀποθανόντα ἐτίμων *Μασίτιον*:
 „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμεινοι ὡς συλλυπηθησόμενοι) Nempe πενθέντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis morem testificaturi, sive πινθέντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. *Aeschines* contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπέμεινας πρεσβευτῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονῆσθαι, συναχθεσθόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοτῶν βασιλείας Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebri conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid.* T. I. p. 142. *Dion Chrys.* Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβεῖαν ἐπρέσβευον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legem:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθεμένων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista *Morellus*. Vid. *Livius* XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθισθαι, συναλγεῖν, συμπενθῆναι, συμπάσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνησθησόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud *Diodor.* Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. *VALCK.*

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πηγμάτων χαλεπώτερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πηγμάτα, quae instant et praesentia urgent: qualia in *Miltiadeae* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura *Chersonesitarum*, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεώστὶ μὲν ἠελύθει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haec cuncta τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.
[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν κατελαμβάνε, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod lin. 4. ait, τρίτῳ ἔτει τούτων, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut δευτέρῳ ἔτει τούτων cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, τρίτῳ ἔτει πρὸ τῶν τότε μιν κατεχόντων. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea χαλεπώτερα fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. Σκύθας ἐκφεύγει vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum ἐκφεύγειν non consuetà alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debebit; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed ἐκφεύγει h. l. idem atque simplex φεύγει sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, ἔφεινε scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam Valla suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, Herodoteo more, id verbum (lin. 8.) repetunt, τούτους ἐπιόντας --- ἔφεινε. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νιωστὶ μὲν ἐληλύθει ἐς τὴν Χερσ. quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac δὲ aut οὖν valet, et hoc dicit Scriptor: Hic igitur Miltiades, Cimoniae filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.

6. συνεστράφησαν καὶ ἤλσαν) Quum se in unum conglouassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum proresserunt. Pro κατεστράφησαν lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφησαν : hic forte solemnem sibi posuerat formam συνεστράφησαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων : quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφησαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες : sive potius κατῆγον : eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δοκίοντες χάριτα μεγάλην καταθήσασθαι : postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταίρειν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἰ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἰ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse : τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέταται; [lin. 22.] *liberos, Val-
la, qui inter Persas censentur*: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχεται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑπαξία, non Σωφρονιστῶν tantum, sed et Κοσμητῶν
vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Ea-
dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταγμέναι
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
ritae: hic ex Med. inculcatur nullā caussā. Noster lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librariorum. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον Sladus, διαφθορὰν ex Hesy-
chio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὸ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic Palmerius Gronoviusque.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Memnon βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήρη τῶν ἐνοικούντων:
nam, τῶν πολέων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἴεν, flagitante usu et probante H.
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem
et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
lyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δωσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικὸν recte interpretatur aptum ad concendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschylī Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευκέναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους· καταπαῦσαι Δημάρχου τῆς βασιλείης· ἀρχῆς Κῦρον καταπαῦειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα εἰς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελέχθη μὲν χρεῖμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὴν Ἀθῶν quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invidio. Τὸν Ἀθῶν *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, Atticae declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττων in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, excensibens *Harpocratio*nis ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρέρσασθε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτέων - - οἱ δὲ, βίγει] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ; scil. ἡπισταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήκες) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur *Βρύγες* vel *Βρίγες*, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in *Βρίγες*) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέξεων τῷ Φ χρεῶται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui *Κεβαλίνον* forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικόν *Eustath.* in Od. ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μέντοι οὐδὲ αὐτοί γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων: VII. 154. nulla istarum civitatum πέφυγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτες: I. 159. Φεύγων Θάνατον βίβιον πρὸς

Περσίων. Passivorum loco sæpe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitutem abduci, vocibus θανάτου βιάειν et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν ἀστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] *Euripid. Phoen.* vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, ne a fratre dolose occidar; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτει τουτέων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petittum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud *Thucyd.* I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) *Vallae* Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de *Pauw* se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in *Etymol. Suida* et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de *Herodoto*, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, *Thasios* in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex *Thucyd.* I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, *Dionysii* vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇσύνλῃ *Arch.* accuratissime observationi *Steph. Byz.* congruit, et *Lambino* opitulatur, *Scaptesyllum* restituenti *Lucretio*, reiecta *Scaptensula*, cuius post Festum vindex *Gifanij*. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad *Stephan.* stipavit *Holstenius*, inmemor occupata fuisse a *Paul. Leopardo*, Emend. lib. VIII. 20. *Vallam* in his explicandis lapsum leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰούσι καρπῶν ἀτελείσι) Si forent tributorum immunes olim *Laurentius*, ac si φόρων ἀτελείσι ob oculos habuisset; sicuti *Appianus* Ἀντίους φόρων ἀτελεῖς *Bell. Civil.* lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de *Pauw* ἀτελεῖς imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In *Hesychio* Ἀτελεῖς, ἑλλειπείς, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων εἶναι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo in-
munibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto.
WESS.

Ibid. εἶναι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent im-
munes tributorum: in tributi vicem terrae proventus, fru-
ges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur
a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελεῖς φέρων alii,
sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas
ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Memine-
runt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc.
p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertili-
tate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum
in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diver-
sis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. n.
Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604.
B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἶνο-
πιδὰ παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον.
VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vi-
num quoque in primis celebre Thasium erat. Sed viden-
tur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita conti-
nente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora,
quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea re-
gione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal
ullum aut tributum penderent, εἶναι καρπῶν ἀτελείς, ad re-
ditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cu-
mulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis
accedeabat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more
scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45.
[ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeter-
eque ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2.
provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla
lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5.
ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικὰ pingi,
uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικικαί, apud Athen. γαῦλος
Φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. D. πορφυρὰ καὶ Φοινικὰ χρυ-

σοῦφία iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.] ἐν πελέκει Φοινικῷ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδείᾳ Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νᾶες τε μακρὰς, καὶ ἱππαγωγὰς πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νᾶες, longas naves, et τὰ στρωγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νᾶες sive νῆες, στρατιώτιδες et ὀπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νᾶες τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque adeo νᾶες τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἱππαγωγὰς νᾶες, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu ἐς σῖτα νᾶες, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλουτε ναυσὶ μὲν πεντηκαίδεκα, πλοῖοις δὲ συχοῖς ἱππαγωγῶν καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγῶν: mihi restituendum videtur, ἱππαγωγῶν καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἰθαλασσοκράτου, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum τί μοι ἐπέχεις; interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοῦ; Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae imeses, μετὰ δὲ βουλευσάι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντων τὰ χρέματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπέχοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τὶ vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχειν ἐπὶ τινὶ, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 2 seqq. Κλεομένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ ὄνομα) Suspisor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέχθη ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέχθη ὁ Κριὸς οὐκ αἰκίως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγγαδόν (f. ἐς ἀγγαδόδενδρον) Διὸς τίμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεκτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἶεбат, καταχάλαου, ὦ κριε, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδένα ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγόνων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immatissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ἀμολογέοντες οὐδὲν ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimam ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλεινόμαχος et Κλειδαῖος. Non filias tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. θειάσθω τις τὰς θυῖας αὐτοῦ· εἰκάσει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκαίνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστοδῆμος ὁ Ἡρακλείου, ὅτι κατήλθε λαβὼν ἐπιστήσαντο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργείδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργείαν ἰνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Spartae dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. Ἰσὼν ἐόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἡ καὶ πρὸ τοῦτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χειμῶνα, ἡ καὶ πρὸ τούτου, ἐθύοντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἡ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἡ καὶ πρὸ τούτου,) ἰούσῃ τελευτᾷ. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς ἀμφοτέροις γινώσκο βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἡ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ekenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάττα λέγειν ταῦτα, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λέγειν ab εἰδυῖαν penderet*. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φαίνει διαγινώσκειν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάττα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτέων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, διδυμοὶ δὲ ὄντις, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὁδοαὐτῶς) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch. T. I. p. 598. c.* Ἐοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέκκαιμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνεικον. *Conf. T. II. pag. 252. c. 813. v. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.*

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὥς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπεόντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσεός, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπεόντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγόμενα. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὥς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὥς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηταί μοι) Sic melius. Εἰσέταται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

*Ibid. ἀπὸ δὲ Δαναΐς τῆς Ἀκρισίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δαναΐς καὶ Ἀκρισίου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἀργον ἔλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-*

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse *Ιθαγενίαις*, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, *Τὰδε δὲ*, inquit, *κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω*, vel *γράφω*: ut I. c. 95. *κατὰ ταῦτα γράφω*. Quid sibi velit τοῦ *θεοῦ ἀπειπόντος* [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. *Περσὶ οὐδὲν*) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaë et Iovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. *καὶ ὁ, τὶ ἀποδέξασθαι*) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successionem *διαδέχασθαι* et *ἐκδέχασθαι* sedem habent: *ἀποδέχασθαι*, in rerum actu. Οἱ μὲν νῦν *Κἄρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδέξασθαι* lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. *Διὸς τι Λακεδαιμόνος*) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, *Λακεδαιμόνος* dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint *Λακεδαιμόνα*, hunc non ut Deum *ἀρχαγέταν* habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* *Ἀγαμέμνονα Δία* variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum Iovem *Ἀγαμέμνονα* Spartanis, ut *ἀρίσταρχον* a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius *ἐπιθετικῶς* de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. *Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην Ἀγασίλαν*. Dedit ibi plura *Casaubonus*. *Ἀγασίλαν*, inferum Iovem, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* *Ἀρίστ' ἀρχὰ μὲν*, *Simonideum* forte dederat *Ἀρίσταρχον*, *Δία*. *Herod. T. VI. P. I.*

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμόνιων τοῦ κοινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. r. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων ὁ Αἰμυλῆστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενος et ὁλοπρόξενος dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκείμεται) Eustathius γράσιν εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκείμεται, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκείμετο αὐτῇ ἡ ἀχαρὶς τιμή. Portus plura. Πυθίου [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τὰγμα τι δῖον ἐν Δελφοῖς, οἱ διοκρόποι· οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἐκτεῖνοντο μετὰ τῶν βασιλείων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμὸς Μέρμυραν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου περὶ [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] διακρίσει μόνους πατρούχου παρθένου περὶ, ἐς τὸν ἰκέσται ἔχειν, ἦν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Herodotio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπαμόνι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐμπάμων, sic ἡ ἐπίκληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Crægius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπέθηκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαίων ἀρχιὰ ἔστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαίων. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίον αὐτῇ ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅπως εἴεν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσας βασιλεῖα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὶ σαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λείβητα κροτίουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; nèque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος εἰδῶσι κρούειν λείβητα, ubi Meursius λείβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιχίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαινεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μιαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαινεσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, luctu squalere, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίασμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. v. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόικois forsitan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιτῶν recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seqq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνομαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόίκους exiguo numero, homines quippe contemptissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Panneg. pag. 67. v. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. r., ubi de Spartanorum

tum in Messenios, itidem περιόλους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θείρας [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζον ἢ ἀγχαζόν, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτητῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτητῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτητῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτητῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμούς
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλήῃ εὖ ἱστρωμένη
 dicuntur ἐκφύειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregrè mortuus Agesipolis ἐν μίλιτι τεθῆς
 καὶ κομισθεὶς οἶκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶ δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶ --- ἄλλος ἐνίστηται βασ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασι-
 λῆα ἀνιστάμενος III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλῆην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰδίκονται τὰς πατρώας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρώαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότην βασκάνια: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγει duorum Codicum. Pindari de fraudulentō et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλῆκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsā etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσάτο· Ἀγᾶσασθαι· Ἀγᾶσσησθαι· Ἀγασσάμενοι· Ἀγαιοόμενοι· Ἠγᾶσσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστής, Βάσκανος: et forsā, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, Ζηλώτεσιν. Secundum Eustath. in Od. ε. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν· τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ φθονότες τῇ Ἀρεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Weseseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρώδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β'. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἴδι ἐνεστῶτος Φηεῖν εἶναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχή ἐστι (τὸ ὑπερκύδαντας:) similiter ad κ'. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a *Valck.* citatis recte Ἡρωδιανὸς legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήιον ἱερόν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud *Pausan.* l. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebaeo, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae* templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse con-tubernalem, παρέδρεν, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ Θερσάπῃ scribing. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. WESS.

28. ὁρῶσα δὲ) Quod *Florentiae* ὁρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. L. *Küsteri* animadversionem Bibl. Ant. et Nov. *Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ὁρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἐκνίξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέροις ἐτέρων ἐκνίξε φρένας: et *Isthm.* VI. 74. αἰδεῖα δ' ἔνδον μιν ἐκνίξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξοι λήχος. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἐκνίξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebat. In Glossar. et *Suida* Ἐκνίξιν redditur ἱδμεν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτος δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνήτμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκνιζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπ'ήλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίει ἐντειλάμενος. Utrumque *Portus* in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odyss.* ε'. 3. Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hesychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigrauit et limpидissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. *Plautin.* p. 222. WESS.

6. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas *Aristoni* nuntiata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων κατημένῳ τετακῆται ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Alciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν γερόντων, sed in consessu cum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus* *Eusebii*, Praep. Ev. V. p. 223. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἐσχηκέναι τιτθὴν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικέναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. *Aelian.* Nat. An. XI. 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* καθήμενος ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη. *Laudator* *Agésilauum* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ἔτυχεν ἐστηκώς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Eleganter *Pausan.*

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπὼν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιθμένος λήθην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἴνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρειστῆς εἴνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ — πλείον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβολῆς μὲν ἔνεκα καὶ Σωκράτης εἰς τῶν νέων διαφθορῆς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειμένει διαβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διαβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτῃ διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac δῶτι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρμῳ τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρμος, τοῦ Ἡγησίλεω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγαστιλέους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγησίλειω, loco Ἄγριος, aut VIII. 131, 6. Ἄγριος sive Ἠγριος, loco Ἠγησίλειω sive Ἠγησιδίω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse Leotychidae avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo Λευτοχ. ioni- eo more *Herodotus* usurpavit. S.

δ. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γεγονώς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλισ- στα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημοκρήτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλισ- τα) γεγονώς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα εἶναι φίλους τὰ μάλισ- τα legitur II. 147. Φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξείνοι ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα εἰς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένεος προθυμίας) Fuit quum Κλεομένης pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in Cleomenem, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi Cleomeni, quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse Leotychidem. Itaque rectius intelligitur, de Cleomenis consilio, coll. I. 124, 7. S.]

13. ὡς ἰκνεομένως) Brevi sequetur οὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεο- μένως censerentur Spartaе βασιλεύειν, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰκνεομένα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομέ- νῃ ἀμέρῃ τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώιστον δὲ γινόμενον) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenuis laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελῆς ἤκουσεν ἀνώιστου Μελίτωνα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστος, πᾶντος ἀνώιστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γινόμενου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνωίω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνωίσειν εἰς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνώιστον sive ἀνωιστοῦ δὲ γινόμενου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. εἰς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιέεται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῶ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχήν, sed ἤρχε ἀρχήν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkensium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θεωμένου δὲ τοῦ Δημαρχίου) Dederat forsitan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχήν, et, ὁκοῖόν τι εἶναι τὸ ἀρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. β. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii* *Orchestra*, in *Γυμνοπαιδίᾳ*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* *Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion* *Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὧ μάταια γὰρτα, --- χλεύην τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λίσχην, non quidem insuauiter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρώτηματι [lin. 9.] ex gentis adsuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ. *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευτυχίδης*, ὃς Δημόρατον ἐκπαισόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἡρώτα, Φασί, γελῶν, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. *Apte* *Leutychidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus* *Astiyagen* εἶρετο, --- ὃ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. *Reputantem* facit *Iugurtham* *Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutychides* rogabat ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ. *Glossar. Herod.* Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην *Aeschrion* *Samius* *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἰσθίς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγχων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum* *Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Heraldi* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Mox [lin. 3.] θιῶν τε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos Iovemque ante

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretamento ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldi* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (*T. III. nostri Appiani* p. 212. seqq.) recundendam curavimus, non erat compertum. *S.*

8. Φαί σι ἐσαλθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φαί σι ἐσαλθεῖν παρὰ τῶν οἰκτιῶν τὸν ἀνοφερβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsā olim etiam positum *II. 112.* [*II. 115, 19.*] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἰέναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Anticliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex iathoc contactu natum ferebat *Ulyssen Ajax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1303. ἤ τις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐηλύθει. *VALCK.* — Conf. ad *II. 115, 18.* notata. *S.*

10. Ἐγὼ δὲ σι ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura *Codicum*, Ἐγὼ ὦν σι: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἰκετεύω σι τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενίτου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [*lin. 11.*] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σι ὦν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, σι πρὸς θεῶν ἱκευόμεναι, te per Deos obsecro, in *Ai.* vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σι ἱκέτης ἱκευόμεναι, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac σι λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφέλεια: quale illud est proximum, [*lin. 11.*] οὔτε γάρ, εἰ πεποιήκας τι --, μόνη πεποίηκας, μετὰ πολλῆς δέ. *Cicero* *Tusc.* III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* *T. II.* p. 110. b. Paulo post [*lin. 14.*] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς πρότερας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἦν*, (nempe *σπίρμα παιδοποιόν*,) *τεκὴν ἂν οἱ καὶ τὰς* etc. Sic in familiari praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo sit: *Plut.* vs. 427., *οὐ γὰρ ἂν τοσούτον ἐνέκρας ἡμῖν*: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.* 1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδεκτο) Corrigit docti viri coniectura οὐκ ἀπέδεκτο, quod haud scio an vulgato praeferri debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ ὑπέδεκτο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure comparavit. Quod deinceps in *Mss*is [*lin.* 11.] ὁλίγω τι πρότερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὁλίγον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλέουσι Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pausaniae* lib. III. 16. p. 248. Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρῳον. *Clementi Alex.* *Protrept.* p. 35. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo *Valla* et scripti; ex quibus ἀναιρέατο *Arch.* [*lin.* 17.] tale est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, *lin.* 18.] ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πυθίσθαι. *WESS.*

16. τὸ καλέουσι Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati* non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse *Demaratum*, cuius esset heroum paternae domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnunquam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod his *Pausaniae* scribitur et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum *Herodoto* [*lin.* 15 seq.] παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι (*Aristonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.* *Wesseling.* *D'Orvill.* *Pierson.* Ianua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI. 5. hinc *Macrob.* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var. Hist.* III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixerit ἑρκείνους πύλας in *Choëph.* vs. 559. 569. 651. facile intellet qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium vacuum, a via septo fuisse. noverit separatum. *Eustath.* in

Τλ. f. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τὰξίς οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλή· μεθ' ἣν αἰθούσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὧ καὶ, ἔχει πᾶν) Præbebunt forsân ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutiisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: præterea vulgatae voci præferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum- ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἐτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔτη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δεκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδερήν, ignorantī, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμηνον ἶόντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰστήκει μίς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Mstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. αἰδύνατον δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) *Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαίρονται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτε σὺ τὸν δ', ἀγαθὸς περ ἱών, ἀποαίρεο κούρην, Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.*

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) *Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκῶς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hīc notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναίρεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἵστασιν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνὰ (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυνθεῖς ἔργοισι τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτήν) τεθρίπῳ. S.*

Ibid. Ὀλύμπια σφὶ ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo praebet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναίρεσθαι vel ἀνελεσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimonι Ὀλυμπιάδα ἀνελεσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde Aeliano de Nat. An. XII. 40. restituit Iac. Perizonius

τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δόφνην ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. e. II. p. 212. b. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλοτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτῶ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. ε. Λαμπιδῶ: unde docti viri, Dacérius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utranque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pinge vero ΧΕΙΡΙΔΙΑ ΠΛΗΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδωροδόκησε ἀργύριον πάλυ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρίδων apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐωδῶν) Servo integrum, supra χρηστῶς ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡδῶν non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὄδωτ', in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστὰ, οὐ βαδιστέα. De rei vero *successu fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζεὺς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πρᾶγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. **WESS.**

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituere κατατίθενται. *Depositum*, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο ἐς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἄπασαν κατέθεντο ἐς τοὺς Βιβυνοὺς Θράκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. **VALCK.**

CAP. LXXIV. 2 seq. δεῖμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπεξίσχε: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχε ἐς *Θεσσαλίην*, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχεν ἐκ τῆς Χίου.] **VALCK.**

4. ἐνθεῦτεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8, et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγινέων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου series hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. - - ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξωρκοῦσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν - - ἀγινέειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγινέων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum πειρᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adiscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν - - ἀγινέων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιῶτας ἀγινέων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isa-gog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἐθέλῃ δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσπερ προθυμῆσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὡς Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρὶς πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημονῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημονῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνακρῃς et Φενεός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φενεῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φενεῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στάζει ἐς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγγος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκυσιν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ φεραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράσθης Οὐλόμενον κακοεργὸν ἐνι χραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἥγουν ἐπλήξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42: exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύση recte redditur in Schol. ἀμύξη ἐπ' ὀλίγον, τὸν χράωτα ἐπιξύση: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀνιστάμεσιν ἐπέχραον ἤλιστα χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πληῖται, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπεβάρησαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηεῖς ἀνέμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτοῖς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθεῖς codicis *Pass.* ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐτοῖς censetur; cuiusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθς, pro αὐτοῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum *Pass.* familia: quo magis firmatur *Wesselingii* iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεις adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus *Theopompi* ex *Herodoti* esse Epitome, Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανίς ἐαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδευσε. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et *Theopompi* cognitum istud compendium. Culte *Henr. Valesius* in *Dione Chrysost.* Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχουμεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν ἀναισθηάνται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in *Libanii* Or. VI., nuper *Venetii* publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχορδεύει; h. e. *Bongiovanni* interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδεύει. *Longinus* [hunc *Herodoti* locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et *Plut.* T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus *Pausanias* est III. 4. pag. 213. WESS. — *Athenaeus* lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέθην ἐαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἱστορήσει. Bellum Atticae inlatum, quo lucum *Eleusinum* Cleomenes vastavit, tetigit *Herod.* lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit *Aristides* II. pag. 393. *Cleomenes*, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδευσεν ἐκ ποδῶν ἀρχόμενος: se ipsum minutatim dissecuit, *Canterus*. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat *Longin.* π. γψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδεύων* redditur *τέμνων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψῶσαν* Suidas habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad *Aristoph. Eq.* vs. 765., ad *Διαπρι-σθεῖν* adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθεῖν, pertinent ad vicina: *Διατμηθεῖν τε λέπαδνα*: Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν. Idem illud dici potuit *χορδευθεῖν*, id est, εἰς χορδᾶς sive λέπαδνα διατμηθεῖν. *Καταχορδεύειν* significat εἰς χορδᾶς τέμνοντα διαφθεῖ-ρειν. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετρωμα-τίσθαι* apud *Herod.* VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρητον γενόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγνέων*) Habet Suidas ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγνέων* [quod Reiskius proposuerat] sive *ἐξαγνέων* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλλος et τέμενος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσῖνι inconsiderate ponens. Porro ex *Arch.* ἐν ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format ἐν ἀωρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in *Argia* occupasset, ac si ἐν Ἀργεῖῃ σχῶν, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἄλογῇ ποιούμενος lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand.* I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 5. *Στυμφηλῆς λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero Iliad.* B'. 608. *Στύμφηλος*, more Ionum, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλιοι*, Criticis ad *Poëtam* moventibus, qui *Aeliano Var.* II. 33. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasino Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσμα ἀχανές [lin. 5. ubi vulgo ἀφ'ανές] ἐκδιδοῦσαν. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan.* VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπιάς titulus? WESS.

10 seqq. 'Αλλ' ἔταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προεσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Cas-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφις τριέλικτος) Cur hoc damnable, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talis serpens μυρίελικτος ὄφις, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδωρ dat
idem Grammaticus in Μαϊάνδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπιρηνδὸν ἰθείρας ἤρπασε. Ceterum Pythiae hoc
respondum ex Herodoti narratione planum non est. Quor-
um enim ὅταν ἡ Θήλεια τὸν ἄρσενα νικήσασα ἔξελάσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
νον. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἱπομεῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ἐπλίζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀνταπεξίσταν· ἀναπαυο-
μένων, ἀντανεπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum proficitur, ἀριστῶν-
των, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀντανεπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter,
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] Λίγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρου vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἐφ' ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observatio non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελεῖν. Verum sicut *Graecienses Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκεῖν εἰ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελέσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπεραίνεισθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἥτις ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. D. ed. Cas.] et *Pausania Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποφύξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigen- dum est εἶλεν) ἔτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδέ ποτε ἀποφυγὼν. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπίφυγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχηρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illō servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ταυτὸν καὶ τὴν ταυτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, ἂν τοῖς ἐναντίοις ἦν δαεν τότε, Αὐθὺς δ' ἂν τοῖς ἀτίτοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σιτισθῆναι suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecedere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἀνδρῶν ἢ ἐχηρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπηβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχηρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχηρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώθην ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in Iuto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἰστυρήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 58. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum Iliad. E'. 642. acmulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφθνήσαντ' αὖ πω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νεάνισκον γενόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἐχειρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὀφείας οὗτοι) Quum ἐπίβησαν οἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὗτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ὀφείας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίσω ἐς ἑωυτοὺς τοῦ Ἄργεος ἐξέβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγασειῶς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλειῶς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιῖς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φιγαλιῖς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλιῖς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρυιδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πιθίας ὁ Ἀρκάς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. d. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλκωνοφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνῆγετ' ἄκοιτιν ἐπὶ κρανῆν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγοι ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλεὺς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεὺς ἀπ' Ἀρκადίης) Notus Φίγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλιῖς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλιῖς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεὺς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admónitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεὺς reperiri. Co„dices Arch. et Eton. Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, puto, voluit] lectio emicat, Φιγαλεὺς, quam Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότην γενέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μεινόμεναι*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τε τοῦ* --- *Ἐπισκυθισον* λέγουσι) *ἐκ τε τοῦ* δε significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τε τὸ σου*. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. π. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πιεῖν ἀκρατίστερον, Ἐπισκυθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου* *Σκυθικοῦ* *κκοῦ* τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκυθίζειν φασὶν οἱ Ἀλέξανδροι. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* *Dialecto* pro *ἐπισκυθισον* dixerunt Ἐπισκυθίδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσιδδον, Αἰτιδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τούτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac caussa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τε τὸ σου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. *Communi sermone* *ἐκ τε τοσούτου* diceretur: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσούτος et τοσούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πιεῖν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πιεῖν ἀκρατίστερον, ἐπισκυθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* *Var.* II. 41. et *Σκυθιστὶ* πιεῖν *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποιεῖν) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεσθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γινώσκει μὴ τὰ εἰκότα, --- ἐράται ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρέστη πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτί. Eustath. interpretatur δίδωμι μὴ πάσης οἴκτου ἄξια, in Od. ε. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτῃ τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, plurimumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. Herodoto παραθήκην tribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰσπίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni's scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἶλον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depos- tum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, fun- guntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς αἰκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non ab- neganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαύκον τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπὶ ὅρχα ὁμόσαντες, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori deheantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον - - - πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. πῆρ ἥκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄραν ἐρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματικὴ oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σοῖ, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραβεμένῳ, ἐπὶ ἀν ἀπαιτῆται, ap. Stob. Sermon. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοὶ) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σέ. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., αὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρῆσαι et ἐξαργυρῆσθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est *δέσθαι παρὰ σοί*: recte vero item deinde scribitur *ἴσταί παρὰ σοὶ σοῦα*. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. E. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστερήμενοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστέρησα. Oraculum, Glaucō reditum; in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄρνυ τὰ χρήματα λήϊται) Querebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiodi Ἑργ. κ. Ἡμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκου παῖς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I. O

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato; apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γάρ, παῖς ἐλέγχων ἑστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἴσ' τ' ἰν οὐδεμῖν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐτελεύτησε πρόῤῥιζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπότηται τοῖς πάλαι προῤῥιζόν -- ἔφθερται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιορκήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμασίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὐτε τι ἀπόγονόν ἔστι οὐδὲν οὐτε ἴσ' τ' ἰν) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaei secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότης οὐδ' ὁποῖά τις βῶλος οὐδ' ἑστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commode subiicitur ἑστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος -- βουληθεὶς ἐπιορκῆσαι πρόῤῥιζος ἐξετρέβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ παγκυκίστη, καὶ φίλων διαφθερεῦ, (sic Mssti Paris. et Flor.) -- Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἰμὸς Προῤῥιζὸν ἐκτρέφειν. Hesychius Προῤῥιζὸν interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικομαμάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουνίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina faeta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in Theseo c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθεωρος. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεια ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἀκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀττὴ ἐπέβη τῆς νήσου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* Panathen. mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θεωρίδι et θεωροῖς libet post diligentem *Ex. Spanhemii* ad *Callim.* H. Del. vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐαυτοῦ ἐξέλασιν) *Turbae amanuensium* de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectiōnem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφομένος - - - προτέρην ἐαυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτι ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν προᾶξιν πρὸς Χάρητα προᾶξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρήσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφι χρήσαι, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρήσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφας διμνέως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίνην --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπέδεκτο δωτίνην δάσειν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἧ καὶ ἄλλοις Δῶης δωτίνην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι δεομ. εἴκοσι νέας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντίς ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adicitur πενταδράχμους ἀποδόμειοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξέδωκε, παρέδωκε, exponitur. S.

9. νέας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permixtio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, Φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive Φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἰλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξιδιώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐκθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὐδ' οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόβου ἄγος ἐκνέψασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Mazimo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιδιώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσταμένοις: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὐ θυσταμένοις, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμπων μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθεν ἔβλαστον. τίς βίζα κακῶν. Τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσταμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξήγον ὡς ἀπολείοντες) In praegressis, ἐξήγον ἀπολείοντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemptim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγάλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσαν πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τεθνεώτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportuniior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adascititium ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνομενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Küsterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασσθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλεῖσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas æst etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον εἰλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἔχουμένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. n. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianæ* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσάσθαι τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπαλίου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant hæc *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῳ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quæ *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissæ: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμφθεῖσαι ὑπὸ Κλεομένηος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteæ*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi aliàs plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ᾧ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἐπασκῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάεθλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δικέλειος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκοντός τε αἰὲ τοῦ θειάρχοντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde solleertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito conicit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλήϊον πεδῖον) Meminit Homerus, nominis caussam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Mastis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσβιάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Mancant tamen Scholii instar. Vetus de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attingit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπύρον ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἦγον aut ἔστειλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχειν Homero idem nonnunquam ac ἐλαύνειν. Νῶν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὥς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Damnabile δοκέει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκέειν, Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπείχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπείχε τι στρατηλατίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μνησθέντες τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miscentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Mazimi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ 'Ρηνείῃ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ 'Ρηνείῃ. *Thucydidi* quidem certe, *Dionysio Halio.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* 'Ρήνη advocatis, 'Ρήνεια. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrate* ex Or. *Deliaca Hyperidis* 'Ρήνεια, in Excerptis vero Orationis apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. 'Ρήνεια saepius. Vide *Casauboni* Animadv. in *Athen.* X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* Exercit. de Inscript. *Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo *Aeschinis* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte, uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryam* testantur missum in *Delum* fuisse, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Deliis* usu venit. *Trecenta thuris talenta* [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In *Aeschinis* *Socr.* *Axiucho* p. 160. *Gobryes* *Magus* κατὰ τὴν τοῦ Ἐφέου διάβασιν missus dicitur in *Delum*, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὗς εἶπε πρὸς *Δηλίους*, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δαῖτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμῶ τῇ Δῆλῳ Τάλαντα τριακόσια λιβαυατοῦ πρωτίστου: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius facta ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269, *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol. Ms.* ἐπεὶ δὲ, αἰτ, τὸν Δαῖτιν εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφίρης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eudem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydides locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγον πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σεισθεῖσα, ἃς οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικοῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidesque ὀλίγον πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucyd. consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλιοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, inmotam ante Delum scribit prima vice *κινήθηναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucyd.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo *Delus* ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὅστατα μέχρι ἐμεῦ σεισθεῖσα*: sic legit etiam ista *Valla.* VALCK.

8. καὶ Ἀπροξέρξεω) *Arch.* Ἀπραξέρξεω auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀπραῖα aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀπροξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam *Codicum* conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemnere ventos de Delo.* *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam *codices* nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χειρῶν ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse caussam describendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἰδέσθω καὶ ἰδοῦμαι ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν γενήσεσθαι σημεῖναι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξίω Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς αὐτῶ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δέ γε, οἶμαι, inquit, κατὰ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶκος οὕτως ἄγονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydides. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρίος, ἐξέτης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus; Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐξέτης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐξέτης πῇ δῆτ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δα-
ρσιος graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc
loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis
parum constantia, doctissimorum hominum eorundem-
que prudentissimorum eisdem de rebus simillimis que iu-
dicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam no-
minum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, stre-
nuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *He-
rodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum
Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsu-
tum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήτεις integrasque senten-
tias, communi codicum consensu Herodoto adscriptas, ab
aliena manu Nostro obtrusas adeoque rescandas censuit,
de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem su-
spicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim
legebatur: iterata enim toties νήσου vox accedit ingrata,
scholii foetus. Προσίχοντο, tot Codicibus protectum, vo-
lentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ με-
ρακίῳ προσίχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posue-
rit, habeo neminem; qui vero προσίχεν, praeter Herodo-
tum innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παρα-
πλέοντες [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis le-
gisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, Eu-
boeam petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura Cl.
Abr. Gronovius ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam Mssti certissi-
mam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post
pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a Galeo, ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν
καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reper-
itur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior in-
cederet. Tale de Thespiensibus lib. VIII. 50. αὐτίκων ἐκλε-
λοιπότων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemster-*
husius ad Plut. vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris
supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et
Arch. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης.
Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia
nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλεισπότων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. *Abresch.* aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, *Virg. Aen.* XI. 260. In *Schol. ad Eurip. Orest.* vs. 432. Nauplius φρικτωρίας ἦν περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι *Sophocli* memorantur *Trach.* vs. 801. Ut hic *Herod.* meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. *Dion Chrys.* in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεῶν: orationis initio, μόλις, αἶτ, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. *Ibid.* p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. *Herodoto* VIII. 13. aliisque. *Philostr.* in *Heroicis* p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοῖλῃν Εὐβοίαν ἐπὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀρβῆναι. *Livius* XXXI. 47. Est, αἶτ, sinus Euboicus, quem *Coela* vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta *Dukeri* nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his *Polyaeni* p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. *Euripid. Med.* 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et *Orest.* vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πηλεσγόν ἴδος Ἀργείων. *Dio Cass.* lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. *Synesius Dion.* p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρὰ τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide *Ti. Hemsterhusium* ad *Luciani Tim.* c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τέμενος) *Cl. Reiskius* loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope *Syracusas* Τέμενος apud *Ethnicographum*. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Τὰ μύνας, cuius in *Strabonis* lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in *Stephano Byz.* Cui cum omnes suspicioni refragantur *Mssti*, forte *Nostri τέμενος* Iovis est *Tamynaei* sive *Apollinis*, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμνος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τέμνος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμνος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. *Boeot.* p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 6, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eadem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἐπιπτον ἐπὶ ἑξ ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* μὲν servari potuisse *D'Orvillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [*lin.* 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de Garrul. p. 510. a., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis Φιλαβρες Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατίσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυρίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολὰς, si iusserat Darius σαγηνεύειν, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατεργοντίς τε πολλὸν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατεργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertiā munitae, κακουργόντες, multa mala inferentes; καταργέοντες h. e. καταρθυμοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταρῥαττοντίς τε πολλὸν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατεργοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενής ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτερ etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ ταῖς ἵππους ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομέναις ἔβαλεν ἐν Κεραμεικῇ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λακων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducit, nomen inde suum accepit: Fuit enim sepulchrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μεγαρίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνεῖα μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Dukeri] ab Ἰστίον) p. 9, 23., ἐστὶ δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἐαυτοῦ Δαρεῖω τὴν γυναῖκα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρί explicantis ἡ γυνὴ τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρεῖω non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἵστί, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πατρί Μιλτ.) Recte Eustath. in Ἰλ. β'. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 Διῖτος, οὕτω νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μητρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist.* I. *Rutgers.*
 ostendit *Var. Lect.* pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [*lin.* 7.] τοιθευτέν μιν οἱ ἰχθῆροι, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντες consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn. Nepos* expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui *hemerodromi*
 vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148.
 Φειδιππίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciani scriptura T. I. 727., *Plut. Malign.* p. 862. A., *Pausan.*
 I. 28., *Libanii* T. I. p. 138., *Plinii Hist. N.* VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, *Viros clar. Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. *He-*
merodromos, οὗ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, *Musonius ἀνυ-*
ποδησίαν collaudans in *Stob. Serm.* I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελεύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan.* I. p. 68. similia *Suidas* in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag.* I. cap. XI, 10. Et
 summi duces *Archidamus*, *Agésilas*, *Epaminondas*, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad.* p. 710. In *Schol.*
 msto ad *Aristidis* Panathen. *Philippidae*, seu *Phidippidae*,
 dixisse fertur *Pan*: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσσομαι ἐπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divīno iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [*lin.* 12.] ἰδρύ-
 Herodot. T. VI. P. I. P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱερόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχήσας οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤρεθ' μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπῆλαιον. Panis αὐτίον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελέσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εὖνους ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Mssis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἐσομένου tantum. WESS. — Quum in ed. *Gron.* aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εὖνου ἥδη Ἀθηναίοις, καὶ πολλαχοῦ γενομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspecte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et *Paris. b.* ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare cum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εὖνου, quod nunc legitur, forsitan εὐνόου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxl finiit *Solinus* et magnus eius interpres p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. WESS.

Ibid. δευτεραῖος - - - ἦν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, - - - Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἵνα ποδῶν τεῖν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis petendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλιούς σταδίους ποιήσας· καὶ ἰλθὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ βίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἐτελεύτησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμένου τοῦ μνηός εἰνάτη) Sermonis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cuius Glor. Athen. p. 349. B. ἔκτη μὲν ἰσταμένη Βοηδρομιῶνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἐβδόμας ἰσταμένου τοῦ μνηός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτη τοῦ Θαερηλιῶνος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. F. Herodotum asperissime stringens, examen meretur. Negat τῆς πανσελήνου religione Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad posteros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti prudenter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt) deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies solempnis illi victoriae Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Metagitnione, quo Spartaе Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lacedaemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod *Mysteriorum* sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184.* gaudeo. Alia *H. Dodwell* de *Cyclis Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunq; in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὑπνω) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ἐνέπρασσι βροτῶν Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et Cl. *Burmman* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casaubonum*que vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. πταρεῖν τε καὶ βῆξαι μεζόγως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, ἐπὶ ὄντι ὡς Ἰππίας - - - ἔπταρε καὶ ἔβηξε μεῖζον τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem πταρμόν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀγκ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut οἰωνόν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Cicero.* de *Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρω ἴοντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδών. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ ὀδών, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παρμόν et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πάτους --- συγχούς ἤδη ἀναερίοντο) Scribendum arbitror ἀναερίατο, vel ἀναραιρίατο, positum Herodoteo more pro ἀνῆρηντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδεώμεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssii libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho; qui T. II. p. 861. Οὐκ εὖν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὺς μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παραπροσθέντες, Πλαταιῆς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἰκαστέρω τι οἰκίμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρω alienum erat, corrigendumque ex Foessii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἰκαστέρω τῶν Περσίων οἰκίονσι. Hesychius: Ἐκαστέρω, ποβώτερω. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἰπικουρή [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἑλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis huc manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graecia Σπάρτης ἔναικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. εἰ δὲ οὐκ ἠπίσθησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίσθησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστεῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπειθεστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocration, Ἀπιστεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθειαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθη. - - εἰ δ' ἠπίσθησας: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθησιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖ et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμφω λαχὼν Ἀθ. πολέμαρχεῖν) Athenis κυάμφοις τὰς ἀρχαίς αἰρέεσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἦν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur Kühnius ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. Pausaniae verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὃς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. Herodiani Philetaer. a Piersono vulgatus p. 441.) ἤρξατο νέμει μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν δέ-
 ξιου κίρεος ἦγέτο ὁ πολεμαρχος Καλλίμαχος: de eodem Polemo Soph. p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολε-
 μαρχία. Nobile votum, quo Dianae τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, Athen. Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse Dianae polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nollem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianae factum, ante Xenophontem Herodotum quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine Plutarchus. Apud Plutarch. T. II. p. 862. B. pro φησὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem Herodotus, atque idcirco Plutarcho accusatur negligentiae l. c. ἐσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρας πομπὴν ἰστόρηκας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἑορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἑκτῇ Θαρρηλίωνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγρο-
 τέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta Aelian. Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἔγινοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit Vall. Herodoteo, ἐξ οὗ ἔγινοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc Demosth. p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et Lysiae p. 115. ἐξ ὅσου Ἀθηναῖοι αἰείμηστοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, εἰς σὲ νῦν τίειν: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. 'Αλλ' εἰς σὲ τίειν τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τούτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δέδοκται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δέδικται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δέδεικται. Haud contentibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δέδοκται IX. 73. et δέδοκται sive δεδόκηται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυόντων συμβαλέειν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μὴνός εἰνάτην εἰνάτην δὲ etc. et IX. 11. στρίχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους* ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη; adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρέει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη; ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aecantidis pugnὰ Marathonîa cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρέωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci τότε Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔχρῳντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοί τε ἀνέσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης - - ἡ - - οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληνας ὑπέστησαν σχῆμα διασῆσθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶθεν) Est cui πῦρ τε αἶθεν blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericæ, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. ἀclamantis Troianis, Οἴστε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innuméris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμεινεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἐστάναι, πεσιῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυνάγειρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνάγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poëtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνάγειρε, τὸν ὡς Κυνάγειρον ἔγραψε Φῶξ, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemon* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola *Atheniensium* et *Sophistarum* iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exsultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυνάγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis *Atheniensis* rabiem, *Persicam* navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. *Sophistarum* ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* *Panathen.* I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de *Nat. An.* VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυνάγειρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho*. *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγῆσας, μόνος, ὡς εἰπεῖν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστιδίου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. (2. ἐξανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter *Larcher*, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. *Schol. Thucyd.* I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si prorsus littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse *Cynaegirus* perhibetur, cum Grammaticia nonnullis (de quibus *Heynius* ad *Iliad.* δ. 717. et ι. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est *Gronovii* interpretatio, quam *Wesselingius* etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex *Ciceron.* ad *Attic.* lib. XIII. *Epist.* 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρίης ἀνδράποδα) Offenderunt *Plutarchum* τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικουμένους ἐς τὸ ἄγνυ speciem praefert, nihil amplius. **WESS.**

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic *Portus*, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. *Plutarchi* αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in *Codd.*, oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis *Alcmaeonidarum* fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, *Casaubono* in *Athen.* IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad *Aeschin.* Dial. 1, 2. *Horreo*, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. *Gronovii* sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτὶν Φσιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὶν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in Porti penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὶν δὲ ἔσχε Ἀθην.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὶν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχων, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub. in Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσι Ἀλκμαιωνίδαι Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch. Eumen.* vs. 582.) id Herodoto dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτὶν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεομένηα εἶχε αἰτὶν Φσιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὶν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοισι ταῦτα ἐπισηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦκον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἐβοήθηον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε ὡς εἶχον τάχους ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 446, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἐδίωκεν ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος restituetur ex Codd. vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* Nat. Anim. VII. 11. ὥσπερ οὖν ὄρους τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλεῖου - - ἐν ἄλλῃ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Val-
lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ
τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum
adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni-
mum memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχούντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶν, Ἑκτεῖναν Μήδων ἐννία μυριάδας. Herodotus veracis of-
ficiū Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec
detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens.
Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος
audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V.
ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val-
ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli,
ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae
ab aliis accepisse se duplici formulā significat. Contra IX.
16., τὰδε ἤδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρον: hinc utique lon-
ge diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπιθόμην) Θέρσανδρον.
In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de
Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Cor-
rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae
adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν
ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum
Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre-
ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι,
vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe-
titus p. 209., pro Γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι
ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Δηξιαρχικοῖς γραμματεῖσι:
ut legitur in Isaei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p.
175, 11. conf. Harpocr. in Διαψηφίσις. VALCK. — Vo-
cem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum
omnium et Suidae (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequens
usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo
consuli Harpocraton potest. S.

10. ἐς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navī Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἐς Δῆλον*, contractiore usus narratione, Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδέρικκα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύονται pro communi ἀναρύονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο βαδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσια ὁδοί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Olearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit *Gronov.* Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστέρῃ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hīc legitur Θωῦμα δέ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. F. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.* — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἐνδύκομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. E. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπετήνοχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἴτα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολάς, ὥς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δέ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἄσπίδα νενικημένους καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam ista certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσέλας τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videtur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diyllum* historicum Atticum p. 862. B. et 864. c. D. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαίνιππου χρησάμενος ἑκαταίοις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππονίκον, ἀμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων διομένον, ἀλλὰ θρασύτητα καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καὶ Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρενέβαλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καὶ Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen.* lib. XII. cap. 52.] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut.* I. p. 321. n.) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἴγε μὴ τῶν ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενιχῇ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides* Soph. T. I. p. 340. *Lucian.* T. II. p. 638. et 696. *Themist.* II. p. 36. v. Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad Tim. I. 1.] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor.* Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemtui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia cal-
lensis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νενικηκώς ἔππω*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἐβδόμηκοστήν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud exten- dit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius Exercit.* p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane mi- nor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum repe- riri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc ca- pite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, ho- minis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuius- dam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiqua- rii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissi- mae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* in- cusavit *Plutarchus*, Calliae laudes non nisi in *Hipponici gra- tiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum con- ditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nati- vam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινα ἔχειν, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est *He- rodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quid- ni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab om- nibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, pro- pter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γάρ, αἰτ, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi- stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memo- raverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμψ- χανάτο.] Τοῦτο δὲ, αἰτ, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησε, ἔππω νικήσας etc. *Herodot.* T. VI. P. I.

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινύκια θύσας totam panegyryn exceptit convivio? nam ἱππικῆσαι, et τεθρίππων δεύτερον γινίσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερῶς δῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινύκια θύσας totum panegyryn exceptit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito νοθείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρενθήκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαισαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρεὴν - - τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε scribi malim una litera auctius προσεφεῖρε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν εὐσχαν τοιαύτην τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσεφεῖρε: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτῶνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικεῖον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδησάμενος· τίλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπάσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἑκατέρας, μέλις ἔξω βαδίζειν, -- γίλῳτα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In Herodotejs Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illine parum distant manus quantum extendi poterant, πολλαὶ χεῖρες dictae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχίας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλῆθος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callias. Ipsa illa notio, quam verbo προσεφεῖρε expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτηδεύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς καθῶνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικεῖον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: improbavit et Gronovius similem glossam Varini Favonini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρῆσαξε παρὰ τὰς κνήμας) Harpocratonis Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀπεπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοδέρνους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praecuntibus. Adsolent Iones ☉ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κατόρθους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *καθ'ορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κατόρθους* οὕς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὕς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τούς habet: scripturam *καθ'ορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπᾶσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία - - - ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζεύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναφέρεται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacii, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megacii fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίοις μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρείας, ionice Ἀνδρείης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκτρο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθινταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον --- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους --- πλείστα εἰς ἀνὴρ --- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion. Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποίητον μανίαν ἰθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Sirlten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divination. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in *Var. Lect.* hariolatus sum, vocab. μούνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύοντος τι Ἑλλήνας ἰσχυροῖ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in *Var. Lect.* adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυροῖ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διαραπύουσι τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχυροῖ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φονεῖντος ἀνθρώπου explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμιλίην, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aeolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. Athic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra *Var. Lect.* illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωνος τοῦ Ἀργεῖων τυράννου παῖς Λεωκίδης, Φεῖδω-

vos δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior *Phidone* est, cuius filius *Leocedes* inter procos *Agaristae* nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Αἰωκίδης, ὁ πρὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Αἰωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ὁ πρόγονος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci *Phidonis* τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίζαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonotheas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάου πώμης ἐρείπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαισπόλιος, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλιος versavi, sed irrita opera, Certum est, *Phormionem*, Castores hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphorione*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θισσ. ἤλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχε considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὀργή h. l. *ingenium*, *indoles*, *animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ᾗπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστίῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελδούσῃ εὐεστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus de absentia vero, τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiari usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐεστῶ et ἀπεστῶ a verbo εἶμι, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστία, sic et συνουσία quidem *convivium* subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam *conversationem* et *familiarum usum* indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστία, quod nihil aliud nisi *convivium* significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάρεστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθῆσθαι, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρήναι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) *Valla*, quasi προέχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perap̄te ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam sere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἐμμελίαν) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschilo satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutant. Cl. Reiskii coniectura ἀπέπτυσσι, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀπεσιώπησι, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidae orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest aliqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδέειν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκίλευσέ οἱ ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχηματικά saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenaeum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κρᾶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρείας, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι ἰχειρονόμησι) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. d. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομεῖν, gesticulari, ταῖς χερσὶν ὀρχεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. v., qui nobis XI. p. 482. e. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβασι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur. Eustath. ἰππότης ἦναι, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

30. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton.* p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἱπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης, *elephantis equorum loco vecti*, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii *Orchestra* in *Χειρονομία.* VALCK.

22. ἀπωρχήσας γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριεν καὶ σμῖτον διανοίας πεκαυδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχμωσύνῃ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίβαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλειδῆ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Kiistero*: conf. *Diogenian.* VII. 21, *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλιμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱπανίω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Παυῖν* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσας γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπερχήσας γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσας etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλείῃ ἑγγυῶ παιῶν) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἑγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδως ἑγγυᾶ* ἑγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θειμιστοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- αἰνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἐβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθίνης ὁ τὰς Φυλάς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρῶμα γινόμενον) Adiectum malles τρῶμα Πέρσῃσι γινόμεν. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρης debeat, ut una triremi Marathonem Parium Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατεῖλημένους) Herodotei moris esse κατεῖληντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐπὶ τὰς τείχους, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατεκλημμένους) Una de duabus littera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεκλημμένους, ut saepius in talibus κατεῖληθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omniique commercio privavit. Ephorus, e quo suam sumsisse Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, αἶτ, --- καθιζόμενος (προσκαθιζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολλὸν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τοῦτ' ἐστὶ τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκην, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίων ἐγκεικλεισμένους, pro ἐπὶ τῶν ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἶψα ἱκανὸν τάλαντα, Φᾶς, ἣν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφείας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἔσκε ἐκάστοτι ἐπιμαχόν, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο (vel ἐξήρτο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἥ - - ἣν ἐπιμαχώτερον, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπιμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπιμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἣν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δώσειν calame debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρατιήν, a Valla verum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethn. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσκε etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἕρκος θεσμοφόρου Δήμυτρος) Septum templi, ἕρκος Nostro, περιβολον dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περιβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἱερὸν περιβολον τῆς Δεσποίνης (filiae Neptuni Cererisque) ἵσθιν ἵσοδος. Septum si Miltiadi lieuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵεναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378. D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλάρτια mutanda censebat ill. Ex Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωταί, ὅτε τὰ τῆς Ἀχαιῆς μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat Miltiadi κινῆν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

15. Φείκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum Suidae ἐπελθούσης in libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

δ' ἔστιν, ὃ ξὶν' ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύνασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύνασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletō articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἐπιμψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὃ δὲ Περύτανος εἰσελθὼν ἔζη (ἐξηγήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατωγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἄπρακτοι αἱ ἐκρίνιτο. Postrema sic emendata sunt, κατωγῆς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογέιτο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δείξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδια ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμενημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Λημνὸν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελασγοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμνου αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμνου αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμενημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structuræ genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαρθῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γινόμενον τρώμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀλκίονος αἰρέσις, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἐλὼν Ἀῆμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem τάλάρηια, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Msstis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπεί τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaef. et in msstis omnibus σφίσι αὐτοῖσι, aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaef. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοὶ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, εἶδον, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπεί τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν εἶδον οἰκῆται μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν κοτε ἰσχυαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 23. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. *Τυρσηῶν τείχοςμα Πιλασγικόν*, quod attigit *I. G. Graevius* in Prooem. ad *Callim.* *VALCK.* — At *ἰούσαν* (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hęc τὴν, ionice pro ἡν positum, in oratione infinita recte cum *εἶναι* construitur, sicut *ταύτην ὡς ἰδεῖν*, et paullo ante *ἐπεὶ τὴν γὰρ ἰδεῖν*. S.

16. *Θυγατέρας τε καὶ παῖδας*) Ultima tria suspitione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Msstis ubi admiseris, quid fiet brevi securis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένω ὑδρευομένη tradit *Arrian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam Od. K'*. vs. 105. κοῦρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστεος ὑδρεύσθ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀἴμνον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀἴμνον. Sic solent istae vocolae adhiberi: I. 29. *Sardes venerunt ἄλλοι τε*, — καὶ δὴ καὶ *Σόλων.* Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων — καὶ δὴ καὶ εἰρετό μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ *Βάκτος*. *VALCK.* — Vide *Var. Lect. S: CAP. CXXXVIII.* 3. *πεντηκοντήρους κτησάμενοι*)

Opportunius *κτησάμενοι*, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores *καπηφόρους παρθένους*, πλεύσαντες εἰς *Βραυρωνία*, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [Schol. *Villois.* ad *Ἰλ.* α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. *WESS.*

8. γλώσσάν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδίδαξαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνέρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνέρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in Ἰλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τε τύπτουσιν αὐτῶν) Vera *Reiskii* e Mssis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἴ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπικράτιον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἐσίδυνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσίδυνε (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέχουσιν est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα θόαντι etc.) *Thoantem* *Hypsipylae* pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* *Theb.* V. vs. 328. Nemo, decernenti, de *Thoante* hoc tradidit. Igitur quae voces ἅμα θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ θόαντες. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' αὐφότερα οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Λήμνια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyl.* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπειὶν - - ἐξανύτη - - ἐς τὴν ἡμέτερην: redibique ἐξανύουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πιμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod htc in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστιίης) *Lemnus δίπολις* erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclarà Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus operà. WESS.

Ibid. Ἡφαιστιίης μὲν νυν ἐπείθοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστιίης ἐπείθοντο, tandem et coacti *Μυρινᾶιοι* παρίστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, *Μύ-*

μνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit δι' ἰσχυρίας secundum alios et Etymologum p. 279, 5. conf. Harpocrat. in Ἡφαιστία, Schol. Hom. in Ἰλ. α. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρινα. Sed ad Herodotum pertinet inprimis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάρμαξ - - - φησὶν, ὅτι οἱ Μυρινᾶιοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχέσεων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνους πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχεὶ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξίστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιουσάμενος δὲ ἐκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod propteranti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνους τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνους πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis Herodotus, ἐπολιορκίοντο, ait, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in dedicationem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυμπον παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχείριον ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαρογμένον) *Hesychius*: Κεχαρογμένος ὠρισμένος. *Euripides Med.* 156. καίγω τόδε μὴ χαράσσειν. S.]

8. πολλῶ πλέω ἐπιτάσσω) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἶτε μακρὰ καὶ ὅσα στρουγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλεῖον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, H. Stephano et Galeo memorata, genuina est, πολλῶ πλέω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλέω ἐπιτάσσω ἐκάστοιτι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχειν, παρεῖχον enotatum ex Arch.) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀσίη ἰδονεῖτο ἐπὶ τρία ἔτη) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ.* lib. IV. [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονεῖτο. *Herodianus* VII. 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθείως ἰδεδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or.* XXVIII. p. 483. D. neque *Agathiam Schol.* lib. II. p. 30. *Tzetzis Chil.* I. 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὥς δεῖ μιν etc.) ὥς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδείξαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδείξαντα βασιλῆα - - - στρατιῶσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et Plutarch. T. II. p. 488. v. hinc Simson. Chron. A. M. 3520. conf. Iulian. Or. I. p. 33. v. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκήνας π καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρίσβευε Ἀρτοβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρίσβευε, πρεσβύτερος ἦν. Thomas M. in Πρεσβύνονταί: Πρεσβύνω, καὶ τὸ πρεσβύτερός ἐμι: quam in rem haec adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχροὺν - - - τὸ πρεσβύνοντ' ἐμὶ Οὐτὼ γιλαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natus minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Τὸν πρότερον γινόμενον Πολυνίκεν θρόνον Ἀποστρίψκει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio p. 74. v. Ἀρταμίνης, atque ita forsitan

etiam dictus *Iustino*) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶν πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶν: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in Ἰλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀπροβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄπρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶν) Nullam νομιζόμενον litem expiraretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Iorum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gentium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημόκριτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μιν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχη. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. ἰχθὲρὰ Φάλαριν κατέχει παντῶ φάτις. Alià, eàque iucundà figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἱμὸν ὄνομα Μαρτίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτα τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτι) Anno a pugna Marathonica quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis excepit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius D. Pétavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειρσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγειρσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειρσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγειρσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγειρσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliàs ostendi, in στρατιὰν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin. 4.*] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἑωυτῷ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucyd.* pag. 714. WESS.

3. ἐποίητο τὴν στρατιῆς ἔγειρσιν) Ἀγειρσιν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae fil.* dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσίαν, in excerptis e *Ctesia* Ἀράπανος ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεται δυνατὸς παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin. 9.*] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae αἱ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. αἱ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. VALCK.

14. ποιέεσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποιέσκε IV. 78. et ποιέεσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin. 15.*] περικαλλῆς χώρα, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulaturumque gregem perstringit. WESS.

15 seq. χώρα --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios sit alios interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἄριστα διάκειται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. Ἐκαστον τῶν ἐόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκίαν τᾶς φύσεως ἀρετᾶν, ut pro ἀρετᾶς φύσει docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἴππων, αἱ τᾶς αἰοᾶς, et αἱ τῶν ὀπτιλῶν, oculorum. (ὀπτιλλοὶ *Hesychio* restituendum pro ὀπτοιαλοί.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὶς λήρει

πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὄνου· Εἰσὶν μὲν πλεῖ-
στει πάντων ἀρετῇ τε καὶ ἰσχύϊ ἐν Λιπαραῖς. VALCK. — In
Archestrati versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissi-
mo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius:
neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia repe-
ries, modo memineris, (quod nos in nupera editione *trans-*
versà lineolà initio versus posità indicavimus) primum
hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud
fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote
ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Graeciae The-
saliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausa-*
nia lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus
et opum ad sumtus tolerandos inmoderata cupido, ut sem-
per, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.*
lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*,
Ἀλευάω παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον,
et Θρασυδῆιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.)
Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Σέρξῃ ἐπὶ τὴν Ἑλ-
λάδα ἐλαύνοντι Θισσαλία δι' Ἀλευαδῶν προῦδόθη. Postea volentes
etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum
partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. So-*
crat. 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ
Θισσαλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν
Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae viguit
Platonis etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae
Gorgias discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste ini-
tio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid.
ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Har-*
pocr. in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142,
86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν
δοκούντων συμπράξαι τῷ Μακεδόνι. Philippo, nec mirum, no-
biles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia
regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῖς τοῖς ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῖς
τοῖς lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer
Abreschium Dil. Thucyd. 112. His vero connexa pro valde
mendosis Cl. de Pauw putans, προσωφύοντο οἱ ἔχοντες ἀμφοῖ
Ὀνομάχιον, stimulos *Onomaoritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσωρέγοντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* *amplius quid regi adporrigebant*, vaticinium habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθέτης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* διαθέτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpres. Διαθέτης καὶ δημηγόρος iunguntur in *Themistii Or.* XXVI. p. 321. D. Vide *Harpocrat.* in Διαθέσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσωρέγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἐν πλείον προσωρέγοντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur *amplius quiddam regi adporrigebant*, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσωρέγον vel προσώρεγον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσωρέγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφίετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἐν πλείον fortasse ἐν πλείον scripsisse auctorem: coll. *Adnot.* ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰπαρχοῦ τοῦ Πεισιστράτου) *Genuinum* τοῦ Πεισιστράτιδω Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμηνέως, [lin. 17.] pro τοῦ ἑρμηνέως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνέων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἐμποίων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἑμβαλεῖν, et παρεμβεῖναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἐμποιῆσαι, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινὰ ἐμπαισιμύτων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μεσσηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θεογονίαν ἐκποιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. *S.*

19. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδεδυκέναι. *Plato Tim.* p. 25. v. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte *schedae.* *WESS.*

27. οἱ τε Πισιστρατίδαι) Addunt Codices conplures καὶ οἱ Ἀλεξάνδαι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera. *Celeb.* tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. *S.*

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere msstis, quod nectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeef.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. *S.*

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατόν πολλα III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* Pers. c. 32. Ἀχαμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. lxxix. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπὶ κλητὸν) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἑκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλή τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἄθροισις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. Β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐποικίει σύγκλητον --- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσσῃν γερόντων τὸ ταιοῦντων ἀνέμασεν, Ἡρόδοτος δὲ ἐύλογον ἐπὶ ἐκκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλαξε Ξέρξης τὰδε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀτθίδαν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηράς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint secuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπὶ τι etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpata pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσηήματα: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At εἴ τι, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀραβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ ἰσὺν πρῆσσειν ὑπερβῆωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα ἂ διανοῦμαι πρᾶττειν ὑποθῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβῆωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποδόμενος corrigendum I. 107. ὑπερβήμενος τῶν μάγων τοῖσι ἐναισπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερτίθεναι et ὑπερτίθεσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 757. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβῆωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβῆωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποθῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντας, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβῆωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminationis ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγίνετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσας πᾶς Ἀθήνας ἀπελᾶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῳ πυρᾶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικλίνας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἥγουν καύσαν: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρσαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικόμενοι: hic ἀπισταμένῳ, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμέας οἷα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὑμῖας οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετε.) *Dionys.* ὑμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabat] οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέρην ἀποβάαντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰθύνοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι; sic in vicinis, [lin. 38.] ἀναίρηται ἐπ' αὐτίους [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀναίρηται ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπηρμένος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ἐμουρέουσεν) *Dionysii* schedarumque ὁμοιον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta non sufficit orbis, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ ὄρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ καὶ τῆς γῆς ὄρους ὁ θεὸς ἐπαινέσει, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remniscentis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἵτιοι --- οἷτε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton. Cod.* Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσι παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρὴ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶσω αὐτῷ δωρεάν ἢ δὴ τιμιωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμιωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homeric*i hymni in

Mercur. vs. 370. ἦλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in *Herodoti* Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus ait, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443. “ Ipse vero Schaeferus doctissimo *Corayo* se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis *Dionysii* et *Herodoteis* exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer*, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλεύων) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in *Dionysii* Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime *Valerius* IX. 5., inueniens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγλῶσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῖν prae se ferrent, pro reiculo non haberem. Supra

V. 68. πλεῖστον καταγέλασε τῶν Σικωνίων. Plato pr. Lach. τίς γάρ τις οἱ τῶν τοιούτων καταγελῶσι. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὁ μὲν, ἡμῶν, ὁ μὲν in ista Adnot. scriberet: ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν in animo habuerat. Nam et ἡμῶν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὁ μὲν, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum καταγελᾶν aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδίκης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

25. ἐπιάν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 5. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι - - καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρῶντας. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρειῶς κατελάμβανε. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χρὴν δ' αὐτὸν οὐχ ὄπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μητρὶ, ποιῆσθαι πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, ὁ καὶ

σίδηρες πολεμίων δράσειεν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαίρειν ἐπειρῶντο ταῖς διαφοραῖς: postea maluerunt πολίμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, καλλὺν ἴστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχισθαι) Sentio hoc [τούτου, non τούτων] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τούτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτέων ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμην) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim η et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλεῖ γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλέγας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφῆνειαν λεπτομερεῖν καὶ καταλαβαίνειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλαμβάνειν, et ἐπιλαμβάνειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri *ἐκιντρώματα*, sive *gulae scitamenta*, uti praeclare *Casaubonus* in *Athen.* XII. 12. [*Animadv.* Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ φιλήδωνοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάντεις, ἐπιλίανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) *Theocriteis*, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., *Herodoti* verba *Casaub.* admovit *Lect. Theocrit.* p. 273. His *Mardonius* dicitur [*lin.* 44.] ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην: ut *Alexander Macedo* λεήνας τὸν *Μαρδονίου* λόγον, VIII. 142., molliens *Mardonii* orationem, *Vallae*. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) *Artabanus* gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit *Sophistis* materiam: ex *Alexandri* μελέτη specimen nobis exhibet *Philostr.* de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. *Isocrates* in *Panathen.* p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν διαροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἔτερά παραδεικνύοντες, etc. *Dionys. Halic.* II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παραθεῖς κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα. *Quintilian.* Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut *Ovidius* ait. VALCK.

8. ἐπειὶ δὲ παρὰ τρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρὰ τρίψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. *Lydius* lapis τῇ παρὰ τρίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae *Theophrasti* de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus *Arch.*, unde, ἐπειὶ δὲ ἐτέρῳ συγκρίνηται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. *Vallae* Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex *Dionysii* Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παραθεῖς, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρὰ τρίψωμεν ἐτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata *Arch.* lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλω χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλωμεν. Utruncunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Veselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατρίβειν ἄλλω χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρατριβόμενος μολὶβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέροισι ἐχώρησε) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὅν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὅν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὅν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκων sive οὐκ ὅν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia adfirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὅν οὐκ ἀμφοτέρη (i. q. κατ' ἀμφοτέρω, lin. 22.) σφί ἐχώρησει, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήεο) Non displiceret μὴ βούλεο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκίη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὴν θέλει) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. Β'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αἰεὶ κριτεῖν τὰ καλὰ εἶτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν ἕκαστον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περιέστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχῆν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅραξ ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et Valla; parva vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσκήπτει βίβλα et ἐφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦειν, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονούντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Αναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίζει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ εἰς ξία ἐκνίξῃ ἢ Ἀρταβάνου γνώμῃ: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἐὰν φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κνίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίξῃ αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωσ, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerzem VII. 12, 2. ἐκνίξῃ, non anxit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θρονήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατὰ σκηψὸν βέλος πάτερ κεραυνῷ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

κεραυνοῖ indicata sunt. βέλος de *fulmine* dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἔπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαιίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἐστὶ δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῆαν ὑποφάτιες, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν ὅτι [lin. 71.] κατηγορέων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρόντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρόντος κατηγορέων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκρατὴν σφετερίζεται, — — — τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδίκηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιπορνεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὸν τι, sed una voce παρὸν τι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὸν τι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρόντων, ab aliis in παρόντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνῃ) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, alias ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰγίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστεύσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τι καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπτος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἥδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perperurus a Graecis rex erat, nī eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἐμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἥδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὃ, τι δὴ καὶ γίνηται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπιπνόντας ἡμῖας τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνηται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδράς τούτους, τούς τε καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἐμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam διαπύται, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptē hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνηται, si quid autem evenerit mali. εἰάν τι συμβαίῃ, εἰάν τι γίνηται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωυτῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωυτῶ διδόναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὕρισκέ εἰ εὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλινομένος εὕρισκε πρῆγμα. εἰ εἶναι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clax. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodie est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius. post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολέμην ἀπάταν θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προίπας ἀλίξειν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσῃσι videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσῃν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπέξει [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέξεσε. WESS.

5 seq. Φρενῶν -- ἐς τὰ πρῶτα οὕκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονημάτων. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονημώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίνεται. Ἡβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβῆσει τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἔκρητο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὕπνῳ δὲ ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιεύμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτίων ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχῆσιν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδής ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδής γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebeuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλέοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcessendum. Xenoph. Cyr. Paed. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ εὐαῖνον. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδιππον ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλέοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαίνεον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον δὲν ποιεῖν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἐστὶ στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύσματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλλήνων καὶ Μεγάλου Τηλεμάχου δῶρα Dion. Chrys. Or. VII. p. 117. c., ἐπιθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio. sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedisset capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus οἱ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Έργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ — παρ' ἐμοὶ κέρνεται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Έργ. κ. Έμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φημὲν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenus sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv. ad VI. 86.* scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τοῦτίστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατάπερ τὴν --- θάλασσαν πνύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27.* Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cident; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt. [Conf. *Polyb. XI. 29, 9* seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys. III. pag. 44. c.* imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγρυπνούντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. *VALCK.*

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῶν) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην *Codicum* priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadvorsor ad Athen. XIII. 1.* [Casaub. in *Athen. XIII. p. 558. a.*] hoc pro usu excitavit *Thaliae c. 119. δς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι πῶν παιδῶν καὶ ἦσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι.* Clarissime *Euripid. Andr. vs. 6.* Νῦν δ' οὕτως ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφκεν. Sed vide *Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. WESS.*

19 seq. Θεοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἐῶντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸ ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem *insomnium* spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae *adeuntia homines frustrantur*, latius porriguntur, et iterum deinceps. *Errantia sunt et vaga somnia* in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres *Homeri Odyss.* T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἐώθασιν αἱ ὄψεις τῶν ἀνθρώπων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceron.* de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχόμεν μετὰ χειρᾶς) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχουσ, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρᾶς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἃ μετὰ χειρᾶς ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσται) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in *Macrobiani Somn. Scipion.* I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαρίτω ὀπτιμε, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφουθήσει) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis *Graecis* bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam praebebat *Galeus* Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητίον ἤδη ἴστί· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχίως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδόχται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἢ σιδηρίταν ἐπαινήσαι πόλεμον δεδόχται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἤδη ἴημι) Quod sequitur ἢ ἐμὲ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἤδη ἢ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἴημι revocavit, pro εἶμι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in ditione desidero: namque κοῖτον ἐπίετο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] *Σὺ δὴ πῆνος εἰς ὃ* etc. irato bene congruit. WESS.

10. *καταπροΐξαι*) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. *θερμοῖσι σιδήρεοι*) Sic optime Arch. *Ὁβελοὶ σιδήρεοι* lib. II. 135. pristinum non adiuvant. *Σιδήρεα* enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. *Platoni Gorg.* p. 300. etc. WESS.

Ibid. *θερμοῖσι σιδήρεοι*) Scribendum *σιδήρεοι*. Nam ἡ *σιδηουργία*, *σιδηρεῖον* dicebatur; *ferramentum*, *σιδήριον*. *σιδήρεα λιθουργικὰ* habet *Pollux* VII. 125. et *τοιχωρύχων σιδήρεον*. *Suidas*: *Σιδήριον*, τὸ μικρὸν, ὑποκριστικῶς διὰ τοῦ ι. *Herod.* IX. 36. *ἔσενεχθέντος* κως *σιδήριον ἐκράττει*. Quod sequitur [lin. 3.] *Ἰονικὸν ἀμβώσας*, restituendum arbitror in libello de *Syria* *Dea* inter *Lucianeos* T. III. p. 471, 88. pro *θαμβώσας*: illinc receptum fuit in *Indicem* *Graecis inusitatum* *θαμβώω*. VALCK.

6 seqq. *Ἰὰ ἀνθρώπος ἰδὼν ἤδη* etc.) Ubi descripsit ista *Stobaeus* p. 130. cepit multo rectius pleraque *Gesnerus* quam ceperat *Valla*, turpiter hallucinatus in vicinis. *μεγάλα πσόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων*, vel potius *ἰσσόνων*, optime *H. Steph.* interpretatur. [sub *Hessonibus* scripserat *Valla*.] *Ista* proximum accedit hoc *Thacyd.* II. c. 98, 6. *πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπαιον ὑπὸ ἰλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ*, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτελείᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἴκειν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. *σὺ μὲν, ὦ πάτερ, εἴκε τῇ ἡλικίᾳ*. Ibi de patre sene *Macedo* loquitur *Alexander*; hic *Artabanus* fratris filium *Regem* τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἴκειν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶη τὸ πολλῶν ἐπιθυμέειν. Εἴκειν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. *Achilles* *Homero* pingitur ut leo, *μεγάλη τε βίη καὶ ἀγῆνερι θυμῷ* *Εἰξας*, *Iliad.* ω. 42. *Eustathius*, *Istis*, ait, εἴκειν δοκεῖ ὅσα καὶ δισπῆταις ἐγκεινομένοις αὐτῷ. *Eurip.* *Helena* vs. 79. *Ἥμαρτον ὄργῃ δ' εἰξά μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν*. εἴκεντας κάκη *Platoni* restituit *H. Steph.* *Schediasm.* l. c. 23. VALCK.

13. *ἀτρεμίζοντα*) *Bellis supersedentem*; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. *Κῦρον* οὐκ ἀτρεμίζοντα.

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. *Λ. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκινητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωσι μέν.* WESS.

[14. *Ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὁρμή*) Totam istam historiolam quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. *Φοβὴ τις καταλαμβ. θεήλατος*) Illa *φοβὴ θεήλατος*, sed Persas [non Graecos] adflitura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. *Θεοῦ παρὰδιδόντος*) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. *μετὰ δὲ etc.*] Quid sit quod adiciat *evanuisse dein coronam*, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis - ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. *ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη*) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathoniam pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. *σχιδὸν δέκα ἔτησι*, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus, Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennale signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: *πίμπῃ δὲ ἔτι*, volvente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidein hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἐτῶν οὐκ ἐλάσσων δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I, 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar.* *Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) *Arch.* ἀναισιμονίῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis* *Thucydidei* voc. Χεῖρ-) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμονίῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμονῆσαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένων μῆνες εὐρίσκονται ἀναισιμονούμενοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένων εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex *Elephantina* ad *Automolos* profecto; et saepe aliàs apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τέσσαρα ἔτια πλήρεια, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνομένον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμας ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἤνερο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνεταί apud *Homer.* I. c. τελειοῦται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀννομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνεταί· Ἀνόντος· Ἀνωρ· Ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνόις, Φρύγιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1354. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἄρη, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut *Arch.* τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὰν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir *Celeb.* nititur; qui si cogitasset ultimam voeis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἱς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte *Aldus* olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio *Cl. Marklandi* observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πέρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani* Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem *Tzetzae* Chil. IX. vs. 707. *Peneum, Onochoumque* et *Sperchium* amnes *Salambriae* titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. *Sequentia* [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὗται αἱ πᾶσαι, αὐδὲ αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτησι γερόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde *Codicum* plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἑτεραι commode intelligitur verbum εἰσι. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὗται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὗται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἑτεραι. πρὸς ταύτησι γερόμεναι στρατηλασίαι, μῆς τῆςδε οὐκ ἄξια. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et *Reiskius*. οὐδ' εἰ ἑτεραι prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλασίαι: πρὸς ταύτην μηδὲν ἰφαίνοντο, sive μῆς τῆςδε οὐκ ἄξια, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab *Herodoto* μῆς τῆςδε οὐκ ἄξια συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto*, *Raphelius* in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. καὶον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε;) Voculam μιν ex cod. *Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. *Demosth.* c. *Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπε. Sic saepius *Herodot.* T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπέλιπε, defecit*; et *ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἐκείνων ῥεύματα - - ὑπὸ Ξέρξῃ πάντα ἐπέλιπε. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] Φασὶ τοὺς αἰνιάους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλιπεῖν. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλιπεῖν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata* etc. Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eisdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucydid. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἡ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἡ δὲ δὴ λείπει. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25.

Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα etc. S.

5. ὄρεσσαν ὑπὸ μαστιγῶν) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστιγῶν fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS.

— Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστιγῶν διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἵσταν ἀναγκαζόμενοι μάστιγι ἐς πλεῦνας ἐλάσσονες ἴοντες. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάστιγας ἐβράκιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστιγῶν, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. 'Av. III. p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐσφενδόων, ἐτόξευον ὑπὸ μαστιγῶν: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἰστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτιδῶν. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

7. Βουβάκης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάκης, Tzetzae Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei re-dibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ξ. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάμῳ) Unde Valla ἐν τῷ, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύστος [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat Thu-

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυγα, --- τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωναίς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλόφυξον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοιις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώττων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano* de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ διέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρῆτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἐώθασιν χρῆσθαι, οὐδέ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kur. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὤνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* σῆτος πολλὰς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλησεσμένους: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν σῆτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου σῆτος ἦξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια' δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω καθάπερ ἐπιθυμίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόρον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόρον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebatur; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμίζειν et ὑπερισθμίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμός, ad quam nonnihil L. Kiisterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἱλαστρευμένας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνειρύσαι (τὰς νέας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς ναῦς) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἐπειρύσαι κατειρύσαι et παρειρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν νεῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρισκευάζετο (activa notione) scil. *Xerxes, paravit, confici iussit.*] Ὀπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti *Valla*, nec iuncea; sed ex *hyblo* sive *papyro*, quomodo c. 36. et *Eustath.* Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηίοισι) Non repudio πορθμηίοισι *Arch.* fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηία, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. *Callimacho*, *naulum*, *Fragm.* CX. Πορθμεῖα tamen pontones in *Diodori* XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti *schedae*, respicit σῖτον ἀλλασμένον c. 23. unde iustissimum [*lin.* 9.] τὸν δὲ ὦν πλείστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. *Reiskii* coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἐτέρου οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου) Apposite Cl. *Abreschius*, οὐκ ἐλάσσονες ἢ Μαιάνδρου nimirum πηγαί. *Pausanias* [II. 10.] *Corinth.* p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ φηγοῦ, μείζονα δὲ ἐστὶ ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim [*lin.* 13 seq.] ex Cl. *Salmasii* coniectura ad *Solin.* p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὅς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii *Catarractae*: *Marsyae* praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae *Curtii* initio lib. III. verba. Sic fere *Gronovius*, *Salmasiana* utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. *Marsyam* novit *Herodotus* lib. V. 118. qui cum *Celaenis* praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad *Strabon.* XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno *Viro.* De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. *Xenophon* *tem* Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐν τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti *Salmasiani*, τὰ βασιλεια, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim discernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινίων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magnè Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἡ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκήσ) Xenophonti δῆγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀτκοῦ usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ --- Μαρσύω ἀσκήσ ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ --- ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκήσ, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει --- ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νικήσας, --- καὶ τὸ δῆγμα κρεμαῖσαι ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἄκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κελαινίων ἀνατέλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἄκρῃ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σελήνου Μαρσύειω ἄσκός ἀνακρέμαται. Voce ἄκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει, VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) *Stephano* in Πυθόπολιν et *Plutarcho* *Virt. Mulier.* p. 262. Πύθης audit, *Plinio* *H. Nat.* XXXIII. 10. *Pythius Bithynus*, non bene: fuit enim *Lydus* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in *Schol.* msstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho* de *Virt. Mulier.* p. 262, 263. et *Polyaeno* VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνιστε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξυνίοιτε μεγίστοις: sicut *Λυσίειδης* teste *Diodoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰς τριακῶς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum *Nostrum*, *Xerxis patrem Darium* [lin. 9.] ἰδωρῆσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκιάς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. *Schol.* Ms. in *Cod. clar. Pet. Burmanni* *See.* λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσοῦν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτόν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes* *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lineola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in *Edd.* *Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων *Δαρείων* μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεούσας ἐπὶ χιλιάδων: ex *Herod.* *Tzetzes* memorat *Chil.* I. vs. 927. δισχιλία μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν ταλάντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρεικός*, valebat ἀργυρᾶς δραχμαὶς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίαν ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. Dissert. *Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίαν ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refingendi. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεωπούς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msttis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπεδα sive γῶπεδα, *Hesychio* χωρία, κῆςτις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίαν βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθαι τὰ αὐτὰς ταῖσι αὐτὸς ἐκτήσασθαι, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτάσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphel.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commodè restitui poterit: Κέκτησθαι δ' ὁρῶς ἂν ἔχῃς αὐτοῦ ψόγου, Κεῖ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον σέβειν πρέπει.) Μηδ' ὥς κακὸς ναύκληρος, εὐ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ πλείον' ἢτα πάντα ἀπωλέσῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνεχ' ὃν σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐνεκ' εὐσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. εἰς Κολοσσάας, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάας) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voragine semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. εἰς Κούραρα πόλιν) Eandem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίας, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὐρε πλατάνιστον, τὴν κάλλος εἶνεκα etc.) Velut ἐραστῆς, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμῳ πολυτελεῖ, στρεπτοῖς καὶ ψιλῶς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῷ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos, immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθανάτον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῷ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκομένων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπέκτεινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτεῖναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. B. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μελεδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπεμψαν Δαρείῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πέμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχέα, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπτὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitior adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γεφυρεὺν ἐπίμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξύ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σάνιδα προσπασσάλευσαν) Infra IX. 119. Ἀrtaycten σάνιδα προσπασσάλευσαντες ἀνικρέμασαν: id est πρὸς σάνιδα πασσάλευσαντες. Nostro loco πρὸς σάνιδα διεπασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδουν. Hesych. Σανὶς - - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον - - - Ὡς περ κατὶνῳ προσπατταλεύσω τουτοῖ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆξεν ἄχανὴς προσπεπατταλυνμένος, Ἄφῳνος ἄχρῃς ἂν etc. Eiecta voce Ἄφῳνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχανὺς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti Artayctes, praeter cetera flagitia, in Protesilai templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδεσκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδεν παραίνεε: ubi ex Arch. enotatum, ἀθέμιτα βέζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριώτατον: hoc enim ex Mssis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδεσκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον Lucian. Dea Syr. c. 12., ἀθέμιστια ἔργα μηδομένους Manetho II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδεν παραίνεε. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σάνδα διεπασσάλευσαν ex Pass. et Eustath. adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.] τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρουν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγᾶς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura implicatio. Gronovius ἐπικέσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum Valla posuit infligi, quod et ipse Wess. recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθέσθαι Corn. de Pauw, cui, si per Codd. staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικέσθαι et καθικέσθαι eundem praestare usum. Plato Hipp. Maior. p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικέσθαι (nempe αὐτῇ) περιούσεται. Sophocles Oed. Tyr. vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ κεδίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum Abreschius. Conmode, haec dum meditor, in mentem redit Homericum Iliad. E. 748. Ἥρη δὲ μάστιγι δοῶς ἐπιμαίετ' ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit Herod. pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐκίεσθαι μάστιγι πληγᾶς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviusse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli* Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὧς, δεσμά-
μασιν ἤλασι στήσιν - - - καὶ, πέδαις σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῷ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-
buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἀνδρὸς, inquit, ἤκουσα Μῆδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι κ. τ. λ.
VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἥδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Iuvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmate dignum Credidit: ubi Herodotea dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στιγίας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστισται, quod ex *Alex.* Cod. recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στιγίαις. VALCK. — Praeclare στιγίας ex Msstis *Galeus* et *Gronovius*. Conf. *Iuvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δεσπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odyss.* i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti *Xerxes*, illa supra modum admiratur *Hermogenes* pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπερέβαλετο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, ait, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθητὴν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερέβαλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἴσθι δολερῷ τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur *Med.* et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγγυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commode possit referri, voculam cum *Reiskio* suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγγυσαν. Erat enim cap. 33. αὐτῇ τραχὺ ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδος κατενατίσι: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμεώμενοι ἐγεφύρουν τοῖσι προσέκμιστο. Hinc vocem γεφύρας plerique cum *Valla* forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἐτέρην, ex praecedente verbo ἐγεφύρουν in promptu erat nomen substantivum γεφύραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνέει γεφύραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γεφύρας commode admodum potuerat. Quo magis speciosa erat *Reiskii* sententia, intercidisse vocab. νείας, ἀκτὰς aut γεφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζεύξει dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζεύξει τῶν γεφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γεφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem *Dav. Schulz* Vir clar. in *Animadverss.* ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capitis verba, οἱ μὲν τὰ ὕδα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ τὰ ὕδα ἐποίησαν, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γεφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina *Gronovii*, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τῶν πόντων καὶ τῶν πλοίων etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. *VALCK.* — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententiae Viro-
rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐσχάτην τεσσαρεσθ. καὶ τριηκ.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* ὀβverso, cccclx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τεσσαύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. *WESS.*

7. ἵνα ἀνακωχέῃ τὸντόνον) Videlicet ὁ ῥόος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem agebant. Ἀνακαχεύειν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατῆκον, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἐτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssii aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus exspirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀνακαχεύειν lin. 7. ἀνακαχεύωσι maluerit. „ἀνακαχεύειν si ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἰσάστη.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccxl. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentèrent le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρίαις stetisse navas, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Eurino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθλίβεις: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ ῥέον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρίαις, [ἐπικαρίαις puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀνακωχεύη cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellexeris post ἀνακωχεύη, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus; ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόρου ἐπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἐτέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἐτέρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἐτέρης: articulus enim ante ἐτέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides, DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φᾶσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. XII, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: παρ διανυσίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διανυσίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀραίωμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχοῦ: namque series

ipsae tam πέντηκοντήρους quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλοον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκπλοος*, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, quā transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι) Egregia huic loco medela ex Med. et aliis. ὄνοι sunt ares; ὄνισκοι ariculi, *suculae*, sive *machinae tractorii generis*. Galenus Gloss. Hippocrat. ὀνεύεσθαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. ὄνοι γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Pe-tavii ὡν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. inprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόπου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντεταχμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξέγγυσεν, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Planus Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniciētesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος παστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive ναναγμένος, quomodo Mss̄ti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμόν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλείσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπερρώντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρίευσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἳ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν· χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν· χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὗτ' ἐπινιφέλων ἐόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινιφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνεκε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανὴς ἦν,

οὔτε ἱπινιφέλων ἰόντων, αἰθρῆς τε ταμάλιστα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdium obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὔτ' ἱπινιφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrerentur; Quintilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἶπεν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τὸνναντίον δὲ ἦν ἐσήμαινε γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro in-pingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποιέετο τὴν ἔλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχομένην μοι κλυθί, κακὰς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλλῃ· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεᾷ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat. de Myster. δέησθαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδια χαρίζεσθαι, καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παραλύσον τῆς στρατιῆς) στρατηΐης mallem. Prave in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἕνα παρεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Scripserat παρίεναι τῆς στρατείας. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. lr. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηΐης et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηΐης ἀπολελύσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονων αὐτῷ παίδων ὄντων, ἕνα παρεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, Plutarch. ἕνα παρεῖναι (sive potius ἀφέναι vel ἀφίεναι) τῆς στρατείας. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίστασθαι τινος τῆς στρατείας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycurgo memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφίεμένοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίεναι τῆς στρατείας, Herodoto dicitur παραλύσαι τῆς στρατηΐης: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει τῆς στρατηγίης. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praectura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηΐης recepi cum Schaef. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὥτι τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὥτι τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρεφιος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τοῦτέοισι ἀκούσας ἀνοιδάνει: ex quibus Herodoto restituerem τοῦτέοισι ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπεναντία δὲ ταυτίοις) *Stobaeus*, ut saepe, *Ionum* characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus* *Iliad.* i. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti *Herodotei* interiorē sententiā *Camerarius* *Problemf.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego *Codicum* lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλη ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent *Codices*. οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μέσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ὃν ἐξητήσατο, σφάξας καὶ διατεμών, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διεξίναμι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus* *Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθνέων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὺ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθνέων, unde in hanc viciniam conmigravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis *Codicibus* voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὺ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξὺ *Hesychio* redditur ἀναμεμυγμένως: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. *VALCK.*

9. Νισαῖοι καλούμενοι) Quae hic διπλογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παιδ.* VI. p. 162. v. et 168. v. [et alibi,] tum Ἀναβ. I. pag. 247. c. *Harmamaza* carpenti genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκιων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ἀίχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, ῥοικαὶ χρυσταί, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) Pro *Med.* et aliorum *Κάρνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρήνη*, πόλις Μυσίας, Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] Ἀτραμίττειον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπέλιπε τὸ ῥέθρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ ῥέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλιπε sive ἐπέλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ ῥέθρον intellige κατὰ τὸ ῥέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσε) *Palladi Iliacae* Alexander quoque Magnus, Ilium delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσε βοῦς χιλίας' χοαὶς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae* *Iliadi* chiliombe faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοαὶς οἱ Μάγοι τοῖσι Ἑρῶσι ἐχίαντο, id est, ἐνήγισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιά, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμνη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεται) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεται, vel ἐσέπτεται: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatius, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐσέπτεται Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπτεται: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνέπτεται: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπτεται ἐπ' αὐτόν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπτεται Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργιθας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιθίας expectasses, aut Γεργιθίους: sed Γέργιθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίσθ, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποιήτο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προσξέδρη) ἐξέδρη corripbat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προξέδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: Θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Λέσχα. VALCK. — In vocab. προσξέδρη (ut in verbis προκατιζέσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποιήτο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνευσεν) Specie alienam, reversa suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura. Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur Hermogenes pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχοῦ κίχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡ'νῆρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὢν ὡ'νῆρ φρασθεὶς Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant Stobaei pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato Gesneri editio Stobaei ἐργάσαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κεχωρισμένα ἔργα σά, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγῃ πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γάρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. B. Τὸν Ἥλσιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe Euripides, monitore Valckenario ad Phoeniss. vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit Stobaeus, ἐσῆλθε γάρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. ἤμερος ἐπείρεσθαι μοι ἐπῆλθε. Pausan. VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐρίσθαι μοι. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. Demosth. p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. pag. 26. Ἐσῆλλέ με dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλλε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κρεῖττον γέλως ἐσῆλλε. I. 116. τὸν Ἀστυάγην ἐσῆλλεν ἀνάγκησιν αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοοῦντες, --- ὡς ἀσπάζμενον τὸ τῆς συμφορᾶς ᾧ τινὶ ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσιν) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦσοι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἶόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem acrumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Chericus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς εὐθης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίνεται: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γινώσκων. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphorion, Ὡς ζῶ, τί ποθ' ἡμῖν δοῦς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔαρ, in Stob. Serm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

denum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέκων scriptum oportuerit, non πλίξας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio deceptit eruditum scriptorem des *Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet *Ὅτι οὐδὲ ἔστιν ἡδέως κατ' Ἐπικούρου*, p. 1106. F. sic adhibuit *Herodotea*, ut eorum sensum simul pandat: *Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἥδὺ γευομένοις ὧν στέρησονται.* Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γέρονται, leviter gustant, ὧν στέρησονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris malit, ne praebet primis velut labris gustandam, *Herodoto* dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus Caesariensis.* Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνου τοῦς πολεμίους γεῦαν. *Venuste Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδροσύειαν τὸ γεῦμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δεῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὀρέων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. φερέγγυος ἔσται δικῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστατεῖν φερέγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρούρημα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Junge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοὶ οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκων δὴ ἑόντων τοὶ λιμένων ὑποδεξιῶν, in Lexica receptum Ὑποδέξιος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμενοι δεῖξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδέξιμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δεῖξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα* ναυκληρώσιμοι στέγαι* ἀλώσιμον τεῖχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphon-tis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νείμαντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολεμῇ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ θέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et ἐθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὧν ἐθέλησει ἐκτρέψαι τὸ μέθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θιλήσει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλέπομενος displacet. Hesychio κλέπτισθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμεγον, μήθ' οἶα Φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἰσοδόν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρβαροι δὲ, τὴν τε εἴσοδον ἐκεκλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ -- εὐδαιμονίας πληθώρα) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὐ πράττειν ἀκόρεστον ἔφυ πάσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδέοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον Φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αἰδῆ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδόντας παρεισυνάσθαι: id est ἀρρωδέοντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλιστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consullo, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βέβαιον ἀποδέξεις) Inconmodum erit μήτε, cui Gronov. locum dedit, nisi μήτε cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὶ τὸ βέβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦτον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βέβαιον lin. 9. cui cave τὸ βέβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βέβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur κῶς χρὴ, (non πῶς χρὴ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi κῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρὶ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βέβαιον est; nam, qui τὸ βέβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅκως pro κῶς correxi; rectius forsitan facturum, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμησι ἰχέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ) Ex Med. dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίησι καὶ σὺ, novator [sic Herodotum adpellare amat Valck.] fortasse posuerat pro ὁμοίησι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοὶ, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. ἡ πεπωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἰλύς: pro τῇ ἰλύι: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὕτως ἤχῃσι καὶ κιθάρα κρουθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουθεῖσῃ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budaeus in Comm. Ling. Gr. p. 483. Pausan. praeterea p. 52. εὐδ' ἐμοὶ φαίνεται ποιήσας Σκῦρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλοῦσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene ceperat Fr. Sylburg. in Praef. ad Lect. p. 932. Budaei observatis quaedam adiecit Duker. ad Thucyd. p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτειντες) Ad huius imitationem his terve κίνδυνον ἀναρρίπτειν dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν ῥίπτειν Euripidis est in Inone vs. 24. saepius ῥίπτειν in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παρβόλως ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῦσθαι περὶ τῶν ὅλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyaei; ἐκκυβεῦν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, Polybii. VALCK.

22. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, Herodoti Xerxes, μεγάλα, inquit, πρήγματα μεγάλοις κινδύνοις ἐθέλει καταίρεσθαι. Male vulgatur in his apud Stobaeum καὶ αἰρέεσθαι: bene cepit Portus. Eurip. Suppl. vs. 759. Φόνῳ καθαιρεῖσθ', εὐ λόγῳ, τὰ πράγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταίρεσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μέγαλ' ἐπινοίας

καταρθούται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέϊται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi *καθαίρειν* (ionice *καταιρεῖν*) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sunc et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, *καταιρεῖσθαι τὰ πράγματα* (nisi *prorsus καθαίρειτ'* ibi activā forma, non *καθαίρεσθ'* legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, *καθαίρειν ἀγῶνα* est *peragere*, (feliciter) *conficere certamen*. Idem *Plutarch.* de *Cimone Athenicensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, *ἡμέτερά μιν δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα*, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 35, 5. *ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συγκαταίρει*, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. *Φερόμεθα πορευόμενοι*) Dubites, utrum optes, hocce an *φερόμενοι πορευόμεθα*, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] *καὶ ἔθνος, τούτων* [non *τούτων*] τὸν σῖτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. *γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον*) *Τούτων* vel *τούτου* legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendum censet: τῶν ἄν' κου ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τούτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. *πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι*) Sic *μῆκος* ἐκτεῖναι λόγου scripsit *Aeschylus*; *μείζον' ἐκτεῖναι λόγον*, *Sophocles*. VALCK.

8. *ἐπὶ τοὺς πατέρας*) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Illiensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. *Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet*. Indidem *Themistocles*, "Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαιον

καὶ τοὺς πατρῆρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum l. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖν) Puto Vallam habuisse βαλεῖν, ὡς βασιλεῦ, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὡς βασιλεῦ, καὶ τόδε ἐς θυμὸν βαλεῖν. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso l. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχομεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta Galei suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. vs. 599. ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Aretaeus Cappadox Morb. Acut. l. 1. fin. τόδε μίντοι τῆς λύσιος τῆς νόσου γνῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ εὐ τε scribatur, caussa defuit. περιγμάτων vocabulum in his reticere, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε Reiskius τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σεῦτα) Iustum probumque Diodori XIII. 96. καὶ Δέξιπποι ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας Arch. et Vind. scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνέλεξα sua in sede durare, nisi scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. WESS.

8. ξυγνόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam H. Steph. adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii σπεύδει: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. Eurip. Hec. vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὺν σπεύδων ἀγαθόν. Phoen. 585. δύο κακὰ σπεύδεις. Troasin. 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. vs. 161. Herod. l. 208. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. Thucyd. p. 404. μενθάνετε καὶ σπεύδοντες. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. Soph. Elec. vs. 253. τὸ σὺν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοῦμόν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῶν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπι-
διτε, studetis. S.

13. τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δαυὶδ μέγα τι χρεῖμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι πρε-
τάγματι δι' θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἱερῶν ἐπι-
στατεῖν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾶν, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniël. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII.
p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχετε: Dii qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχων
est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν ματρὶ πο-
λυκλήρων Ἑφουραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scholiis εἰληχέναι. Eid. VII. 103. Πάν, Ὀμόλας ἱερῶν πέδον
ὅστε (ῥογε) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λή-
ξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic le-
gitur Λογγεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογγεῖν,
εὐμοιρεῖν. Μοιρολογηῆσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρ-
σίδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελογχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνῦντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus στορνῦντες, fortasse ob Strabonis τὰς
ἁδοὺς στορνῦντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch.
μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto au-
tem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. XXI. 8. Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. prae-buit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνῦντες edd. Equidem
στορνῦντες hoc tono scripsi cum Schae-f. et nostris membr. F.
Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλέουσι) Ex
Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad *Suidam* verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶκινάκην καλέουσι, uti τῶγαλμα, τῶλθεις alibi, aut τούτω δὲ τῶκινάκει lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἁλῆν ἀνατίθεις κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des *Essais de Critique* p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; scro nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut notem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὡ Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεῶν νομίσαι Ξέρην τὸν Δαρείου. Indidem Deelamationi XXI. Libanii p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπίταις, καὶ τριῆρσι θάλατταν καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριῆρσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontina Ἑρέξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ῥψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. e. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat: Sumsit hinc poëta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia commutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θειῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Erigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίας ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώσας πάσαν ἡπείρου πλάνα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἡπείρου στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαινεν ὁ Ἑρέξης μετὰ πάντων τῶν ἰαυτοῦ. μάλα γὰρ, inquit, ἐσμίκρυνε τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μεγάλῳματι represit Aristides T. II. p. 318., συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπῆν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel πανταίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. πελταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. e. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., τὸν Ἀχιλῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus Prometh. vs. 774.* Ἡ δ' οὐκ ἔτ' εὐξέμβλητος ἢ χρησιμώδεια: pro quo in *Choëph. vs. 168.* εὐξέμβολον τὸ δ' ἐστὶ. *Iones λαγὼν malle*, dictum superius. [ad I. 123, 16.] WESS.

Ibid. ἄρκος γὰρ ἔτιτε λαγῶν) *Λαγὼν* suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Mar.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athos* viz tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium; tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem viz tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athos*, ut puto, peperit sciali additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαυρότατα) *Magno fastu superbiaque.* Ἀγαυρός *Grammaticis* αὐθάδης, ἐνδοξος, κυμψός, ex *Hesiodi Theog. vs. 832.* Ἀγαυρίαμα, ἔπαρμα, οἴσις. Ἀγαυριᾶν, τὸ μεγάλας γαυριᾶν καὶ ἐπαύρεσθαι *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius Vit. Maximi Phil. p. 100.* de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Ad-Nostri lib. VIII. 140, 1.* et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θίειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod. IX. cap. 36.* vid. *Clar. Wess. Diss. Herod. p. 129.*, *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἰωῦτοῦ*, *Gataker. Diss. de Stylo N. T. cap. x.* Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἰωῦτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent. IV. Prov. 85.* Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran. vs. 193.*, quando scripsit: Εἰ μὴ νειανυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth. de Cor. p. 183.*, λαγῶ βίον ἔχει, δειδιῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγίσεσθαι προσδοκῶν: habet et *Dion Chrys. p. 611. d.* vid. *Hemsterh. ad Luciani Somn. p. 15.* Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod. Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφῆναι. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. l. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χῶμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολὰς, recte Palmerius Δερίνος, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τεῖχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τεῖχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τεῖχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέρρειον τεῖχος, Ἡραῖον τεῖχος, Ἀθώνιον τεῖχος, Γορδίου τεῖχος, Gordiutichos, Livio. Picrum castella, τεῖχεα τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεὺς ἐνδιατάξαι) Qui corrigebat εὖ διατάξαι, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἐνστρατοπεδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐναριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reiicula non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit, et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμὸν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valckenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mihī lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodē vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὺς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγαγόντο ἐς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες ἐς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συναξάντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον. In his συναξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. Τψ. p. 232., τὸ γλωττόκομα -- οὐ μόνον καλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δαῖμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνήγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συνηγμένοι apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. *Herodotea* respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον Φησὶν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ καθ' ἓνα μετῶν λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδρον τεῖχος, οὐπὲρ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. VALCK.

5. ἐξηρίθμησαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihī: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τοῦτω τῷ τρόπῳ ἐξηρίθμησαν ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διάτασσαν, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, eirculum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἕσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. WESS.

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῆ εἰς εὐσίβειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Iuliani Imp.* αὐχὴν ἀπωγής, cervix minime firma,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύκνημός τε καὶ ἀπαγνή καὶ ἀσθενής, quippe corpore *haud bene compacto*, in Laërti VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται ἐς τὰς μάχας. καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβασίαι non erant πεπηγυῖαι compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eandemque sententiam Portus intelligebat *ex solida materia firmaque compactos*, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πήγνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque εὐπαγής. Recte vero Wesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρταις, αἶτ, ἔξῃν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βρασιεῖς ἐχρῶντο. -- τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπτυγμίνην καὶ προβάλλουσιν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum *oultu* memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Institutī Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κιθῶνας χειριδωτοὺς ποικίλους) *Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica*, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐντὸς θώρακος εἶχε χρύσειον λεπιδωτόν· κατ' ἐπερθε δὲ τοῦ θώρακος κιθῶνα φοινίκεον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod *lorica κιθῶνος* in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρακος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φοιλιδωτόν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, *loricae excidisse mentionem*, fuisseque primitus χειρίδ. ποικίλους, καὶ θώρακος λεπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum Pavo ἰχθυοειδέας, et ad κιθῶνας referre. WESS.

4. λεπίδος σιδηρέης ὅψιν ἰχθυοειδέος) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249.*, ut horum adeo *κινῶνες χειρῶντοί* fuerint *λεπιδῶντοί* vel *φολιδῶντοί*. *Herodotus* tamen infra, de *Masistio* loquens interfecto, τὸν θῶρηκα et τὸν κινῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐνθὺς θῶρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδῶν, κατύπερθε δὲ τοῦ θῶρηκος κινῶνα φοινίκιον ἐνεδύκει. In eundem sensum *φολιδῶντὸν* dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. f.* ὅστις ἀν' θῶρακ' εἶχε φολιδῶντὸν, ἢ δράκοντα σσιδηρωμένον. Eiusdem originis voces *λεπίς* et *φολίς* [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammæ *λεπίδες*, serpentium *φολίδες* dicebantur; quod vere monuit *Brissonius. φολιδῶντὰ δράκοντια* dederat *Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀρταῖοι) Vide *Steph. Byz. voc. Ἀρταῖα*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoxerxes, Artobazus*, et similibus, subinde in his *Adnotationibus* monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσεύς ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. *Graecanicam de Persicorum regum origine* fabulam attigit etiam *Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturae habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c. [p. 525. d. ed. Cas.]* exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέοντο δὲ πάσαι - Ἀρείοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρείοι sive Ἀριοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 3. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. *μισρηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγεληφόροι saepius, *σειρηφόρος* III. 102. et *μισρηφορτείν* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odys. K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam Arch. *ἑτεράχαιο* [lin. 11.] idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἑσσεάχαιο, ἀντὶ τοῦ ὠπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. *ἑτεράχαιο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἴνδοι ἑσσεάχαιο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἑσσεάχατε: et cap. 86. Hesychius: Σεσάχθαι, ἑσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ ἡ καθόπλις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκεια τε κράνεα*) Restitutum est vocab. *κράνεα*: nam *χάλκεια*, solitarie posita, quid erunt? Ἀπ ποιήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque *κράνεα*, galeae; quae possunt profecto varie implicari nectique, *πλέκεσθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκκλίοντο Σύριοι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. R. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις* ἐς ὃξυ ἀπιγμένας) Ubi habentur οὖρα ἐς ὃξυ τὰς κορυφὰς ἀπιγμένα, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπηγμένα: nostro loco si legeretur ἀπηγμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requiret. κορυφή οὐκ ἐς ἄγαν ὃξυ ἀνηγμένη est in Pausan. IX. pag. 786. εἰς ὃξυ συνηγμένης τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συνηχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κύρβασις ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacutē apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et

Τιάρων dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum *cyrbasiae* πιπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmæ, rigidae; coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. αἰθίνας σαγάρεις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et αἰθίρη eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti *Withthoni* fratres ad *Mosen Choronensem* in Praefat. monuerunt. Neque occultum *Corn. de Pauw* fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καί ἀσπίδας καί σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino *Var. Lect.*] Ἀμυργίους [lin. 8.] tutatur *Steph. Byzant.* WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis *Polyaeno* narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. *Demetrius* περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) *Laurentiū amictum e lignis* exhibant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus factō, sicuti hunc usque in diem. *Arrianus* Ind. cap. 16. ἐσθῆτι δὲ Ἰνδοὶ λινὴν χρέονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut *gossipion*, aut *xylon* Graeca. voce. *Plinius* Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui *gossipion* vocant, plures *xylon*, et ideo *lina* inde facta *xylina*. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 5.] ferri potest ob σίδηρα *Aretaei* Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεῖοι) Ibidem Ἀρεῖοι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀραταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρτύβιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀραάνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύρας) De σισύρη et σισυρό-
ραις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. ἑμάτα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset
ἑμασι βεβαμμένους ἦσαν ἱμπρεπίς, vel διαπρεπίς: sic c. 83.,
χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud
Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχν' ἐπακτιστον γένος Πρέπου
ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσιν,
et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur, Ut
splendida vestis ἱμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illa
dicitur ἱμπρέπιν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ παρ' αὐτοῦ ἐνέ-
πρεπε τῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III, p.
286, 2. Γυναικόμεμοις ἱμπρέπεις ἰσθῆκεσιν: quibuscum Euripi-
dis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef.
Moer. pag. xliii. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect.
et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρίου) Mirum
mi huic, ut feliquis Darii filiis, matris nomen histori-
cus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσα-
μένης, T. I. p. 119. B. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum
Xerxis audit πολὺ κράτιστος τε καὶ δικαιότατος: altero, filio-
rum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui
cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur
Ἀρταβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutar-
cho est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ
τῆς Γαβριέω θυγατρὸς? ut Ἀρταβάζης infra dicitur cap. 97.
VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρή,
vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit expli-
caturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias
iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Il-
lud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et
alios nonnullos legitur, Ζειραὶ χιτῶνες ἀνακρολαμμέναι: do-
cente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακρολα-
μμέναι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα πάλιντονα) Arcus omnes πάλιντονοι quum sint,
iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse
singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δύο τερα μέρη
κλινόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in
Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πρε-

ἄρκαι, habiles in Latinis Vallae, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰν, ad dextram adpensi: equidem περιδέξαι novi, non illud. Dubio exematum nunc omni in τοῖς τοῖς οὐκ ἔστι, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Πολύτην non fugit. Certissimum etiam ἐναμύναι, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicatum. WESS.

3. ἀνορέας ἐναμύναι) Sic optime Gronov. ex Med. ἀνορέας ἐναμύναι scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνέσθαι; Corantus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρὰ δὲ ἐν ἐνέσθαι; Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παρὰ δὲ ἐν ἐνέσθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνέσθαι verius est. παρὰ δὲ ἐν ἐνέσθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag. 283. 43. non ἐνέσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐν οὐκ ἔστι; atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. ὀρθὸς μικρὸς) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Quae quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μικρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικρὰς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικρὰι dicantur.] Δόρυς μικρότερος χρωμέναι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mesti obstarent, in partes ire possem. Lapis aculeus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeorum סמיר Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἦρχε Ἀρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persis plures Arsames; qualis Plutarchi, Artax. pag. 1026 fin.; Antigoni Carystii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Maasvi-cus cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in minoribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hy-staspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostrò: his inter du-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur Aeschylō Pers. vs. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyaei Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur Ἀμασις, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana Med. VALCK.

[14. εἰ κ' αὖ] εἰκοὺν scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰοῦν et Βουροῦν dixit Noster, a rectis casibus Ἰῶ et Βουρώ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδέα contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. δῖξοι γὰρ δὴ ἐστρατιῶντο) Veterum persuasio de Aethiopibus Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homereo Αἰθίοπας, τοὶ δρυθαὶ δαδαίται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi Aethiopes rectā et promissā erant comā, ἰθὺρτριχες: Afri εὐλότριχες, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et Arriani Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδος Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in Aeliani Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἥσαν ἔχοντες) Culte codices pauci σκυτίνην ἥσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae *Sanctius* Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad *Diodori* lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κρῖνα πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 5. ibique *Wess.* et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυεῖς) *Idem* c. 86. Αἰβυεῖς, et lib. III. 92. Αἰγλοῖ, sive Αἰγδοῖ, uti *Mssti*; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδυνοὶ bene habent; [conf. *Var. Lect.* I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque *Gronov.* lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis *Gobryes* *Gobryasque* multo est. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκευὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγεις) Conveniunt. Βρίγεις et Φρίγεις Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen *Arch.* et *Pass.* scripturam obtrudi. Βρίγεις hinc clarissime *Steph. Byz.*, et de *Mida* *Conon* Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ἦμισι, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγίσης τῆς λέξεως, μετωνυμιασθέντας. *Plura* Cl. *Holstenius* ad *Stephanum*. Ceterum σύννοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud *Strabon.* VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες olim edebatur, utrobique Βρίγεις ex *msstis* posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in *Var. Lect.* ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπήϊοι ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. *Steph.* χρόνῳ ἔσον Εὐρωπήϊοι ἰόντες σύννοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, ἰούσα παιδείας, -- εὐνδρός ἐστι. cap. 147. ἦν δ' Θήρας οὗτος, γίνος ἐὼν Καδμείος, -- ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τρυτίων -- ἡ Θεσσαλία ἐστὶ, ἰούσα κοίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήονες ἐκα-
 λύντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου ἔσχον
 τὴν ἰπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
 nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
 Scholion in Hom. Ἴλ. γ'. 401. Μηνίας Ἀυδίας λέγει Μήονες
 γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, ἔτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
 ἄστρου, (lege Ἄτρου,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
 c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis
 Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρου scribitur, sed perpe-
 ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίαν spectat, vide
 Var. Lect. S.

5. ἀκοντίσται δὲ ἐχρέωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus
 cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντισταὶ Μυσοὶ
 Aeschlylo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηνοὶ Eustathio in Perieges.
 vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque
 Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπηνοὶ et hñc, [lin. 7.] si qua ne-
 cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζεῖρας) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νευρῶν delectatur
 Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
 neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
 careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
 derint structuram, νεβρούς, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari.
 Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιμέναι ἐν
 τῶν νεοδάκτων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
 in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
 Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
 stigavit ad Euseb. Chron. MCLV. WESS. — Quod πέδιλα in
 Graecis nostris penacutē scribitur, id ex ed. Schaeef. pr. in
 nostrum exemplum irrepsit: πέδιλα oportebat, ut habent
 aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοΐνας εἶχον
 etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis
 eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
 praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
 descripserat ante accuratatione. Et talia de iisdem iterum?
 Immo vero ἀκίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
 praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
 animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
 Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinationo. Προβόλῃς λυκοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκούγνια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτήδεια in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti aliās, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, Animadverss. Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δὲ λυκεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετεξέτερας λύκων, quidni Thraces Asiatici προβόλους habuerint λυκοεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. v. π. ἀκούγνια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur Ναξιοεργής κάνθαρος, κλίνη Μιλησιοεργής, et τράπεζα Ἐννιοεργής. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκεργίας, [λυκοεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit λυκοεργίας, ἵν' ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in λυκοεργίῃς. conf. Index Thesauri *H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλῆες δὲ οἱ Μηόνες) Alibi Καβαλῆες, [III. 90, 6.] ex Lydis propagati, eaque propter Meones. Μοχ Λατόνιοι τε καλέμμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes,] ut a Cabalensibus, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in Καβαλῆς, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. d. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χερᾶσμιος) Cupide ὁ Χερᾶσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χερᾶσμιος, aut, si malueris, ὁ Χορᾶσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot.* T. VI. P. I.

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀνὴρ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνάσπαστους καλεομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parcus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei* ἀνάσπαστοι, *Paeones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεσθαι εἰς Ἑρυθρὰν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένεα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ξέρξης δὲ ἐπὶ τούτῳ ἀνεψιοί, in positione dictionis concordat c. 5. ὅς τ' ἐξέρχεται μὲν ἀνεψιός, Δαρείου δὲ ἀδελφεῆς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βίηθεις [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μιωθεῖς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μιωσαι, deportare, Μίωσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραίρητο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ex lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραίρητο significat *captus erat*: hic vero *electus erat*, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀπαίτητο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ τὰδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, ἢ τις αὐτῶν ἐξέλπει τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεὶς ἢ νόσῳ, pro βιασθεὶς in Arch. βιαθεὶς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μειωθείς. Numerus certe dici potuit μειωθείς, imminutus; forsitan aliquis θανάτῳ μειωθείς ἢ νόσῳ, morte minatus sive morbo: μειωθείς, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλόν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis habebat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πρῶτος αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἰσοστάτο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta πρήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus; et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 15. γυνήκεσι ἔχοντο ὁμοίησι καὶ εὐ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ εὐ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σείρησι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ζυρήσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζυραὶ in amiculorum genere, in consentis funibus σείραι. Σειραῖος ἱμῶς Polluci I. 148., σείραιος funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἱαντοῦ ἱερατοῦ ἀφελήσεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpretes trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχοῖνις ἀμαρτίας. [Notus etiam σιραῖος ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Ivon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarrii*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. *Thucyd.* VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος δολοῖς βρόχων ἔρκεισιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155.; et *Aeschyli* ex *Agamemnon.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor *Euripidei Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ' αὖ τῆνδε ἐς ἄρκυν ἦγαγες χρήσας, nec *Aeschyli Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantius utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἐρκεσι, δρυτοῖς, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκυες. τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemnon.* *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribi-que ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσεισθαι et ἐμπαλάσσεισθαι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Ἰλ. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι; ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέραι,) Φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξαι, ἐμπλέξαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπὸ σφαίτων αὐτοῦς ὡς πολεμίους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ) *Vide paullo ante*, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτῶς Κασπίοι) *Caspium* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius. Iunguntur *Paricanis* c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἄριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Mssti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λαιπομένας servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἦσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ὠκύτεραι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεισι.) Malunt συμφορῇ περιέπεισι ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορᾷ περιπέπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπρακῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπεισι malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise dammandum.] Φαρυγῶχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεισι ἀνέθλητον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεισι ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπεισι ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπεισι δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπεισι, velut altero longe usitatius, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνέθλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὃ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοισι - - συνήνικε ἀνέθλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἰπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἐθίλει, id est ἀνέθλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσιν καὶ τοῦτοι συνταράσσουσιν, quae, καὶ βραχὺν ἴοντα, μακρὰν δακτεῖν εἶναι ποιεῖσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὡς ἤθελε, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino εὐν τοῖσι γούνα. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποτάμνοντες εὐν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In conmissura, interpretatur Gronov. qua femur eruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 163. ait, in posterioribus cruribus, σκέλεσι, quatuor habere illum γόνατα, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἐντὰ καὶ δημοσίαι καὶ χίλια) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in *Julian.* p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἀσπίδας δὲ ἵτρως οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵτρος umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii σιδηροῦν σιάλωμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltâ protegebantur: Πέλται, ἀσπίς ἵτρον οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7 seqq. αὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitringa, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistaeosque eodem censi. Recensentur in posteris Mitraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. II, 22. et Amos. c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitringa

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνεια χηλευτά) Scholion *Pass.* πλεκτά χηλευτά re-vocat mihi ἄξινας σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνεια πλεκτά c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνεια χηλευτά. πλεκτά ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallae* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρυξ λιθοξοικόν ἐργασίον, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱστολάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσισάχατο, et ἱσκεινάδατο, pro ἱσκεινασμένοι ἦσαν, et ἱσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσκεινάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστολάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἦσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στέλλειν· Στολιδούν· et Στολίζειν· στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱσκεινάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2-4. εἰλίχατο μίτρησι οἱ βασιλῆες etc.) De Regibus Cypriis bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogitans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιτάριας, reliqui gestabant *cidares*, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. *Tunicas* Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, *regibus* negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus. τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πρὶν Ἑλλήνας. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηνέων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηνέων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισηῖα --- ὠμοβοίης πεποιημένα, καὶ κιθῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionici sunt βοή et ὠμοβοή, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμοβοίης et ὠμοβοίνος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοῖνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γέμει habentur δασύων βοῶν ὠμοβοῖνα, Mstus praebet ὠμοβοῖνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. i. pag. 433, 16. φησὶ περὶ τινων καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισηῖα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοῖσις πεποιημένα. Fiebant autem λαισηῖα ex ἀκατεργαστων βοσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοίης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισηῖον, πρόβλημα χροῖος, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Παμφύλιοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος φησὶ, ὅτι Παμφύλιοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέσματα etc.) Parui Msttis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον κιθῶνας, spernerem? Paene etiam ἐστιθάνωντες, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγιάλις) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιάλις. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιάλις detegens. Falsum namque, πρότερον εὖς Ἴωνες, post dein Αἰγιάλις adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valekenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰς δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων) γεγόνασιν, καὶ Ἀπατεύρια ἄγουσι ὁρτὴν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ προτανηίου τοῦ Ἀθηναίων ὁρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἰώνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insularis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὑπὲρ δὲ Ἰωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δωδεκά πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chios

cuit tamen Μίτρεβαλος, quod Phoenicum nomen apud *Ioseph.* I. contr. Apion. c. 21. *Syennesis* apud *Cilices* titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti *Gorgus*, sic adpellabatur *Chersis* filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- θάῤυμα ποιεύμεθα) Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. r. 873. E. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. A. Herodotum, Ἀλικαρνασσεῶν παραχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντες μετὰ τῆς γυναικωνίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat *Artemisia*, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta Harpocra. ἡ μὲν πρώτη (γένονε) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμιος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia Nesselr. paucis enarrat Polyae. VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος γεννέω) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in *Suidae* Πανύσας, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυνδίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo *Dio Chrys.* Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eodem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. C. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυνδίων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Gois* et *Nisyrus* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad.* β'. 676 seq. Νίσυρόν τε καὶ Κῶν, νήτους τε Καλυνδίας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡδ superne litera γ ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυνδίου indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νᾶες παρεχόμενῃ) Naves illae quinque, ab *Artemisia* praebitae, augebunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, *Φωίη*, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodoto, constans ratio durabit. *Εὐδοξοτάτας* [lin. 13.] improbasse ob rariorē eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. *ἡρεθμῆσέ τε καὶ διατάχθη ὁ στρατός*) Utique *ἡρεθμῆσθαι* malles cum Schaeef. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. *ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζόν*) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. *οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλειπε*. Addiunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abiectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) *typothetae* mendam, *αἰγιάλον* pro *αἰγιάλου*, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. *ἀπογραφόμενος*) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέργραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφειν: rarius simplex γράφειν, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. *αἱ οἱ πολῖται ἐγράφαντο*, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. *οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢ νόμους καλοὺς γράφονται*. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. *ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφόμενοι ἕκαστα*, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. *adnumerata ipsi exscripsimus*: malim interpretari, *adnumerata adnotari curavimus singula*. In Demosth. p. 50, 19. *τριήρεις κατασκευάζεται καὶ ναυτοίκους αἰκοδομεῖται*: recte Ulpian. *Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ*. Apud eundem contr. Mil. p. 323, 30. *τοὺς στεφάνους, οὓς ἐποισάμην ἐγώ*: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνεχώρησεν interpunxi monitu Porti. *Μέτωπός*

in *navium* ordinibus, quando *obversis* in *hostem* prorsus procedunt, apud Schol. *Thucyd.* II. 90. aut *aequata serie* stant. De carris, hosti *aequatis frontibus* obiectis, τὰς ἀμαξὰς μετωπὴδὸν στήσας, *Procop. Bel. Vand.* II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρκτον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem *Seneca de Benef.* VI. 51. quae Regi secundum *Herodotum* VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant *Plutarchus*, *Iustinus*, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit *Herod.* VII. 3. qui propterea *Suidae* dicitur (in Δημάρκτος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοι σε ἰδὺ τι ἐστὶ ἰσχυρῶσαι τὰ θέλω, aliquoties expressit *Pausan.* VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud *Plutarch.* de Musica p. 1141. D. *Pherecrates* Comic. τοὶ κλύειν, Ἐμοὶ τε λέξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἔόντες ἄρθμοι) *Heresbachii* μὴ ἔόντες ἀρθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis *Laur. Vallae*] sive corruptelam verius, *P. Leopardus* Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀρθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἔόντων ἀρθμίων IX. 9. *Theognis*, Οὐ ποτ' ἀν' ἀλλήλοισι ἄρθμοις οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere *Franc. Nansius* ad *Nonni Paraphr.* Ioan. c. XIII. vs. 157. et *Barnesius* in *Hymn. Homeri Mercur.* vs. 521. *Bern. Martini* imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινὴ διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper *Cel. Hemsterhusius* ubertim ad *Callimachi Hymn.* Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepidē convertitur in ταῦτα λεκτὰ, ea dicenda erunt, etc. a *Cl. de Pauw*; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λέξω ταῦτα, πεισθήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta *Stobaeus* p. 90. πάντως κειμέναι ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπιιδὴ με ταῦτα λέγοντα κειμέναι ἀληθινὴ χρησασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξεις) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὸ σὺ ἀλώσεται: quandoquidem. his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κότῃρα ἀληθείῃ χρησόμεαι πρὸς σέ, ἢ ἡδονῇ*; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia; nihil ad veritatem; *πρὸς χάριν*, sive *πρὸς ἡδονὴν λεγόντων*. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: *Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῇ λέγω, ἢ ἐκλήρ' ἀληθῇ, φράζε'* σὴ γὰρ ἢ κρίσις. Grotius: Rigidumne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post *ταῦτα λέγοντα*, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. *ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος* etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen *ταῦτα* adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed *τάδε*, haecce; quo pronome uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit *ἐλέγε τάδε*, facile credi potest, nunc variandi caussa *ταῦτα* pro *τάδε* positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi *κλεινὴς ταῦτα λέγοντα*, et comma post *λέγοντα* poni; tum deinde in eisdem membr. F. *τά* sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more *τά* pro communi *α* poni. S.

4. *πενία μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι*) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. *οἱ φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι*, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. *Σύνεστι* non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, *συγῆναι κόπον, εἰκουρίαν συνεῖναι, γεωργίαν, πράγματα* etc. Ceterum *αἰεὶ κοτε* vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta *αἰεὶ κοτε*: *σύντροφος σύνεστιν*, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: *ἀρετῇ δὲ ἱσπακτός ἐστι*, id est *διδασκτόν*. Opponuntur τὸ *διδασκτόν*, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: *Ἄ δὲ μέλιτα φύσιος ἀγαθὰς πλεῖνα δωρεῖται φύσις. Δημοκρίτι: Πλεῖνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-*

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πινία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attingit: Plautus Stichi I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῳσι ἐξιστρατ. χίλοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lacones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. οὐ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἕλληνα, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὦν ἰθαλῆσαις. WESS.

10. σὲ δὲ γε δίκαιον εἶκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. sperniquē debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν τε, καὶ δικοσίων τε, ἑκαστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ δικοσίων, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, σὲ δὲ γε δίκαιον εἶκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. εἶδος σὺ, quod Mssitis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῖν περὶ ἓνα ἑκάστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum putat: πλεῖν παρὰ ἓνα ἑκάστον γινόμεθα ἢ χίλοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπερ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦν, Πάλλας κεν δεκάδας δυνόιατο οἰνοχόοιο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congrediamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulæ περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sio quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἱκίων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀναιμένοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησίς σὺν νόῳ χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὐτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster l. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἕκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut δὲ Ἕλλ. ἕκαστός φησι, aut οἱ - - φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὦν τοι Ἕλλ. ἕκαστός φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγένοντο - - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - - πᾶς τις (id est ἕκαστος) προθυμώμενος καὶ δειμαίνων Εἰρήεια. In his, οἱ φασὶ ἕκαστος Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postreimum ponitur pro ἀντάξις. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video

Herodot. T. VI. P. I.

Z

quid obstat quo minus dein cum eodem ἕκαστος verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demareetus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέφαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἔων φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀποβλυσθαι, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper eos ex acie fugere, --- sed iubens ut etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, --- sed --- ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaacs p. 80, 44. νόμος οὐκ ἔα τὸν τῆς ἐπικλήρου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας --- κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κελύει. Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἔόντων ---, ἀλλ' ἀναιρεῖν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύειν μὲν οὐκ εἶα --- sed τριήρη --- ἄπλουν ποιεῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. Κωλυόντων γαμῖν, ἀπέχσθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλυγασφικόν, --- ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, φλυσιεῖν πολλά, σιγαῖν ἰθὺλω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά φλυσιεῖς, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior deficit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγαῖν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω διδύκπται γένεσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἥδη ἵημι ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴστε οὐδὲν, ἢ οὐ τολμαῖτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρίω, *ergo ego rem proferam*. Conmodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἄμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) *dehinc verba facere supersedebo*. Post τοὶ δὲ olium incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγαῖν referretur ille dativus pronominis: *comma* istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiuscemodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἐτρέπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἐτρέψας. Nihil hic simile: *versus in risum rex est*, sive, *semet vertit*, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quominus ἐτρέψατο ex proximis intelligamus?] Ὁρῶν ποιῆσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Εἰρήνης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascae* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae possunt, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζιν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui soli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελεῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλους φέριν, τάλας, Σῖγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS. CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μῦνον etc.) Bogen eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούγην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούγην vocat; Pausanias (VIII. p. 614. extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Bogen inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνεῖναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Iuxta Herod. fecit illud Bogen, ὡς οὐδὲν ἔτι φοβεῖται ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinam c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡῖον, Στρυμόνος ἀμφὶ βράς, Λιμόν τ' αἰθωνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἄρτα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρίη) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus* amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvijs in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiolorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? Amnem *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα -- τὸ βέβηρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem *clar. Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει το ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigat *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξῳ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ Φλαύρας. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύοντο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστονίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, *Βιστονίς* ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται *Βιστανίς*: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστονίδα* ob *Βίστονας* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστονίς* λέγεται. [cf. c. 110, 2.] Amnem *Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Μίστρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Msstis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἐμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραθαλασσίας τε καὶ ἡπειρώτιδας corripbat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιρις suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάσι) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τὰδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θaum. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοὶ) Soli Arch. Βησσοί, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιαχῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέουσα antistes. Hesychius Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοὶ δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρεινῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Διοὶ καλεῦνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὔτοι, αἶτ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεταμένοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur
 οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sa-*
croorum sive *templi*? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur
 insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illo-
 rum illud forte classem referre maluerint viri docti,
 quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ, *Dei*, vel *divinae*
mentis interpretes. Nusquam memini me legere προφητεύοντας
 ἱεροῦ, vel μαρτύρου, vel simile quid; saepenumero memo-
 rantur προφήται τῶν Θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Pa-
 ternae mentis interpres, Διὸς προφήτης ἰσὶν Λοξίας πατρός,
 secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque Ζεὺς ἐγκαθίκε
 Λοξία Διοπίσματα; ut idem alibi scripsit. Prope *Herodo-*
teum accederet illud *Xythi* in *Euripidis Ione* vs. 413. τίς
 προφητεύει Θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer
 aedituus, ut *Principes Delphorum*, sorte lecti, Δελφῶν
 ἀριστοῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλας, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες
 τοῦ Θεοῦ: ut hic inter *Satras* praestantissimi *Bessi* diceren-
 tur οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ, qui *Dei* nempe responsa, per
 mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [et
 scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφήταις ubi habentur apud *Lucian.* *T. I.* p. 390. [*Dial.*
Mort. XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non dete-
 rius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. *Wesselingius* ad
Diod. *T. II.* p. 199. [ad lib. *XVII.* c. 51.] Quin *Delphis*
 etiam *templi* fuit *antistes*, eximie sic dictus *Livio XXIII.* xi.
 ὁ προφήτης *Herodoto VIII.* 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πό-
 λιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ᾧ οὐνομα ἦν
 Ἀκέρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιμένους in-
 signis honore fuit in *Dodonaeo* sacrario, quem *Θεσπρωτὸν*
 ἄνδρα ἐν Δωδώνῃ vocat *Maximus Tyr.* *XIV.* 1. Hunc designa-
 tum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custo-
 divit in *Orat.* c. *Mid.* p. 332. [p. 531. ed. *Reisk.*] ista for-
 mula bis illic repetita, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si com-
 mentum illud non placet, doctis multo minus forsan ad-
 probarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum
 hic primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut *Satrae* oraculum
 tenere, vel possidere, *Bessi* dicerentur *templum* tueri, sive
 rebus sacris administrandis esse praefecti. *Elei* προστά-
 ται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur *Xenophonti Ἑλλ.* III.
 p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατεύειν* frequenta-

tur; illinc ortum *περὶ τῆς* ex Mssis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων σὺν οἱ προφητεύοντες τοῦ Ἰησοῦ, plane intelligerentur οἱ προφῆται ὄντες (scil. τοῦ Θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προφῆται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημίνην) χώραν, vocem hic necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commode carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τείχεα τὰ Πιέρων, *castella* sunt *Pierum*, non *muri*. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὐνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset *Florentiae*. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφάργης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Παγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς *Grammaticus* ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* παρὰ τὸ Παγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. εἰς τὸν οἱ Μάγοι etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἄγγος lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando amni *Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνταῦθα Ὀδοῖσι τῇσι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolin* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adiiicitur, *ἔκρυπτοντο κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere *ad pontes* reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. *Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν*) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντες ἂν κατορύττοισθε περσικῶς; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. *Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα*) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praesert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Bistritos. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδῆϊον (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2. seq. *ξεινὴν τε ὁ Πέρσης* — *προεῖπε*) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἱεθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοισι προεῖπε: Abderitanis ξεινὴν συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] *ἐπαίνει τε, ὅρων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ὄρυγμα ἀκούων ἤδη γινόμενον*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὅρων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προεῖπε, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est ξενίην τινὶ συντίθεσθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἔδντα Περσέων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὡν ἱπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀρταχάϊος σὺν αὐτῷ πεντάπηχυν μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γιγναίους καὶ τετραπήχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πενταπήχους: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπήχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχαίῃ θύουσιν) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομή. ἡ διαίτα μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. *Is. Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, Φαιν. διατομή, ἣ δίαταμε τὸν Ἄθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεκόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφίκοντο, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακόν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἔλθειν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἔλθων διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἔλθων. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἔλθειν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol.* Ms. ἀντὶ τοῦ περὶ παντός κινδυνεύσαι -- -- λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνεῖτο εἰς πᾶν ὁ Μεγακλίδης κινδύνου: et pag. 16., *Πτολεμαῖος* εἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν δέδωκε, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκου γε Θασίοις ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκου Θασίοις - - - Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδοκάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis - - - Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστεῖλαι ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιορημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat electus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. κ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιορ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπέδωκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπυλογίστατο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδέξε - - τετελεσμένα, id est δαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδοκάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖν, ait, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ ἐντελεῖς, οἱ ὀλίγοι. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήρεα σιτεύεσκον) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχουσιν πόνον, et οὕτω ἀπελαύνουσιν. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futura. WESS. — Σιτεύουσιν si forte praeuisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τε οἰκήμασι καὶ λάγκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκῳ: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιούντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπάματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρετίθεντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δειπνον· εἰ δὲ Ζέρξης δις ἐσιτεύετο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι δὲ ἐγεγόνεσαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐσιτεύετο, quod olim vulgabatur, recte ἐστύετο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασ. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσᾶ τε καὶ ἀργύρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολέσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιστον ὅστις ἐκτριβήσεται παρ. i. e. ἀπολείπεται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυθικόν· Consequens ὁμοίως -- ἐπετίλειον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὅμως foret, naetus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo ἐκτρίβειν notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομαίωτον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δώδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι: εἰς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν διὰ μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομήνεα) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομήνης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομήνης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδόμενα*, non *Σμερδόμενα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. repono c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *διέχουσιν* δι' ἐς πόλιν) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ἑσέχουσιν* etc. Semel alibi *διέχουσιν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* -- τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσιν ἐς τὸν Ἀράβιον πέλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσιν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διόρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυχα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *διέχουσιν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσιν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *διέχουσιν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχιν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *διέχιν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. S.

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγρος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priorē *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corrigit. S.

6. ἔπειτα ἀπιόμενος) Verbum *ἀπιόμενος* Cl. *Gronovius* explicat; mihi *ἀπιόμενος* plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπεί-

μενος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἔρο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίετο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σερμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰούμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem p. 125. Σερμυλία Ethnographo; ci- ves Σερμύλαιοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adduci ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θράμβος Steph. Byz., unde Θράμβω Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θράμβος, Θεράμβης, Θραμβοῦς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίλα, Αἴνεια) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μαῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουστιάς, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal- lenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colen. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τε πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. Χαλέστρην [ibid.] plures Χαλάστρην nuncupant: *Suidae* tamen Χαλέστρα πόλις. *Diodoro* T. II. p. 578. Χαλέστρον, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορτιακὴν *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex Βορτιαῖος, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* βαμὸς τοῦ Βορτιαίου Διός, ab *Alexandro Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. D.; Βορτιῶν Διός in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. WESS.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχίδωρον) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχίδωρος aut Ἐχίδωρος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Soylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. WESS.

CAP. CXXV. 6. θωμάζω δὲ τὸ αἶτιον) *Frigide* *Nostrum* *Aelianus* laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδει ἐξετάζων τροφὴν τῇδε καὶ τῇδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὲ ἀπορρήτω, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? WESS.

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τς δὲ Ἀβδῆρων etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελῷου καὶ τοῦ Νέστου) monuit *D. Petavius* ad *Themist. Or.* X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* *Or.* XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de *Acarmania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μακρίῃ βόσκῃ λεόντας Ἀκαρνανίᾳ. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem impendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπολόγιπῳ ἡπίερω [lin. 8.] scribatur, ἀνὲν ὑπολόγιπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστωναιῆς ῥέων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστωναιῆς ῥέων Ἐχίδωρος μεῦνος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχε, vel οὐκ ἀπέχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulus ante ἐκ Κρήτης ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius; c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρεὶα τὰ Θεσσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θεσσαλίη, Θεσσαλίας, Θεσσαλικός in Misis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capituli huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Περραιβοὺς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μενόπτελμαί τε Περραιβοί Poetae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσβάς ἐς Σιδωνίην νέα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τι ἐθέλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τι (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνέδεξε σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνέδεξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγεσθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσβάς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσβάς ad superius ἰσίου referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνέδεξε ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσβάς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post ἰσβάς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, quia magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seq. εἶπετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐνμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίων· -- ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος γενομένου, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξίπτεται αὐτὴ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειὸς. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerptis Eustath. in Iliad. B. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σεισμοῦ videbatur ἢ διάστασις τῶν οὐρέων: et Thessaliam σεισμῶι dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ῥήγοντος τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeā gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πῆλιον οὖρος) Qui celebratissimum montem Πῆλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πῆλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσει, vice ἀποκληΐσει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥττε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit; si tamen vera omissio, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [līn. 2.] ὥττε γε συγκατημένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχῶνι, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισοῦ καὶ Σπερχαιοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συρρέουσιν πάντες, Σπερχαίος καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc retinenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανῶ) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetā Ἠπιδανῶ. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviis minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδέωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσυγαίου, Σεισίζθορος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γὰρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δεισθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὕτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὕτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἵσσεφάνωτο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γενέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχέα aptavit ar-
tissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch.
melius. Poëta Odys. E. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν
χρόνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an
ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p.
228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινοὶ) Herodotea sunt
ἰδόντες τὸν χῶρον κεινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χῶματα χῶ-
σαι κεινὰ, tumulos inanes; mssti ibid. c. 85. [et alibi pas-
sim.] Hesychius: Κεινόν, κενόν. Dictioni respondet quodam-
modo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίπτειμι κενούς,
Euang. Lucae I, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες
aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, con-
verti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. B'.
749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαιβοί) Huius utriusque populi
sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem
Homeri, cuius est in Ἰλ. β'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μιν
πτόλεμοι τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut cer-
te perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in
controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt
Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr.
p. 604. [De Περαιβοῖς vel Πέρραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνᾶς et Περραιβοῦς libenter ponerem Αἰνιᾶνας: pro Μαλσιῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλσιᾶς: Μαλσιᾶς dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιῖς. [et Μηλιῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλεμον ἀειράμενοι) *Portus*: ἀειρόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀειραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὄρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰβελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse perhibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεύειν, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' ὧς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum ἐπὶ

τουτοῖσι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἐφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντὶ Μηδίσαντας. Xenophon 'Ελλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατευθῆναι ἐλπίς εἴη: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προελαμένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατεύσω: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεκατεῦσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσχον ὕστερον καὶ Θειμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελθεῖν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατευθῆναι: [sic Dion Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατεῦσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4. seq. οἱ μὲν αὐτίαν -- ἐς τὸ βάρβαρον]. Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχεσθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.

[8. δεύτερὰ σφί λεγούσι τὰδε) *Videri* poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφί adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δὲ particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίστοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a maiuscula A littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιήν ἐκείνων τίστοντας“ λέγουσι δὲ αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχέαι τὰ etc.) *Legatorum ius*, divino humanoque vallatum praesidio, *Xerxes* inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. *Persae* autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, κέρκυρας ἡδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνῃται τῷ Μήδῳ. καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ἡσχύνθη, ex scholiis inserta, lenem orationis progressum conturbaverunt, *Morellum* que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito *Xerxi* videbantur *Lacedaemonii ius gentium* violasse, συγχέαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνέμῳς τινὰ ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχέει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαιούς dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμά τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) *Inprudens H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰππίας μὲν δὴ ταύτῃ τὴν ὥρην συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὦσθαι με, forte reponendum T. H. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθαι με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἐξεκλήσθη Πηνελόπεια - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνεκυμαχίαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνεντρίποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖται est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπεμαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπεμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaeni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατεία τοῦ Κρόνου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπεμάχοντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaenum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis puto codd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

ille neglexit, *Vallam* habuisse *καταπλώσαντας*, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἀνδρῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; εἰλε ἀλιείας τοὺς ἐκ Τηγ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλικίας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλιεῖς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλική secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πρακ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemoniis*; τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐν ὀλκάσι περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* - ne forsán, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin.* 6 seq.] scribe-ret *Noster*; τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊότατον φαίνεται γενέσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μέντοι θεῖόν γε οὐ φαίνεται γενέσθαι: et paulo post, [*lin.* 13 seq.] δῆλον ὦν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θειότατον (i. e. θειοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praecudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) *Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθειω, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμενον παρ' αὐτῷ μέγα: operā Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.*

21. πολλοῖσι ἔτισι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex *Thucydide*, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξίργομαι) Qui imitari voluit *Plutarchus*, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξίργομαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖσι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τεῖχων κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud *Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἥ τέ κεν ἤδη Λαίϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox *Med. ὑπ'**

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τευχῶν κιβάνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰμάτιον πόλεως, potius quam ex Homérico, Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίσασθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἀν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοῖς ἄλλοις ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδεξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γενναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτήρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbomax Prot rept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τ' ἀληθείς.) Omnino corrigendum puto τ' ἀληθοῦς. Ut ψευδῆναι τ' ἀληθοῦς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τ' ἀληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτηκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευδῆτε τ' ἀληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρῆι: πᾶσιν, οἷς ἐπίθετο τούτων ἡμαρτανεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθοῦς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικόν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμῆδισε, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν εἰ ἐπεγείμαν-

τες, καὶ βασιλῆα μετὰ γὰρ θεοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad Lysiae Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem Lysiae esse iudico, ut Demosthenis, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo exspectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀπωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad Lysiae Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδέ σφίεας χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δαῖμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστομένη) Eadem ac Ἀριστομένηα videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων θεμίστυσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in Plut. De Pyth. Oracul. p. 406. v. Tzetzes tamen Chiliad. IX. 812. responsum illud Bacidi vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. Kuhnkenius ad Timaei Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθαι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos Oenomaus praebet Eusebii, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes Clem. Alex. Strom. V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat Eusebius primo, πάλιν φύγει ἰσχυρὰ γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. ληπὼν φύγ' ἐς ἰσχυρὰ γαίης: sic Latinum fuge, φύγει, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: ληπὼν, φύγ' ἰσχυρὰ γαίης, δώματα etc. [subintelleccta ad φύγει vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συμμεγένης ἄρμα, firmat Eusebius: Ἀσιν-

γενὲς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut L. Scipio *Asiagenes*, de quo vir magnus I. F. Gronovius egit: *Ismenias Thebagenes Varro* nis apud Nonium p. 172. Ὠθαγενής. Ἀσιαγενεὶς dixit Athen. XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενεὶς, XIV. p. 653. B. VALCK.

10. Συρηγενεὶς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque *Syrium* maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιγενεὶς arridet, notum vocabulum, *Asiaticos* indicans. L. Scipio *Asiagenes*, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et ἰεβδούχαι Ἀσιαγενεὶς *Diodori* XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδρωτὶ βεβύμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori* XVII. 10. WESS. — Foedum rursus typothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. ὅ που νῦν ἰδρωτὶ scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, exposuit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* Thes. T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσι δὲ σφαιρὰς αὐτῶν; etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides* *Rhes.* vs. 183. χρεὶ δ' ἐπ' ἀξίως πρ-

κῆν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. Mens consultorum
 et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto.
 WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus
 inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia po-
 scere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel
 simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν
 nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προ-
 βάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium,
 qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco
 foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste
 verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem
 quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed
 vitam obiiicere aleae fortunae, vitae periculo se obiiicere; quod
 aliās παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare
 possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi
 facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes,
 tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus
 ἰκετηρίας λαβοῦσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla.
 VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt.
 Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλάς etc.) Ore liberrimo totum
 exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.]
 p. 216; 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem,
 prioribus versibus aliquot omissis, controversos praeser-
 tim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensicu-
 late pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides,
 in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc
 orsus δ πάντες θρυλλοῦσι, Τεῖχος Τριτογενεῖ etc. In versum
 tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua for-
 mam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam,
 πεδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πιδήσας syllaba longa
 fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod fir-
 mum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσ-
 σας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann.
 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio verte-
 bat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam
 ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi
 tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referen-
 Herodot. T. VI. P. I. B b

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribucendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in *Δᾱτῆς καὶ Ἀρτ.* Conf. *Brisson.* *Regn. Pers.* III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat *Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην*, οἱ μὲν αὐτῶν sunt *Athenienses*, οἱ δὲ, *Spartani*: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo I. *Meurs.* *Att. Lect.* I. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βάραθρον ἑμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph. Eq.* vs. 1359. ubi *Schol. B.* τόπος --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρσίου πρέτβεις ἔβηλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐμβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. *VALCK.*

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ εἰς ἐνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκήψαι *Μιλτιάδου*, quoniam iam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur, lib. III. c. 12. *WESS.*

CAP. CXXXIV. 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, *Ταλθυβιάδαι*) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. *WESS.* — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκῆαι etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερεῖσθαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἐδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., *Μαρδονίῳ* τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι: id est οὐκ ἔθελαι γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἔμοι μὲν οὐκ ἔθελαι γενέσθαι τὰ ἱερὰ: ubi paulo ante, θυομένην αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et Ἑλλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

θύεσθαι καὶ καλλιερεῖν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γένεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γένεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε καλὰ - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιεροῦ-
μεν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. l. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομέ-
νοις οὐ προύχῳρει: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερεῖσθαι θυομένοισι οὐκ ἐγένετο, litare non po-
terant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύε-
σθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schae-
fero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii El-
lips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερεῖσθαι θυο-
μένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Val-
ckenarius,) si meminisset, καλλιερεῖν sic absolute dictum in
ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερεῖ θυομένῳ, sacrificanti
laeta fiunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX.
19. καλλιερεσάντων τῶν ἱσῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius,
exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιε-
ρεῖσθαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ
θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam
passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὧς σφι ἐκαλλιέρετο,
i. e. ὡς καλὰ σφι τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπερθίης τε - καὶ Βοῦλῆς) Magna utriusque in
nomine discordia. Suidae in Βοῦλῆς dicitur legationis prin-
ceps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec.
Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137.,
indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth.
Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρτης: Stob. Sermon. VII. p. 93.
Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revo-
cari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton.
codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur
eorum alter aliquoties Σπερθίης. Σπέρχης et Βοῦλῆς vocantur
isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encam. p. 513., Plutar-
cho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam
normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plu-
tarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum
miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἐόν idem valebit ac εἶχε ἐόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio invectum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., καρδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἐνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aetario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμίῳ δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφι προσήλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πόρον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyaeus. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultius opinor et origini congruentius. [Eamdem originem voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμειλλον λαξέσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: alterum; non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμειλλε ἀπολάμψεσθαι. Deinde soli forsan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασεν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τουτέστι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. D. disconvenit; in triremium; quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πεποίησαι τοὺς λόγους, ἐγὼ δὲ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἄμεινον φρονούν-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνίδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἀμείνω φρονεουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἀμείνω φρονεόντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι ταῖς τε ἐχθρῆς καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας παλέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μνησθῆναι χρημάτων, τῶν ἀνυσίς γίνεται οὐδὲμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήσιμα, res factu utiles atque necessariae. S.

6. Ἦσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχειρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκεχειρημένοι ex ἐγκράομαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius; levi mutatione, ἐγκεχειρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκερασάμενος πρηγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐγκεχειρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impasta, i. e. oonserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. καλεῦσοντας βοηθεῖν) Puto συνθησομένους [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decernens vir eruditus, suā de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τοῖς ἴσασθαι περιγυνοῦσθαι συμφρονήσαντες, εἴ πως ἔν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graeca natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φερύσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγκύψαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μείω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μείω. Quod si foret, praeferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλὴν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἡγεῖμαι τὴν θεόν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος θεὸς κέκληται Κύπρις. In Pavii etiam coniecturam μείω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδαμῶν adiiciendum, aut μεγάλη delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες θορτί reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίζειν quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηρύμενοι.) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θνεύμενος* δέ, et c. 212. λέγεται βασιλεὺς *Θνεύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I.* 436. γήθει δὲ σέλας *Θνεύμενος Ἰδμων*. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p.* 173. c., cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud *Polyb. XV.* 5. *Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὴν δὲ Θνεύμενοι ἔωσι πλήρεις) Hinc *Θνεύμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θνεύμενος*. A *Θάω*, praeter *θαύω*, *θαῦμα* etc. fluxerunt *θαύομαι*, *θαύμαι*, et *θνέομαι*: hoc Ionjecum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδώσιν σφίας τὴν ἰδίην ἐλευθερίην) Iubent *Pavius* et *Reiskius* σφίας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ. aut σφίας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ. rescindi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marini. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίας, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτω) Iuvenes ὕδασι τε καὶ σίτῳσι εὖ ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥιστόν: et *Menandri Eclog. Legat. p.* 124. ed. *Hoesckel*, ἐπὶ εὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] Xerxis illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρημένοι supposuerat Gronovius. τᾶνδον ἐξάρτυε, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. Ἰδοὺς τε καὶ στίλοις ὃ ἐξηρημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παρελαμβόντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρήσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui περιήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. περιήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρήσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile περιήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμοὶ ἂν ἐπειρῶντο ἀντιπύμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non exputo. Per πρῶτην arcem forte designavit, Argis Λάρισσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cynaget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον ταῦδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμοῦ σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνοισι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἵνα αὐτοῖς μέρος τι τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ἀρῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπονδῶν ἐουσίων ἐπιλέγσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοις σπονδῶν μὴ ἐουσίων, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productione, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόνητος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλόνητος utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculὰ μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπονδῶν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἐουσίων, τὸ λοιπὸν ἴωσι Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἢ ἀρσφείας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud melius notionem includere,

et idem fere ac φοβεῖσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεόμενοι hic esset positum) consequitur μὴ τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μὴ δὲ recte etiam in editione *Aldina* scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab *H. Steph.* esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec *Larcherus* vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et *Reiskius* interpretatus erat, si *aliam cladem a Persis acciperent*. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢν σφέας καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in *offensionem Persae* incurrent: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades* simul intelligatur *offensionem* illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄντι δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae *Lacedaemonii* legati *Argivorum* senatui respondisse traduntur de *Rege Argivorum* et *duobus Spartanis*. De *duobus* regibus *Spartanis* unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt *Argivi*, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. *Pausan.* lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, ἅτε ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότατου τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranarum, quae in κωλύειν egregiae itidem. *Diodori* in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασιν etc.) Hic ab *Argivis* traditam τῶν Σπαρτιητῶν τὴν πλεονεξίαν illam equidem veram fuisse causam arbitror, ear bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχισθαι, ἢ ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκήνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοις, αἰτ, αἰσχιστα πεποιήται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae Poliorcet.* c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖται δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίξους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφίζουν *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιξοὺς ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. *WESS.* — Nempe ἀντίξους ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10 - 12. οὗτε ὧν ἡμεῖς εἰκός) Οἶκος, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξοὺς

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας ὑμῶν ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἑλληνα τοῦ βαρβαρίου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζοντας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας - - πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρυντικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθοντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocles. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν) Ultimū non absurde Reiskius in μετέιν mutabat; mihi repetitum ex vicinia videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἐννοίας,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσει Aristaeus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seqq. ἀγγίλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

latetrem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σοί ἐτι ἐμμένει *etc.*) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis. quod margo dat Stephani ἐμμένειν ἐθέλουσι. *Valla*, an amicitiam - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σοί ἐτι ἐμμένει τὴν πρὸς Ξέρξῃ φιλίην συνεκράσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ νικῇ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστίν ἢ *etc.* et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ᾧ γὰρ ἔχρισον - - πόκα τοῦτ' ἠδάνυσται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκίῃα *etc.*) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in Diss. *Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἐαυτοῦς (πολλῷ) ἄμεινον πρῆσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἐτι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μέσον συνενεῖκασιεν) Nollem substitutum συνεῖκασιεν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἐθνῶν πάντας συνενεῖκασιεν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαντες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ σφόδρ' ἐγκυκλότες, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τε τὰ ἰωῦτῶν ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρόντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσουσι ἰωῦτους ἄμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάνν ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia; ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnpius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, ait, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρίσσον καὶ ὁτιοῦν ἄλλο παθεῖν. ἐστὶ. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἰτίαις πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδας εἶλον. Usitatus in talibus ἀντὶ verbo etiam προκρίσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γέλῃ) Laurentio Olκῆτωρ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio;

haud nitide. Οἰκήτωρ δ' ἐν Γέλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερά ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῖν θεαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμου) *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, *Pausanias*, *Etymologus*, *Scholiastes Pindari*, quos plerosque ill. *Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80.* perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum *Herodotus*; qui profecto οὐκ ἐλείφθη [non ἐλήφθη] reliquerat. WESS. — *Athenaeum* vide lib. VII. p. 297. F. et *Steph. Byz.* in Γέλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud *Herodotum* similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πῖοντος ἀνδρός? *Sophoclea Noster* suaviloquus sapienter adamavit, et est illud *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401.* Καὶ τοι τόγ' αἶνγμ' οὐχὶ τοῦ πῖοντος ἦν Ἄνδρὸς διειπεῖν: ubi *Schol.* οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. *Cratinus Athenaei* II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [*Casaub.*] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et *Animadv.* in *Athen. T. I.* nuperae ed. p. 454 seq.] *Lucian.* T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud *Zenob. Cent. V. pr. 37.* Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini etc. *Aelian.* de Nat. An. XIII. 9. ἵππον Ἰνδὸν κατασχεῖν — οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut *Sophista* scilicet, *Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2.* εἶναι δὲ, αἰτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur *Herodotus*. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἅπασι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἅπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρου) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem aliū testem, nisi *Mediceas* membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit *Cleander* de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor *Hippocrates* Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum *Gelonem* Olymp. LXXII. anno secundo, quod *Dionysii Hal.* lib. VII. pr. et *Pausaniae* VI. 9. constat testimoniis. Plura *H. Dodwellus* Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνσιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. 8. ἢ δορυφόρος Ἱπποκράτης) His si adesset μετέπρεψε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γίλων - - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - - μετέπρεψε μετὰ δὲ etc. *Gelon* - - cum aliis multis - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἰφαίνετο ἐν ταῦτοις terminare, sublati maioribus punctis, debent; quae Cl. de *Pauw* mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, πάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam *Timaeus* quoque prodiderat apud Criticos *Pindari* Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in *Pass.* et *Reiskii* coniectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad *Pindari* Nemeon Od. IX. 96.) *Syracusani* *Camarinam*, nuper eversam, *Hippocrati* bona fide restituerent, *Thucydid.* VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) *Cleander*-ne, an *Cassander*, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevero. *Gelo*, modo ne fallant ex *Timaeo* Schol. *Pindari*, *Herodot.* T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὴ ἐσθλῷ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακῷ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κιλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμέροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS.

— Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κιλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπισειδόντες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllaham firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπῶς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκλίσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbiiς §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλης μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκουσας ἐπικρατίων, Γέλης μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατεῖν aut ἔτι κρατεῖν cum Abteschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλης ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακουσας ἐκράτει. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἰλίσσω ἐποίητο ἐπικρατίων Γέλης: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατεῖν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκουσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἴσαν ἅπαντά οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeterea illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidæ VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικησμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὼ: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἴσαν ἅπαντά οἱ Συρήκουσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παραυτίνα ἀνά τε ἔδραμεν καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε ἔδραμεν αὐτίνα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσυος: ἀνέδραμέ τε καὶ εὐθνήθησεν. In Ἀναδραμεῖν, pro αὐξήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνά τε ἔδραμε - - καὶ ἐπιδραμε. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντιῶν καὶ Ἐργίαν, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χέρου ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνοίκημα ἀχαριτώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστον, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνοίκημα ἀχαριτώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστώτερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖος) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssti noluerunt, sermo nunc instructior: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπεμψαν ἡμᾶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - - παραλαμφόμενους σε πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· πάντως γὰρ κου πυνθάνεαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάνεαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristtaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πῶμω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. eiectā voce μεγάλης, quae forsā ex interpretamento, μέγαλιν ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formulā repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσεως εὖ ἠκόντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότης εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

αὐτοῦ) τὸ ἦκον ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωῦτῶν τὸ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, φρενῶν τὸ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων τὸ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γε-
γυμνασμένοις ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. I. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἅπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὡρίων ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εἰς particula; quumque VIII. 111, 11. θειῶν χρηστῶν (non, nude θειῶν) ἦκοιεν εἰς scripserit; quidni idem h. I. δυνάμιος ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εἰς ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λισσόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολλὸς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα, ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκρίσθαι vero est insectari, *invehi*, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς -- πρὸς Ἑγεσταιῶν Φόνον) De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὡφελεῖται, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποτίνοντος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπο-

τείνων μισθούς redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; quæ Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνήστις γέγονε, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διπλοσίως τε τριήρεας) Armasse Gelonem διπλοσίως ναῦς καὶ δισχιλίους ἰππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt imputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμῶζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμῶζειν γέρον Ἰππηλάτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. ἡ. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α'. 255. ἥ κεν γηθήσῃ Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. ἡ. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὐρηται ὁχῆμα ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθῆιν.) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθῆιν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθῆιν primum est aut βούλου (ion. βούλευ) intelligere, aut δικαίῃ ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὦρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπεστραμμένους Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis ἐμνότης ἐπεστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocratea, qui p-

pe quae ἀβροτίαι καὶ ἡδύων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπειστρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respicientem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὀνίδεια κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλίῃ ἐπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὀνίδος οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκείῃ ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλῶνιν ὑμῖν ἔπεια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et ὀνίδεια dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἐς ἀνθρώπον: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἐπισσας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τι ὑπέξομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τούτοις ὑμῶς χρεὼν ἐστὶ ἀρξίσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρξίσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεῦσιν ἀρξίσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρξίσθαι; an, una detrita, ἀρξίσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρξίσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήγειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρξίσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρξί-

σθαι: *Thucyd.* II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: *VIII.* 84. *Lucian.* T. I. p. 648. II. p. 639. *Longin.* xxxiii. 5., ἥμιστά τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi *Herodoto*, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἠρέσκετο *Σκυθικῇ*: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφην ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μόνουσι. VALCK. — Animus in ἀρκέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφην ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μόνουσι. Accedunt ἀρνούμενοι τοῖς παροῦσι in *Teletis* fragmento apud *Stob.* Serm. XCV. p. 523. et *Epist. ad Hebraeos* c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loca aptius, et inprimis *Herodateum*. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνετο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. τάδε τοι ἐγὼ προτείνομαι. Passivo significato, δυὼν πραγμάτων προτεινόμενων, scripsit *Isocrates* in *Panathên.* pag. 257, A. VALCK. — Προτείνω, activâ verbi formâ, significat offerre, (pacis condiciones) proponere. Vide *Lexic. Polyb.* p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim eorâ iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod *Codd.* respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. πάλαν Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. *Maritimas* civitatis suae copias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συγκροσέισι ἰόντις Ἀθηναῖσι συγχωρήσωμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitrato alienissima, vocula *si*, quae, ex vicino *ei* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἀλλὰ δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχίῃν· μάτην γὰρ ἂν - - εἴημεν κικτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συγκουσίεσι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, εἴλεις, vel βούλει ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acontidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν λαμψακηνῶ ἰδωνεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρῆχομενοι, μῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς ἰαντοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον αἰὲν Εὐρυπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἱκαντὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' εἴφουμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμολως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, Ἀλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant, in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *si* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriore invecata est; et, ut voculam *si* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσομεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. WESS. — Μετανάστης, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. I. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel σταῖν referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *ναῶ*, *ναῶς*, habito, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. *S.*

21. τῶν καὶ Ὅμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἵσθι ἀρξόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφίει, συνχώρει, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. *WESS.* — Ὑπιέντες, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translatam *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* Γ. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἶτα ὑφίεμν ὑπὸ δειλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφίεμν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλόντων τὰ ἰστία. Ut ὑφίεσθαι τῶν ἰστίων, sic et dicebatur ὑφίεσθαι τοῦ τένου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπίεσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφῆρκα, sed scripserat, ut puto, πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπεῖς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίεσθαι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίεσθαι τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίεσθαι τὴ τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφίεσθαι, nihil remittere. *S.*

[4. οὐκ ἂν φθάνοι etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermanus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hinc quidem plenior, quam aliàs, locutio, adiectis verbis τὴν ταχέστεν: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἰνιαντοῦ τὸ ἔκρ' αὐτῇ ἱξαραιήται) Errantem *Valam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiozem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex *Orat.* Parentali, iuventutem *Atticam*, bello peremtam, τὴν νιότηα ἐκ τῆς πόλεως ἀνιηῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔκρ' ἐκ τοῦ ἰνιαντοῦ εἰ ἱξαραιήται, in *Aristotelis Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Notster* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an ὄλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavus* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δὴλοῖ γὰρ, *Gelo* nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dispuncturum. [Vide mox *Adn.* ad lin. 6 seqq.] *WESS.*

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Vala*, ἱξαναιήται, et ἱξαναιημένον: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hezychii* Ἐξαναιήται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀναναιήται, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαναιήται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum *Emend.* VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, elegantius a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἔαρ παντὸς βίου apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλαγε (Athenaeo teste lib. III. pag. 79. D.) ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλαῖ γὰρ ἀνδρας πόλεμος ἀγρεύει νέους, Sophocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεθίν. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo ἐξαίρεθίν, proxima si subiungerentur ista: *στεινωμένη ὦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας εἰκαστῇ, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεθμένον εἴη*: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ἐστὶν τοῦ ῥήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (ὅτι γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐστὶ τὸ ἔαρ δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐκ τοῦ στρατιῶν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspicionibus doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valentinario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnunc adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum ἐστὶ lin. 8. quod verbum si abesset aut cum εἶναι permutaretur, {quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: ὅλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰθὺς λέγειν) ἐν τῷ ἐνιαυτῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἰουνοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δέσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δείσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae, VALCK.

9. Κάδμω τὸν Σκύθει) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμω τὸν Σκύθει: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐαυτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλαγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων ἐν Βεβηκυῖαν, id est εὐσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκέναι significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. Βαῖνον. Inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλῆως βεβηκώς apud Dion. Chrys. p. 399. B. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, ἐν βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μάλ' ἐν βεβηκότες Ἰππίους κλίνουσ': ita scribendum

est pro κινούσ'. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν, *florentem adhuc Graeciam* dixit *Pausan.* III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte *Philostratus* Vit. Apol. IV. 8. εὖ βήνται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἰσθῆξι: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur *Salmas.* εὖ βιβηκότα, quod illinc forsā, ut e *Philostrato* plurima, *Suidas* enotatum reddidit *ἐνσταθῆ*. VALCK. — Εὖ βιβηκυῖαν, *bene firmam et fundatam.* *Pausan.* III. 7. ὁ πόλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν διέσωσεν ἐκ βάρβαρων. Hinc *ἐχθροὶ εὖ βιβηκότες* in *Sophocl. Elect.* vs. 985., explicante Critico, *βεβαίως ἰστάμενοι*: et μάλ' εὖ βιβηκότα *Archilochi* Florileg. Grot. ex *Stobaeo*, pag. 437. Contra ea *ἐπισφαλῶς βιβηκότα*, *infirmiter posita*, ut *Hieronymus*, *Sapient. Salomon.* c. iv, 4. At *Hemsterhusium* vide in *Luciani* Dial. D. XXV. pag. 278. et *H. Valesium* ad *Eusebii* Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se *Cadmus* abdicasse dicitur *ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης*. In his defendi poterit *ἐπιόντος*, legi tamen etiam *ἐκόντος*: quae *Koenii* est coniectura. Lectionem *Mediceam*, ἀπὸ praebet *Thomas Mag.* in *Ἐκὼν εἶναι*: ubi quae proxima succedunt *Herodoteis*, γράφεται δὲ καὶ *ἐκόντες ὄντες* duas habent syllabas male repetitas: scripserat *Thomas* *ἐκόντες εἶναι*: quod his reperitur et apud *Herod.* VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum *Plato* T. III. p. 252. A. VALCK. — *Ἐκὼν τε εἶναι*, a *Thoma* in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. *ἰβοήθησε ἀνὰ τοῖς Ἕλλησι*) *Talia* de *Gelone* *Ephorus* apud Interpretes *Pindari* *Pyth. Od.* I.; quem an *Timaeum* in *Punico* contra *Siciliam* (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit *Diodorus* lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex *Arch.* et *Vind.* videtur [lin. 6.] *ἱπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον*, quae et *Reiskii* coniectura. *Diodorus* τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS. [3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰνισδήμου) Huius *Theronis* laudes celebratas esse a *Pindaro* *Olymp. Ode* II. et III. adnotavit *Larcher.* De *Aenesidemo* conf. c. 154, 7. S.]

7. *Ἐλυσίων*) Bene habet. *Ἐλυσίαι*, ex *Hecataeo*, ἔθνος *Λυγίων* *Stephan. Byz.* Apud alios silentium de illis. Equidem indicia *Helviorum* et *Helvetiorum* nominis agnosco; mirorque *Cl. Lud. de Bochat* *Memor. Crit. de Helvet.* T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισύκων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephanus Byz. Ἐλισύκοι, ἔθνος Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύριοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aetiani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεώμενων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servant? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεώμενων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. ὅτε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ἀφανὴς, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίους καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν εἰ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρόπον εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκοῦσιοι, τοῦτο μὲν εἰ δύνουσι. Per Phoenices ego Carthaginenses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἱέρω, ὡς Συρηκοῦσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet *Polyaenus* I. c. 27, 2. VALCK — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hinc sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quipp eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 19. Si, Carthaginensibus expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem cusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicito, rens nihil conpererat) interitu incerta atque inexple omnia. Sola praeterea Poenorum super eius exitu des bitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw verterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχ νιοι, ex scholio, advenisse, negligentiaque scribarum dem, quam non debebant, occupasse: qua quidem insu spicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, - - εἴτε τοιούτῳ, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praecedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικίδων [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεμψεν ἔς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum *Schaefero* adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyaeni* testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille quidem *Himilconem* nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hinc non nominasse *Herodotum*, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est *Appian.* Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικίδων non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nomi- „nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπήλυδες.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi Carthaginenses ἀφανισθέντι θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de *Juliano* narrat Imperatore *Gregorius Nazianz.* Stelit. II. pag. 117. B. πολλοὺς εἰδώς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡξιωμένων, ὡς αὖν ἐπὶ

ἀνθρώπων νομισθεῖν, τέχνας τιςὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἐαλωκώς --- ῥίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειρᾶται τὸ σῶμα: Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus vera --- ra videbuntur de vanissimis philosophastris Heracleide --- ntico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 8 --- 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερίναντο --- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοέοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρεπῶς: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρεπές. αἰτίαν εὐπρεπῆ, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. καραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ιστοροῦσι, καραδοκοῦντες τὰς τοῦ πολέμου βοπὰς, lib. XI. c. 15., sive καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀνεκώχων. In Καραδοκήσοντα descripsit ex c. 163. πέμπει εἰς Δελφοὺς Κάδμον --- καραδοκήσοντα τὴν μάχην ἣ πεσέται: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παριὶ ἐκαραδόκειον τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιεσκόπουον ὁποτέρους ἀν πρόσθωνται: eventum exspectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελπτέοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβλέσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελπτέοντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελπτέοντες scribi debeat, an Ἀέλποντες, pro Ἀελπίοντες et Ἀελίσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀέλπειν: [aut ἀελπεῖν:] fatebuntur ἀελπτέοντες scribi Herodot. T. VI. P. I.

bendum apud *Homerum* in 'Ιλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur 'Αέλπω: sed ab αἰλπος formatum fuit 'Αελπτῖν: sicut ab ἄβλεπος, 'Αβλεπτῖν: ab ἄσεπτος, 'Ασεπτῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig. vs. 1350*. 'Αβλεπτῶ restituendum est *Etymologo* in Λεύσσω, pro αβλεπτῶ. Λοξοβλεπτοῦντες *Thomae M.* in voc. Διάστροφῶι restitui debuerat ex *Mssis*. VALCK.

17. ἵνα ἔχωσι πρὸς τὸν Πέρσῃ λέγειν τοιαῦτα) Non obedi-
codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. WESS. — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur *Editor*.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos *sum-
moverunt*, inconmoda sunt, et *Porto* damnata. *Corey-
raeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom. X. [cap. 17.]*
p. 643. ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac caussatione eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμνησθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μέμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine αὐ ἐπιμνήσθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμέμνησθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμνόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. H. 161. Tum congruum veritati ἔπεμψε μηνίων δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμέμνησθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἔπεμψε μηνίων. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα perfectum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem* *Cretenses* interrogabant: εἴ σοι ἄμεινον γίνεται τιμωρέουσι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται: εἰ λῶν καὶ ἄμεινον εἶη: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, ἄμεινον εἶναι. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, -- fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquiriturini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον εἶσθαι, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: παθὼν δὲ τε νηπίος ἔγω. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὡ νηπίοι, ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλειω τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα. μηνίων ex Arch. enotatum est: Μενέλειω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βοήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλειω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλειω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνημάτα: neque sane dedecet Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μηνίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γενόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνελθὼν, ζήσαν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίους: his qui-

dem apud *Athen.* legitur Καμμοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum Καμμοῖς. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. b. et IX. p. 388. f. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Brunck* in *Sophoclis* *Fragmentis* p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λέγεται γὰρ Μίνω) *Miram* regii nominis formam, redituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem *Minois*, *Cocali* fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Θεοῦ σφί ἐποτρύναντος) *Veterem Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν Ὀπλῶν ἄπτεσθαι. Qui Θεοῦ σφέας optaverint, utantur schedis *Ask.*; res, modo, turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφί revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* β'. 417. aliā structurā usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἐτάροισιν ἐκέλευσεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφέας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφί, idem ac σφέας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτίων τε καὶ Πραισίων) *Cretae Polichnitanos* et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesiiis* discrepant *Stephani Byz.* Πραισίσι et Πραισιεῖς eiusdem insulae, quos ΠΙΡΙΑΝΣΙΟΥΣ *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numentum ΠΙΡΙΑΣΙΕΩΝ inter *Wildianos* videre, habuitque si-

milem Hardwinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. WESS.

9. λιμῶ συνεστειῶτας) Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζομένους atque εἰς ἐλάχιστον veluti συναχθέντας. Agidos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεκλειῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποσκληῖναι et κατασκληῖναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Io. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτῳ, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum καθιστηκῶς, κατακληκῶς et συστηκῶς. Hesych. Συστηκῶς, συνηγμένως. Iustitia Chrysippo pingitur σκυθῶπῃ, καὶ συστηκῶς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνίεναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συττῆναι aut συεστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnanteque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτῳ, πόνῳ συεστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

13. Τρίην πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρίην cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius Τρηίην nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρηίην voluisse, anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim Τρίην tuentibus. Strabonis enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heracleenses pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo Valla ex οἰκῆσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκῆν et οἰκίζην, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae excidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur; τρίτη δὲ γενεὴ μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα γενέσθαι τὰ Τρωϊκά. Taceo, neque enim occultum est. τρεῖς γενεαί pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, οἰκῆσαι licet in contextu tenens, unice tamen οἰκίσσαι verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in οἰκῆσαι consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33, 11. S.

20-22. οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.) Malunt οἷα ὑπὸ Μικ., tum ἀστῶν vocem pravam videri, in primis οὕτω, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: οἱ τῶν ἀστῶν [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. ἀπέθκνον τρισχίλιοι οὕτω non aliud, ac ὁμοίως Hesychii, sive, τὸν αὐτὸν τρόπον, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — Οὕτω, ita; scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν ἀστῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν) A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς dixit c. 58. Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, ἀπέθκνον τρισχίλιοι οὕτω. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης ἰὼν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ῥηγίου) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίκυθον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλειω χρημάτων: sic ἐπίτροπον accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγειος: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*; sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui Σμίκυθος est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam Μίκυθος memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. epigr. apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. Σμικύθου meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* Ἑκκλ. vs. 293. Innotuerunt et Σμικυθίων Σμικρίων Σμικρίνης. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπειτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optima fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui Σμίκυθος, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobius*, aliosque hominis prædicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἔρημ. etc.) Nihil habent ἰσοκρίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quæ τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἐρημαθεῖσαν λέγουσι Πραῖσιοι ἰσοκρίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt etc.* *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐρεπῆτες, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραῖσιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα) Μίνω *Gronovius* hic in Μίνεω, supra in Μίνεων non debebat deformare; [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit οὗ ἀποροσσησας ἐκ Τροίης, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch. Pro*, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. *de Pauw* et *Abresch.*
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odyss. T.* vs. 175.
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.

Bayerische
Staatsbibliothek
München